

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VIKİNG EFSANELERİ

JENNIE HALL

MİTOLOJİ TARİH DİZİSİ

VIKING TALES

by JENNIE HALL

*The Francis W. Parker School
Chicago*

ILLUSTRATED

VICTOR R.
LAMB DIN

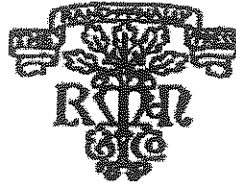
RAND M^cNALLY & CO

Chicago New York

London

Nisan BENZERGİL:

Ege Üniversitesi Amerikan Kültür ve Edebiyatı Bölümü mezunu olan Benzergil, profesyonel olarak çevirmenlik yapmaktadır. Türkçeye çevirdiği kitaplar, Siegfried'in Hikayesi, Dört Büyük Amerikalı, Kraliçe Elizabeth, Shakespeare'in Hayatı, Roma Tarihi, Babil ve Asur Mitleri ile Devrim Psikolojisi'dir.

İÇİNDEKİLER

Destanlar.....	7
----------------	---

I BÖLÜM

NORVEÇTE BEBEK

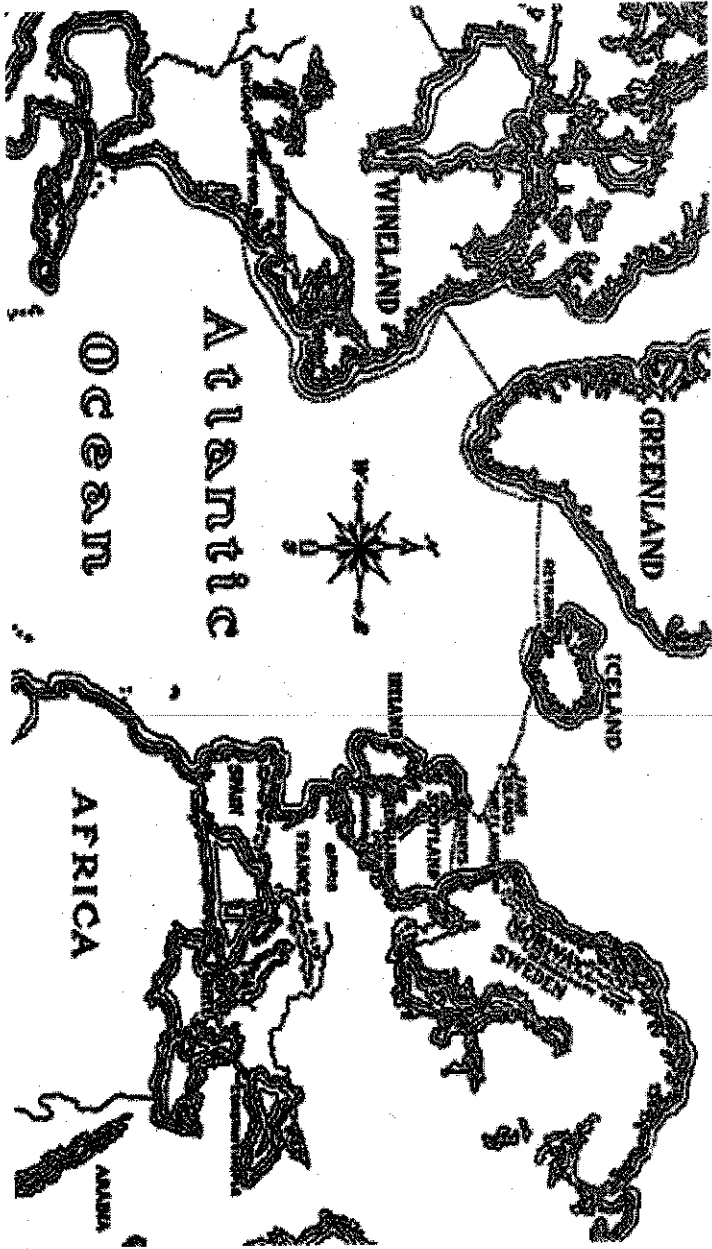
Norveç'te Bebek.....	10
Diş Kölesi.....	13
Olaf'ın Çiftliği.....	18
Olaf'ın Havard'la Kavgası.....	28
Düşmanların Korkusu.....	33
Kral Harald.....	37
Harald'ın Savaşı.....	44
Gyda'nın Küstah Mesajı.....	51
Deniz Savaşı.....	58
Kral Harald'ın Düğünü.....	63
Kral Harald Batıya Gidiyor.....	68

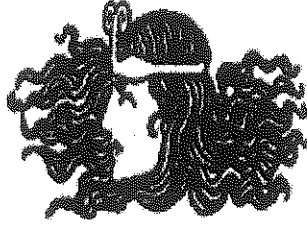
II BÖLÜM

BATIDA DENİZ AŞIRI TOPRAKLARDA

İzlanda.....	73
Kızıl Eric.....	100
Leif ve Yeni Ülkesi.....	114
Güzel Vinland.....	124
Sonsöz.....	139
Okuma Listesi.....	142

Vikinglerin yaptığı yolculuklar

DESTANLAR

İzlanda, soğuk denizin kuzeyinde küçük bir ülkedir. İnsanlar bin yıl önce bu küçük ülkeyi keşfettiler ve orada yaşamaya başladılar. Sıcak aylarda balık tutar, balık yağı çıkarır, deniz kuşlarını avlar, tüy toplar, koyunlarını güder ve ot kuruturlardı. Ama kışlar uzun, karanlık ve çok soğuk geçerdi. Erkekler, kadınlar ve çocuklar evlerinden dışarıya çıkmaz, yün eğirir örgü örерlerdi. Tüm aile, odanın ortasındaki ateşin etrafında saatlerce otururdu. Tek ışık kaynakları o ateşti. Karanlık köşelerde gölgeler uçuşur, duman tavandan çıkış yolunu arardı. Çocuklar yerde ateşin yanında, anne babaları ise uzun dar bir koltukta otururlardı. Herkesin elinde mutlaka yün olurdu. El işi yapan insanlar, bir yandan da düşünür veya konuşurlardı. Ne mi konuşurlardı? Yazın tuttıkları balıkları, avladıkları bir tilkiyi, Norveç'e yaptıkları yolculuğu. Ancak bir zaman sonra bu konuşmalardan sıkılırlardı. Babalar çocuklarına bakar, düşünürlerdi:

“Düzgün bir eğitim alamıyorlar. Nasıl cesur ve zeki olacaklar? Ülkelerini ve eski Norveç'i ne sevdirecek onlara? Güçlü insanların kahramanlık hikayeleri sevdiremez mi?”

Böylece, bütün aile ateş ışığıyla örgü örerken, baba Norveç krallarının, uzak diyarlara yapılan yolculukların ve önemli

savaşların hikayelerini anlatmaya başladılar. İzlanda'daki bütün çiftlik evlerinde bu eski efsaneler anlatılırdı. Hikayeleri herkes bilir ve severdi. Bazı insanlar bu hikayeleri şarkılarla anlatır ve harp çalarlardı. Bu, hikayeleri daha da ilginç kılardı. Halk hikayelerini bu yöntemle anlatanlara "ozan", şarkılarına da "destan" denirdi.

Her yıl yazın büyük bir toplantı yapılırdı. İzlanda'nın dört bir yanından gelen insanlar yeni kanunlar oluşturlardı. Gündüzleri yapılacak bir şey kalmadığında herkes dinlenmeye çekilirdi. Daha sonra bir ozan harpıyla çıkagelir, büyük bir kayanın veya bir tepenin üzerine çıkar, cesur bir İskandinav kahramanının, cesaret örneği sergilediği bir olayın şarkısını söylemeye başlardı. İnsanlar harpın ve ozanın sesini duyar duymaz, bağıra bağıra gelirlerdi:

"Bir ozan! Bir ozan! Destan okuyor!"

Saatlerce oturur ozanı dinlerlerdi. Ozan yorulunca, kalabalığın içinden başka biri çıkar, başka bir hikaye anlatmaya başlardı. Ozan bulunduğu yerden aşağıya inerken, kalabalığın arasında bulunan zenginlerden biri koşarak yanına gelir ve:

"Gelin ve kışı benim evimizde geçirin. Kulaklarımız şarkılara hasret," derdi.

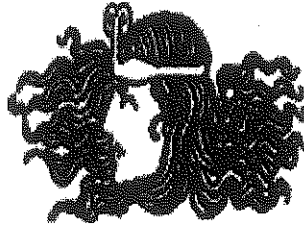
Bu nedenle, en iyi ozanlar sık sık seyahat eder, birçok evi ziyaret ederlerdi. Şarkıları her yerde hoş karşılanmalarını sağlardı. Her zaman onurlarına ziyafetler düzenlenirdi. En güzel hediyeler de ozanlara verilirdi. Norveç Kralları bile bazen elçilerini İzlanda'ya gönderir, ünlü bir ozana şu mesajı iletirlerdi:

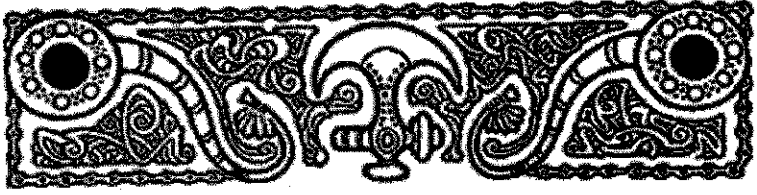
"Gelin ve beni ziyaret edin. Buradan boş ellerle dönmezsiniz. Herkes en güzel şarkıların İzlanda'da söylendiğini biliyor. O şarkıları sizden dinlemeyi isterim."

Bu efsaneler yazılı değildir. O zamanlarda birkaç kişi okuma yazma bilirdi. Ozanlar şarkıları dinleyerek öğrenirlerdi. İnsanlar yazı yazmayı öğrenmeye başladıkça,

“Bu hikayeler çok değerli. Unutulmalarını sağlamak için onları yazmalıyız,” dediler.

Bunun ardından İzlanda’daki birçok insan kış aylarını kitaplar yazarak geçirdi. Koyun derilerine, ince parşömenlere yazarlardı. Bu eski ince parşömen kitapların çoğu yüz yıllar boyunca saklanmıştır. Çoğu hala Norveç müzelerinde korunmaktadır. Bazı sayfalar kaybolmuş, bazıları yırtılmıştır. Hepsi sarı ve buruşuktur ama hepsi çok değerlidir. Bize eski zamanları anlatan krallarla, savaşlarla ve deniz yolculuklarıyla ilgili bu ilk eserler İzlandalıların uzun zaman önce yazdıkları eserlerdir. Bu kitapta da çok eski zamanlarda anlatılan efsanelerin birkaçını okuyacaksınız.

1. BÖLÜM

NORVEÇ'TE BEBEK

Çok uzun zaman önce Norveç'te Halfdan adında bir kral yaşamış. Bir sabah hamile karısı ona,

“Dün gece çok tuhaf bir rüya gördüm. Sanırım çardaktaydım.^[1] Elbisemden bir diken çektim. Diken parmaklarımın arasındayken bir anda uzun bir ağaca dönüştü. Ağacın gövdesi kalın ve kan kırmızısı rengindeydi. Yere yakın dalları yemyeşildi. En üst dalları ise bembeyazdı. Böylesine görkemli bir ağacın dallarının tüm Norveç'i kaplayabileceğini hissediyordum,” demiş.

“Tuhaf bir rüya,” demiş Kral Halfdan, “Rüyalar tanrıların elçileridir. Acaba bu rüya ile bize ne anlatmak istiyorlar merak ediyorum.” Ve düşünceli bir halde sakalını sıvazlamış.

[1] Ev: Zengin bir Norveçlinin evinde birçok oda varmış. En güzeli ve en büyüğü şölen (yemek) salonuymuş. Onun yanında kadınların kullandığı çardak ve misafirlerin kaldığı konuk odası bulunurmuş. Bunların yanı sıra, evin etrafında erzak depoları, ahırlar, atölyeler, mutfak ve kölelerin kaldığı odalar da varmış. Tüm bu odalar ve küçük yapılar çatlakları kapatması ve ahşabın çürümmesini engellemesi için katranla kaplanmış sağlam kütüklerden yapılmış. Kütüklerin ve çatı kirişlerinin baş kısımları ve kapıların üzerine insan ve hayvan figürleri oyulur, parlak renklerle boyanmış. Bu küçük binalar birbirlerine yakın bir şekilde avlunun dört bir köşesine inşa edilmiş. Bir odadan diğerine koşan kadın ve adamların geçtiği avlu her zaman kalabalık olurmuş. Bazı evlerin çevresine yüksek bir çit çekilmiş ve böylece dışarıdan sadece evlerin çatısı görünürmüş.

Birkaç gün sonra Kral Halfdan'ın istirahat ettiği odaya bir hizmetkar girmiş. Kadının kollarında beyaz bir örtünün altında küçük bir şey varmış.

"Kralım," demiş kadın, "bir oğlunuz oldu."

Kral oturduğu yerden kalkıp kadının yanına gitmiş.

"Göster onu bana!" diye bağırmış. Sesinde neşe, mutluluk varmış.

Hizmetkar, bohçayı yere koymuş ve örtüyü kaldırmış. Kral küçük çıplak bebeğe dikkatle bakmış.

"Çok yakışıklı bir genç adam olacak," deyip gülümsemiş ve eklemiştir:

"Çabuk Ivar'la Thornstein'ı çağırın."^[2]

[2] İsimler: Eski bir İskandinav hikayesinde şöyle der: "Birçok insanın iki ismi vardı. İki isme sahip olmanın uzun bir yaşam ve iyi şans getireceğine inanılırdı." İsmi içinde bir tanrının adı geçmesi de şans sayılırmış. Bu çift isimlerden birkaç örnek; "Thorststein" Thor'un taşı, "Thorkel" Thor'un ateşi, "Thorbiorn" Thor'un ayısı, "Gudbrand" Gunnr'ın kılıcı (Gunnr Valkürlerden [16] biridir), "Gunnbiorn" Gunnr'ın ayısı, "Gudrid" Gunnr'ın atlısı, "Gudrod" Gunnr'ın toprak temizleyicisi (Eski Norveç'te hemen hemen her yer ormanlarla kaplıydı, bir kimse yeni topraklar satın aldığı anda oradaki ağaçları kesip alanı temizlemesi gerekirdi) anlamına gelir. O eski zamanlarda insanların ailelerindeki herkese ait olan soy isimleri yokmuş. Bazen aynı çevrede aynı isme sahip iki üç kişi olurmuş. Bu elbette bazı sorunlara neden oluyormuş. İnsanlar hangi kişiden bahsedildiğinin belli olması için iki yöntem düşünmüşler. Herkese bir lakap takılmış. Örneğin iki kişinin de isminin Haki olduğunu düşünün. Bir tanesi saçları siyah renkte olduğu için Siyah Haki diye çağırılırmış. Diğerine ise göğüs kısmı çok geniş ve kaslı olduğu için Gemi göğüslü Haki denirmiş. Bu lakaplar bazen de sadece eğlenmek için takılan isimlermiş. Birçok kişinin lakabı vardı: Kızıl Eric, Şanlı Leif, Güzel saçlı Harald, Yaya Rolf. Aynı isme sahip iki kişiyi birbirinden ayırmanın diğer yolu ise babalarının adını söylemekmiş. Örneğin bir Haki Eric'in oğlu, diğeri ise Halfdan'ın oğluymuş. Eğer bu isimleri birbiri ardına hızla söylerseniz, Haki Ericoğlu ve Haki Halfdanoğlu diye duyulacaktır. Bir süre sonra isimler bu şekilde kaydedilmeye başlanmış. İnsanlar da aynı soy isimleri yani lakapları oğullarına ve kızlarına vermiş. Hatta bazı isimler günümüze kadar ulaşmıştır; Swanson, Anderson, Peterson, Jansen. İsimlerin önüne babalarının ismini getirmenin diğer bir nedeni ise kişinin babasının kim olduğunu karşısındakine söylemesinden gurur duymasaymış.

“Bu bebek benim oğlumdur. İsmi Harald olacak”

Ivar ve Thornstein kralın ordu komutanlarıymış. Kralın çağrısını duyar duymaz saraya gelmişler.

Halfdan, “Şahit olun,” demiş.

Daha sonra yaşlı hizmetkar su dolu gümüş kabı getirirken, kral da bebeği havaya kaldırmış. Elini suya sokup bebeğin üzerine su serpmiş ve şöyle demiş:

“Bu benim oğlumdur. İsmi Harald olacak. Ona ilk isim hediyem on kilo altındır.”

Bunun üzerine hizmetkar kadın bebeği kraliçenin odasına götürmüştü. “Kralımız bebeği oğlu olarak kutsadı,” demiş. “Pek tabii! Bebeğin her şeyi kusursuz.”

Kraliçe bebeğe bakmış ve gülümsemiş. Rüyasını hatırlayınca şöyle düşünmüştü:

“O görkemli ağaç! Benim küçük bebeğim olabilir mi?”

Diş Kölesi

Harald yedi aylıkken ilk dişini çıkarmış. O zaman babası:

“Oğlumun doğumundan sonra doğan bütün kuzularımı, buzağılarımı ve taylarımı bugün ona veriyorum. Ayrıca ona bir köle de armağan ediyorum; Olaf. Bunlar oğluma diş hediyelerimdir,” demiş.

Çocuk hızla büyüyormuş. Yürümeye başlar başlamaz, vaktinin çoğunu dışarıda geçirmeye başlamış. Ormanda koşar, tepelere tırmanır ve dereye yüzermiş. Her zaman yanında diş kölesi de bulunurmuş. Çünkü kral, Olaf’a,

“Her zaman yanında ol,” demiş.

Köle Olaf’ın dilinden hiçbir zaman hikaye eksik olmazmış. Harald da bu hikayeleri dinlemeyi çok severmiş.

Hemen hemen her gün, “Aegir Kayası’na gel Olaf, bana hikayeler anlat,” dermiş.

Beraber tepelere tırmanmışlar. Adam beyaz yüнден uzun ve bol, kemerli bir ceket giymiş. Adi ayakkabıları, deri tozlukları ve boynunda demir bir yakalık (tasma) varmış. Yakalığın üstünde tuhaf işaretlerle “Olaf, Halfdan’ın kölesi” yazıyormuş.

Harald’ın giysileri ise oldukça gösterişliymiş. Omuzlarından gri kadife bir pelerin dökülüyormuş. Pelerinin üzerinde altın broşlar

takılıymış. Rüzgarda, içindeki kırmızı astar görünürmüş. Ayaklarını ve bacaklarını gri yün çorapla soğuktan koruyormuş. Ayakkabılarından dizlerine kadar altın rengi bağcıklar bağlıymış. Uzun sarı saçlarında ise altın rengi bir bant varmış.

Harald ile Olaf'ın dolaştığı yerler vahşi yerlermiş. Dik kayalık tepelere tırmanmışlar. Genelde sadece kayalardan oluşan bu tepelerin yarıklarında ağaçlar yetişirmiş. Bazı büyük taş ve dal parçaları kırılır ve tepeden aşağıya düşermiş.

“Bunları Thor kırıyor,” demiş Olaf. “Gökyüzünde dolaşırken çekicini bulutlara ve dağlara fırlatıyor. İşte o zaman gök gürliyor, şimşek çakıyor ve tepelerde yarıklar oluşuyor. Çekici asla ıskalamaz. Hedefini vurur vurmaz da Thor'un eline geri döner.”

Tepenin zirvesine ulaştıklarında durup arkalarına bakmışlar. Aşağıda yeşil bir vadi, vadinin ilerisinde ise denizin oluşturduğu bir fiyort varmış. Fiyordun iki tarafındaki yüksek kaya duvarlarının gölgesi denize düşüyormuş. Vadinin dört bir tarafı çam ağaçlarıyla kaplı yüksek tepelerle çevriliymiş. Uzaklarda ise dağlar görünüyormuş. Vadide Halfdan'ın sarayı ve evleri varmış.

Harald, “Evlerimiz ne kadar da küçük görünüyor buradan. Ama yine de şölen salonunun çatısındaki kırmızı ejderhayı görebiliyorum. Oraya tırmanıp ejderhanın kafasına oturduğum günü hatırlıyor musun Olaf?” demiş ve muzip muzip gülümseyerek koşmaya başlamış.

Sonunda Aegir Kayası'na varmışlar. Hemen kayanın en tepesine tırmanmışlar. Harald kayanın kenarından etrafa bakınmış. Aşağıda fiyordun gölgesiyle simsiyah görünen denizi görmüş. Olaf bir süre Harald'ı izlemiş ve sonra,

“Yüzün bembeyaz olmadı Harald! Aferin! Aegir Kayası'ndan aşağıya korkmadan bakabilme cesaretini gösteren bir çocuk,

“Pelerinini geriye atmış ve kemerinden küçük bir hançer çıkarmış”

yetişkin bir adam olduğunda kılıçların parlaklığından ve savaşmaktan korkmaz,” demiş.

“Savaşmaktan şimdi de korkmuyorum,” diye bağırmış Harald.

Pelerinini geriye atmış ve kemerinden küçük bir hançer çıkarmış.

“Görüyor musun? Bu da bir kılıç gibi parlamıyor mu? Korkmuyorum. Ne de olsa, bu çocuk oyuncu! Sekiz yaşına bastığımda, benim de bir kılıcım olacak, keskin bir savaş aletim!”

Hançerini kılıç gibi sallamış. Daha sonra koşup Olaf'ın yanına oturmuş.

“Neden buraya Aegir Kayası diyorlar?” diye sormuş.

Olaf anlatmaya başlamış:

“Asgard gökyüzünde, biliyorsun. Orası altın rengi ormanın içinde, tanrıların altından yapılmış evlerinin olduğu muhteşem bir şehir. Çevresinde yüksek bir duvar var. Baş Tanrı Odin'in sarayında yeryüzünden daha büyük bir ziyafet salonu var. Bu salonun adı Valhalla'dır. Beş yüz kapısı olan bu salonun girişleri mızraktandır. Çatısı kalkanlarla, sıraları zırhla kaplıdır. En yüksek yerde elinde bir mızrakla, kafasında altından başlığıyla Odin oturur. Ayaklarının yanında iki kurt yatar. Sağ ve sol tarafında diğer tanrı ve tanrıçalar oturur. Salonun diğer kısımlarında ise binlerce ölmüş cesur adam vardır.”

“Valhalla'da olmak çok harika, çünkü insanların yaptıklarından çok daha güzel bal likörü var orada ve bu likör hiç bitmiyor. Ayrıca, insanların daha önce hiç duymadıkları kadar güzel şarkılar söyleyen ozanlar var. Valhalla'nın kapılarının önünde uzanan çayırdaki savaşçılar her gün dövüşüp şerefli yaralar alıyorlar. Geceleri düzenlenen ziyafetlerde yaraları iyileşiyor. Ama Valhalla'ya sadece savaşlarda cesur bir şekilde dövüşürken ölen savaşçılar gidebiliyor. Hastalıktan ölenler kadın ve çocukların olduğu yere, korkaklar ise Niflheim'a gidiyor. Orada Kraliçe Hela sürekli onlarla dalga geçiyor. Bu da yetmezmiş gibi soğuk yüzünden sürekli üşüyorlar.”

“Yıllar önce Aegir büyük bir savaşçıydı. Büyük Elli Aegir derlerdi ona. Birçok savaşta kılıç sallamış, sayısız savaşçıyı Valhalla'ya göndermişti. Birçok kılıç da onun derisinde iz bırakmıştı ama hiçbirini onu öldürmeye yetecek derinlikte yaralar

açamamıştı. Zamanla yaşlandı, saçları beyazlaştı, kolları güçsüzleşti. Ülkeye o sırada barış hakimdi. Aegir ise üzülüyordu:

“Yaşlandım. Ortada savaş da yok. Kadınlar gibi yatakta mı öleceğim? Valhalla’yı göremeyecek miyim?” Odin uzun zaman önce şöyle demişti”:

“Eğer bir adam yaşlanmışsa, ölüme yaklaşmışsa ve savaşırken ölemeyecekse, cesur bir şekilde ölmesine izin verin ki Valhalla’da benimle beraber yiyip içebilsin.”

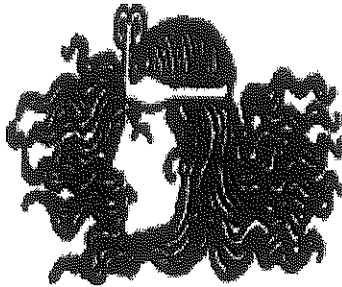
“Böylece Aegir bir gün bu kayaya gelmiş.

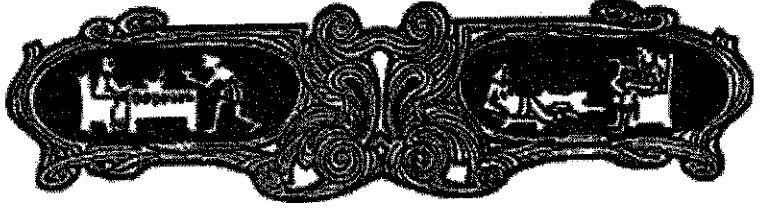
“Valhalla’ya gidebilmek için bir kahramanlık yapmalıyım!” diye bağırmış.”

“Daha sonra kılıcını çekip kafasının üstünden savurup havaya sıçramış ve uçurumdan aşağıya düşmüş.”

“Vay canına!” diye bağırmış Harald heyecanla ayağa kalkarken. “Bence Aegir, Valhalla’nın kapılarında görüldüğünde Odin oturduğu yerden kalkıp bu adamı içten bir şekilde karşılamıştır.”

“Şarkılarda da öyle anlatılıyor,” diye yanıtlamış Olaf. “Çünkü ozanlar bu hikayeyi bütün Norveç’te hala anlatmaya devam ediyorlar.”

Olaf'ın Çiftliği

Harald başka bir sefer de,

“Olaf sen nerelisin? Her zaman bir köle miydin?” diye sormuş.

Kölenin gözleri parlamış.

Olaf, “Büyüdüğünde bir Viking olarak Danimarka’ya gittiğinde, Kurnaz Olaf’ı tanıyıp tanımadıklarını sor. Benim ülkem denizin öbür tarafında, buradan çok uzakta,” demiş ve devam etmiş: “Babam Büyük Gudbrand idi. Evimizde iki yüz savaşçıyı ağırlardık. Bu savaşçılar babamın önderliğinde savaşa giderlerdi. Masaya on oğluyla beraber otururdu babam. On erkeğin en küçüğü benim. Bir gün babam şöyle dedi:

‘Hepiniz büyüdünüz. Burada bu kadar çok adam için dirsek koyacak yer kalmadı. En büyüğünüz, ben öldüğümde çiftliğimi miras olarak alacak. Diğerleriniz Viking olacaksınız!’

“Üç gemisi vardı. Bunları üç ağabeyime verdi. Ben de o yıl bahar mevsiminde evde kalıp kendime bir gemi yaptım. Gemiye yirmi kürekçiye uygun yapmışım. Çünkü benimle ancak birkaç kişi gelir diye tahmin ediyordum. Henüz on beş yaşındaydım. Gemimi ejderhaya benzettim. Pruvaya ejderhanın ağzı açık olan baş kısmını oydu, çatalı dilini uzatmış gibi görünüyordu. Gözlerini öfke göstergesi olarak kırmızıya boyadım.

“İşte böyle!’ dedim, ‘Bak ve düşmanlarıma doğru tısla.’

“Geminin arka kısmına ise kuyruğu yaptım. Kaptan için ayrılmış bölümü ve dümeni de oraya yerleştirdim. Geminin orta kısmına ejderhanın pullarını kazıdım. Sonra bütün gemiyi siyaha boyadım ve ejderhanın her bir pulunun ucuna bir altın sabitledim. Gemiye “Dalgalarda Koşan” adını verdim. Bitirdiğimde ona uzaktan baktım ve o güne dek gördüğüm en güzel gemi olduğunu fark ettim.”

“Geminin tamamlandığı akşam babamın verdiği yemeğe katıldım. Etler yenilip içkiler içildikten sonra, ayağa kalkıp kadehimi ^[3] kaldırdım ve yüksek sesle:

‘Yemin ediyorum ki Norveç’e yelken açıp gemimi ganimetlerle dolduracağım. Daha sonra kendime bir çiftlik alıp kışı orada geçireceğim. Bu yolculuğa benimle çıkmak isteyen var mı?’ dedim.”

“‘Bu delikanlı kendinden büyük laflar ediyor,’ dedi misafirlerin birçoğu.”

“Ama diğer otuz kişi teker teker ellerindeki kadehlerle ayağa kalkıp,

‘Bu delikanlıyla gideceğim ve o yaşadığı sürece yanından ayrılmayacağım!’ dedi.”

“Ertesi sabah hepimiz gemiye bindik. Ben dümenin başına geçtim. Gemimiz suya inerken şu şarkıyı söylüyordum:

[3] İçki kadehleri: İskandinavların çok fazla kadehi veya kasesi yokmuş. Onun yerine hayvanların boynuzlarını içki kadehi olarak kullanırlarmış. Bu boynuzları gümüş ve bronzla süslerlirmiş. Adamlar bu harika kadehleriyle de kılıçları kadar gurur duyarlarmış.

‘Ejderha gidiyor. Nereye gidecek? Kılıçların çarpıştığı, mızrakların can yaktığı, benim de mutlu olup güleceğim yerlere gidecek.’

“İşte böylece Norveç kıyılarına geldik. Davet edilmediğimiz birçok masaya oturduk. Bulduğumuz ganimetleri gemiye yükledik. Ne zaman, ‘Ejderhamın karnı hiç doymuyor’ desem, bir süre sonra kendimizi gemiye altın taşırken buluyorduk.”

“Denizde yaşamak, ürünlerini başkalarının yetiştirmesine, yemeklerini başkalarının pişirmesine izin vermek çok daha güzel! Evde ocak kokar, gemide ise eğlence. Evde kafanı kaldırdığında kurumlu bir çatı, gemide ise Valhalla’yı görürsün.

“Yolculuğumuza devam ettikçe, daha fazla zenginleşiyor, daha fazla eğleniyorduk. Bir süre sonra adamlarım:

‘Bahsettiğin çiftliğe ne olacak Olaf?’ diye sordular.”

“‘Daha zamanı gelmedi. Vikinglik yazın daha iyidir. Kış geldiğinde ejderhamızın hareket etmesi zorlaştığında çiftliğimizi alıp orada oturacağız,’ dedim.”

“Sonunda kış geldi. Adamlarıma,

“‘Çiftlik almanın zamanı geldi. Kral Halfdan’ın ülkesinin sahilindeki bir çiftliği gözüme kestirdim,’ dedim.”

“Bunun üzerine çiftliğe doğru yola koyulduk. Gece sahile vardık. Gemimizi kıyıya yanaştırıp sessizce eve doğru yürüdük. Çiftlik çok zengin birine aitmiş gibi görünüyordu. Çünkü evin etrafında ahırlar, bir ambar ve bir demirhane vardı. Evin tek bir kapısı vardı. Kapıyı mızrağımınla çaldım.”

‘Merhaba! Kimse var mı?’ diye bağırdım. Adamlarım da geldiğimiz anlaşılsın diye gürültü yapmaya başladılar.”

“Ses çıksın diye kalkanımla kapıya vurdum”

“Sonunda içeriden bir ses duyduk:

‘Kimsiniz?’

‘Kapınızı çalan benim. Açın yoksa kapınızı çalanın Thor olduğunu düşünmek zorunda kalacaksınız,’ dedim ve ses çıksın diye kalkanımla kapıya vurdum.

“Kapı hafifçe aralanınca hemen içeri girdim. O kadar karanlıktı ki ocaktan yükselen birkaç kıvılcım dışında bir şey göremiyordum. Sırtımı duvara döndüm çünkü karanlığın içinden çıkan bir kılıçla karşılaşmak istemiyordum.

‘Haydi, ateşi çoğaltın,’ dedim.

“Söylediğim şey yapılmayınca, ‘Burası misafir ağırlanmayacak kadar soğuk,’ dedim.”

“Adamlarım gülmeye başladılar: ‘Ne kadar da cimri bir ev sahibi! Bizi istemiyormuş gibi davranıyor,’ dediler.”

“Çiftliğin sahibi ocağa birkaç kömür ve odun parçası attı. Kısa bir süre içinde ateş çoğaldı. Biz de etrafı görmeye başladık. Ortasında ateş yanan ^[4] küçük bir salondaydık. Salonun iki tarafında yirmi kişilik sıralar vardı. Çiftçi ateşin yanına çömelmiş, hareket etmeye korkuyordu. Köşedeki sırada on iki kişi oturmaktaydı.”

‘Hey köleler!’ dedim. ‘Bize sofrayı kurun, karnımız çok aç.’

“Hemen salonun arkasındaki kapıya doğru koşuşturmaya başladılar. Adamlarım ısınmak için ateşin yanına oturdular. İçlerinden iki tanesini kapıda nöbet tutmaya gönderdim.”

[4] Şölen Salonu: Şölen salonları uzun ve dar olurmuş. Bir salonun iki köşesinde de birer kapı varmış. Odanın ortasında yerde düz taşlar varmış. Ateş burada yakılmış. Ateşin üzerindeki çatı kısmında dumanın çıkması için küçük delikler açılmış. Yine de dumanın bir kısmı odanın içinde kalır, duvarlar ve kirişler ıslenirmiş. Ama odun ateşi hoş olduğu için Norveçliler bunu severmiş. Hiçbir İskandinav evinde veya şölen salonlarında büyük pencereler olmazmış. Saçakların altında veya çatıda rüzgar gözü denilen küçük çatlaklar varmış. Ama içlerinde cam yokmuş çünkü Norveçliler cam yapmayı bilmiyorlarmış. Bu çatlakları fırtınalı günlerde cam yerine ince yağlı postlarla kapatırlarmış. Duman delikleri için de örtüler varmış. Işık sadece bu küçük deliklerden girermiş içeriye. O nedenle karanlık günlerde insanlar ateşe sadece ısınmak için değil aydınlanmak için de ihtiyaç duyarlarmış.

“Adamlarımdan biri, ‘Pekala çiftçi dostum, neden suratınızı astınız? Bizim eğlenceli insanlar olduğumuza inanmıyor musunuz?’ dedi.”

“Bir başkası, ‘Buraya sizi neşelendirmeye geldik. Kim kışkı misafirsiz geçirmek ister ki?’ dedi.”

“Bir başka adamım ise ayağa kalkarak, ‘İşte sonunda mideme açlığımı dindirecek misafirlerim geliyor,’ dedi.”

“Köleler bir kap dolusu et getirdiler ve ateşin üstüne koydular. Ben de adamlarımla oturup etin pişmesini bekledim. Sonunda yemek hazır oldu. Çiftçi hüzünlü bir şekilde oturdu yanımıza, hiçbir şey yemedi. Şaşırmadım çünkü zavallı çiftçi biz ekmekleri çiğnemedi yutarken, etleri kaşık kaşık silip süpürürken bizi izliyordu. Yemek bittiğinde bal likörü geldi. İşte o zaman ayağa kalkıp çiftçiye,

‘Bizimle birlikte yemediniz ama içkinin yarısını sizinle paylaşmayı çok isterim. Kadehimi sağlığınıza kaldırıyorum,’ dedim.

“Bunun üzerine kadehimdeki içkinin yarısını içtim ve geri kalanını çiftçiye uzattım. Kadehi aldı ve gülümsedi. Sonra da,

‘Mademki benim sağlığıma kadeh kaldırdınız, bunu içmeliyim. Bu gece olanların ölümümle sonlanacağını düşünmüştüm,’ dedi.

‘Lütfen bizden korkmayın! Çünkü ölü bir adam sofrayı hazırlayamaz,’ dedim gülerek.

“İçkilerimizi içtikçe neşeleniyorduk. Sonunda sessizlik isteyip

‘Sizin bu mütevazı misafirperverliğinizden çok etkilendim, çiftçi dostum. Daha fazlasını istemeye karar verdim,’ dedim.

“Adamlarım kahkahayı bastılar.”

‘Haydi, teşekkür et çiftçi. Daha önce hiç böyle asil bir misafirin olmuş muydu?’ dedi içlerinden biri.

‘Ama çiftçinin bir şey söylemesine izin vermeden konuşmaya devam ettim:

‘Eğer size eşlik etmiyor ve sizi eğlendirmiyorsa konuk ağırlamanın hiç de eğlenceli bir yanı yoktur. Size şu sözü veriyorum: Adamlarım sizi asla yalnız bırakmayacaklar. Hakon senin daimi arkadaşın olacak çiftçi dostum. Sen çalışırken, oyun oynarken hatta uyurken bile yani kısaca gece gündüz yanında olacak. Leif ve Grim ise oğullarının arkadaşı olacaklar.’

“Dokuz isim daha saydım ve

‘Bunlar da kölelerini izleyecek. Şimdi söyle bana, zamanının neşeli bir şekilde geçmesine dikkat ediyorum değil mi?’ dedim.

“Daha sonra evin her bir köşesine nöbetçiler diktim. Böylece kış boyunca gözümüzün önünden ayrılmamış oldular. Civarda oturanlara bizim varlığımızla ilgili hiçbir bilgi ulaşmadı. Zaten ıssız bir yerdi ve şansımıza evin olduğu tarafa kimsenin yolu düşmedi. O kadar güzel bir hayattı ki bu.”

“Çiftliğe geleli oldukça uzun zaman olmuştu ki bir gece yemekte Hakon yanıma geldi ve

‘Bugün bir guguk kuşu duydum!’ dedi.

‘Bu Vikingler için gitme zamanının geldiği anlamına geliyor,’ dedim.

“Adamlarım sevinçten çılgına döndüler, gözlerindeki mutluluğu görebiliyordum. Büyük Thorleif ayağa kalkıp gerindi.”

‘Uzun zamandır hareketsiz kalmaktan tutulmuşum. Tekrar savaşmaya can atıyorum,’ dedi.

“Çiftçiye döndüm ve

‘Bu sizinle beraber yediğimiz son yemek,’ dedim.

‘Evet, bu geçirdiğim en yoğun ve en eğlenceli kıştı. Şansınız açık olsun,’ dedi.

‘Odin’in sakalı aşkına!’ diye bağırdım. ‘Bizi çok iyi ağırladın.’

“Adamlarım yumruklarıyla masaya vurmaya başladılar.”

‘Thor’un çekici aşkına!’ diye bağırdı Grim. ‘Bu adam hiç de cimri bir korkak değil. Bu adam bir korsanın, bir gezginin kadehini taşımaya layık bir adam. Al dostum,’ dedi ve kadehini çiftçiye uzattı. ‘Umarım uzun yıllar huzurla içersin içkini bu kadehle. Bu küçük armağanla birlikte sana bir isim de bırakıyorum; Dost Canlısı Sif. Umarım bir gün seninle Valhalla’da karşılaşınız.’

“Bunun üzerine adamlarımın hepsi çiftçinin etrafına toplanıp omzuna vurdu ve hediyeler vermeye başladılar.”

‘Dost Canlısı Sifi için bir yüzük!’

‘Ev sahibimize bir bilezik.’

‘Yanında olmaktan gurur duyacak bir kılıç.’

“Ben de hazinemizden beş tane harika bilezik alıp armağan ettim.”

“Yaşlı adam hediyeler karşısında şaşkınlıkla bize bakıyor ve bir yandan da gülüyordu.”

‘Odin her kış bana sizin gibi misafirler göndersin!’ diye dua etti.

“Ertesi sabah ev sahibimizle tokalaştık ve gemiye binip hızla açık denize doğru yelken açtık.”

“Adamlarım ‘Nereye gideceğiz?’ diye sordular.

‘Bırakalım tanrılar karar versin!’ dedim ve mızrağımı havaya fırlattım.

“Mızrağın ucunun güverteye düştüğünde gösterdiği yöne doğru ilerlemeye başladık. Karar vermek için en iyi yöntem buydu çünkü mızrağın uzun her zaman bir yön gösterir. Her yer bir diğeri kadar güzeldir. Bu sefer mızrağın ucu bize babanızın gemilerinin olduğu yönü göstermişti. Askerle girdiğimiz mücadelede bütün adamlarım öldü. Gemim battı. Ben de tutsak düştüm. Savaşığımız askerlerin sayısı bizim sayımızdan üç kat fazlaydı. Öyle olmasaydı bizi yenemezlerdi. Ama olan oldu ve beni Kral Halfdan’ın huzuruna çıkardılar.”

“Askerler, ‘Kıyılarımızda yağmalar yapan alçak bu efendim. Gemisini batırdık, adamlarını öldürdük. Onu da sizin huzurunuzda getirdik,’ dediler.”

‘Hırsız bir Viking ha?’ dedi kral kaşlarını çatarak.

“Bu söz karşısında gülmek için kendimi zor tuttum.”

‘Evet. Tüm gücünüze rağmen beni ancak bir yıl sonra yakalayabildiniz,’ dedim.

“Kral bana daha sert bakmaya başladı.”

‘Bir de küstahsın, öyle mi? Pekâlâ, hırsızlar ölmeli. Onu dışarı çıkar Thorkel ve kılıcının tadına baktır,’ dedi.

“O sırada anneniz, kraliçe kralın yanında duruyordu. Kralın emrinden sonra ellerini birleştirdi ve gülümseyerek,

‘Bu daha bir çocuk. Canını bağışlayın. Hem bebeğimiz için iyi bir hediye olmaz mı?’ dedi.

“Babanız bir süre düşündü ve sonra annenize bakarak gülümsedi.”

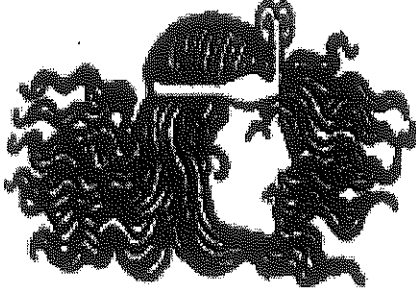
“Kral annenize, ‘Ne kadar da iyi kalplisin!’ dedi kibar bir şekilde. Sonra da Thorkel’e döndü ve ‘Pekala, izin ver gitsin Thorkel!’ dedi.

“Sonra tekrar bana baktı ve kaşlarını çatarak,

‘Canını şimdilik bağışlıyorum sivri dilli delikanlı. Ama artık yakalandın. Seni içinden çıkamayacağın bir yere kapatacağız. Boynuna da demir bir boyunluk (tasma) takacağız,’ dedi.

“Böylece hayatta kalmış oldum. İşte şimdi de senin kölenim. Bu duruma düşmemin sebebi savaştaki şanssızlığımdı. Ama Odin’in tahtı adına yemin ediyorum ki sözümü tutacağım!”

“Evet!” diye bağırış Harald ayağa kalkarken. “Ölümle dalga geçmişsin. Ah bir gün ben de böyle cesur bir ant içeceğim.”

Olaf'ın Havard'la Kavgası

Harald bir gün,

“Bana bir dövüşü anlat Olaf, kılıçların şarkısını dinlemek istiyorum,” demiş.

Olaf'ın gözleri parlamış.

“Kral Havard'la yaptığımız savaştan bahsedeceğim sana,” demiş.

“Karanlık bir gece bir çiftliğe varmıştık. Gemimizde üç adam bıraktıktan sonra hep beraber eve girdik. Bizi kapıda karşılayan çiftçi, Thorkel'in kılıcıyla öldü. Diğerlerini yataklarına kapattık.^[5] Bir sürprizle karşılaşmamak için salonun her bir köşesinde bulunan kapıları içeriden kilitledik. Dolapları karıştırırken birbirimize ne kadar şanslı olduğumuzu söylemekle meşguldük. Ama aniden dışarıdan bir ses duyduk:

[5] Yataklar: Şölen salonunun kenarlarında kapalı yataklar varmış. Tıpkı salona doğru açılan kapıları olan büyük kutulara benziyorlarmış. Kutunun tabanında samanlar ve samanların üzerinde de battaniyeler varmış. İnsanlar bu yatakların içine girip kapılarını kapatırlarmış, yani kendilerini içeriye kilitletlermiş. Olaf'ın adamları bu kapılara ağır şeyler dayayabilirler veya üzerlerine destekler koyarlarmış. O zaman insanlar dışarıya çıkamazmış. Çünkü yatağın diğer tarafında şölen salonunun kalın dış duvarı varmış. İçeride ise hiç pencere yokmuş.

‘Thor ve Havard!’

“Sonra şiddetle kapıları vurmaya başladılar.”

“Grim, ‘Beraberinde iki yüz savaşçı var. Gemilerini dün gece görmüştük. İki yüz savaşçıya karşı otuz adam! Bu gece hepimiz Valhalla’da yiyeceğiz yemeğimizi,’ dedi.”

‘Odin gönülsüz misafirlerle karşılaşmayacak öyleyse,’ dedim.”

‘Bence de,’ diye bağırdı Hakon ve Thorkel.”

“Bunun üzerine hepimiz kılıçlarımızı çekip kalkanlarımızı kaldırdık.”

“Hakon, ‘Zorlu bir mücadele bizleri bekliyor. Bu bal likörünün bir damlasını bile Havard’a bırakmamalıyız. Biriniz bana yardım edin,’ dedi.”

“Daha sonra Hakon ve Hakon’a yardım eden bir adam büyük bir fiçi çıkarıp yere koydular.”

“Susamış Thorkel, ‘Bu gece Valhalla’da içeceğim,’ dedi ve kadehini fiçiye daldırdı.”

“Kadehini çıkardığında kolundan ve kadehinden likör damlıyordu.”

“‘Şapşal!’ diye bağırdı Hakon ve Thorkel’e yumruk atıp yere düşürdü.”

“Thorkel ahşap duvara doğru düştü ve arkasında bir delik açıldı. Bir süre sonra Thorkel başını deliğe sokmuştu. Hepimiz ona bakıyorduk.”

“‘Sanırım bu gizli bir geçit,’ dedi.”

“‘Oradan geçmeyi deneyeceğiz,’ dedim fısıltıyla. ‘Ateşin üstüne kum atıp söndürün. Karanlık olmalı ki görünmeyelim.’”

“Daha sonra kıyıya doğru döndü ve yüksek sesle şarkı söylemeye başladı”

“Bunun üzerine adamlarım ateşi söndürdü. Bütün bu süre boyunca dışarıdan sürekli bağırma ve kapıya vurulan çekiç sesleri geliyordu. Ama kapılar kalındı o yüzden şimdilik korunabiliyorduk.”

“ ‘Ben ve dört kişi bu kapıyı koruyacağız,’ dedim doğu tarafındaki kapıyı göstererek.”

“Adamlarımın arasından dört kişi hemen yanıma geldi.”

“ ‘Öyleyse ben de diğer kapıyı koruyacağım,’ dedi Hakon. Dört adam da onun yanına gitti.”

“ ‘Diğerleri hemen geçide girin!’ diye bağırdım. ‘Kapıyı arkanızdan kapatın. Eğer şanslıysak, gemide buluşuruz. Thor ve kılıçlarımız bize yardım etsin! Haydi çabuk olun! Kapılar açılmak üzere.’”

“Biz on kişi kapılarda durup kralın askerlerini engellemeye çalıştık. Oda oldukça karanlıktı. Kapının dışındaki adamlar içeride kaç kişinin olduğunu anlayamıyorlardı. İçeriye ilk giren olmak isteyen neredeyse hiç kimse yoktu.”

“Kralın askerlerinden birinin, ‘İçeriye ilk gireni öldürmek için bekleyen otuz kılıç var içeride,’ dediğini duyduk.”

“Kıkır kıkır güldük.”

“Ama kral öne atıldı ve içeriye girmeye çalıştı. Beş kılıcımızla uzun süre oyaladık ama sonunda kapıyı itti ve askerler de onun arkasından içeriye akın etti. Ben ve adamlarım ise koşup arka köşedeki fiçilerin arkasına saklandık. Kralın adamları el yordamıyla yürüyor ve bize sesleniyorlardı. Ama bizi bulamadılar. Odada askerlerin bağırma ve kılıçların çarpışma sesleri yankılanıyordu. Karanlıkta ve böyle bir gürültüde adamlar kendi askerlerini ayırt edemiyorlardı. Birkaç asker kralın diğer askerleri tarafından yanlışlıkla öldürüldü o gece. Kapının önündeki kalabalık azalınca, şöyle fisıldadım:

“ ‘İkili sıra olun ve beni takip edin. Gemimize ulaşacağız. Birbirinize yakın durun, ayrılmayın.’”

“İki sıra olan adamlarım ellerindeki kılıçlarla karanlıkta kapıya doğru atıldılar. Bize doğru çarpan kılıçlara kılıçlarımızla karşılık veriyorduk. Askerler bağırarak peşimizden koştular. Ama biz de onlar kadar hızlı koşuyorduk. Gemiye ulaşabilenler sadece ben, Hakon ve bir adamımızdı. Yelkenler açılmış, açık denize doğru gidiyordu. Yüzdük ve sonunda gemiye çıktık. Biz gemiye ulaştıktan sonra hızlandık. Ama deniz kıyısına koşan kral ve askerlerinin attığı mızraklardan biri Hakon’a isabet etti ve en iyi adamlarımdan biri öldü.”

“‘Peşlerinden gidelim,’ diye bağıryorlardı.”

“Daha sonra kralın askerlerine gemilere çıkmalarını emrettiğini duyduk.”

“‘Kıyıya kürek çekin ve bizi de alın.’”

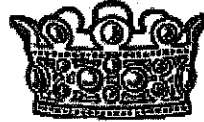
“Thorkel yanımda duruyordu. Bu emri duyunca güldü ve

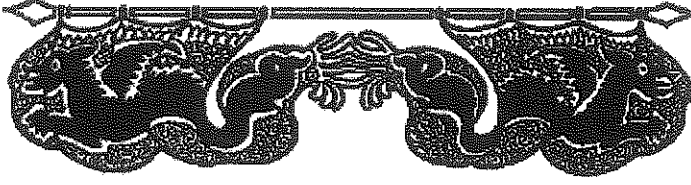
‘Cevap vermiyorlar. Gemilerini koruması için çok az adam bırakmış. Onlar da kılıçlarımızın tadına baktılar. Gemilere çıkıp kürekleri kırdık. Yelkenleri de suya attık. Havard bu gece yavaş ilerleyecek,’ dedi.”

“Daha sonra kıyıya doğru döndü ve yüksek sesle şarkı söylemeye başladı:

‘Kral Havard’ın gemileri mahvoldu. Olaf’ın ejderhası uçuyor. Kral Havard kıyıda çakılı kaldı. Olaf dalgaları aşılıyor. Kral Havard yumruğunu sallıyor. Olaf dönüp gülüyor.’”

“İşte Kral Havard’la olan görüşmemizin sonu böyle oldu.”

Düşmanların Korkusu

Harald, Thor’u yağmur bulutlarının arasından geçerken ve çekici sallarken görene kadar her gün Olaf’tan, tanrıların savaşıyla ilgili bir hikaye dinlermiş. Cesur bir adamın vücudunda sayısız yara izi olduğunu öğrenince, kendisinde hiç olmadığına üzülmüş. Bazı geceler rüyasında Valhalla’ya gittiğini, oradaki kahramanların ayağa kalkıp kendisine seslendiğini görüyormuş:

“Hoşgeldin Halfdan oğlu Harald!”

Bir gün Olaf’a, “Kılıç yarası annenin öpücüğünden daha tatlıdır,” demiş. “Ben ne zaman ejderhanın pruvasında durup bir mücadelenin ardından ziyafet vereceğim? Dünyayı görmek için sabırsızlanıyorum. Uzaklara giden Ivar, gördüğü tuhaf ülkeleri ve yerleri bana anlatır. Biz Vikingler ne kadar da mükemmel bir halkız. Gemilerimizin geçmediği deniz kalmamıştır. Üzerimdeki pelerin Fransa’dan bir Viking gemisiyle geldi. Pelerinin üstündeki broşlar ise Yunanistan denilen bir ülkeden geldi. Babamın sarayında güney kıyılarındaki Roma’dan gelen altın kupalar var. Her ülke hazine sandığımıza pahalı şeyler döküyor. Ivar, her yerin kum olduğu ve çok sıcak olan garip bir ülkeye gitmiş. İnsanlar ülkenin adının Arabistan olduğunu söylemişler. Thor veya Odin’i

daha önce hiç duymamışlar. Ivar, oradan çok güzel çizgili kumaşlar ve muhteşem kokulu sular getirmiş. Denizin beyaz atları beni ne zaman ilginç topraklara ve şerefli savaşlara götürecektir?" demiş.

Harald hikaye dinlemekten başka şeyler de yapıyormuş. Her sabah gün doğumunda uyanır, bir köleyle birlikte av köpeklerini beslemeye gidermiş. Thorstein ona dalgalı denizde yüzmeyi öğretmiş. Harald bazen de kralın adamlarıyla beraber ormanda avlanmaya gidermiş. Avda at binmeyi, ok ve mızrak atmaya öğrenmiş. Ivar ise ona harp çalmayı ve şarkı söylemeyi öğretmiş. Savaşçıların miğferlerinin onarıldığı, demirden ve bronzdan mızraklarının ve kılıçlarının yapıldığı demirhaneye gidermiş. Önceleri sadece çalışanları izleyip ateşi körüklermiş. Ama kısa bir süre sonra çekiç kullanmayı ve metalleri şekillendirmeyi öğrenmiş. Hatta bir gün kendisine keskin bir mızrak ucu yapmış. Başka bir gün ise, demir eridiğinde, harfler şekillendirmiş. Demirhanedeki adamlar harfleri görünce şaşkınlıkla gözlerini açmışlar. Çünkü çoğu okumayı bilmiyormuş.

"Burada ne yazıyor?" diye sormuşlar.

"Yaptığım mızrak ucunun adı yazıyor, yani 'Düşmanların korkusu,'" demiş Harald. "Ama şimdilik sapı yok."

Harald karlı bir gün de, kayak takımlarını giyip deniz kıyısındaki ormana gitmiş. Dağların yamacından aşağıya kaymış. Kırmızı peleriniyle parlayan bir ateş gibi görüntüyormuş. Esen rüzgar kulaklarında uğulduyormuş. Gözleri mutlulukla parlıyormuş.

"Sanki uçuyor gibiyim," diye düşünüp gülmüş. "Ben bir kartalım. Havada süzülüyorum," demiş donmuş nehrin üzerinden atlarken.

Bir anda yüksek bir kayalığın üzerinde dişbudak ağacı görmüş.

"İşte 'Düşmanların Korkusu'nun sapını bu ağaçtan yapacağım," demiş.

“Kurdun boynuna saplamış”

Kayalık uzun bir kule gibi yükseliyormuş ama Harald dik yokuş yüzünden duramamış. Kayak takımını atıp elleri ve ayaklarıyla kayanın deliklerine tutunmuş ve kendisini yukarı çekmiş. Yırtılan ceketini ve deri dizliklerini çıkarıp atmış. Yüzü çizilmiş, elleri yaralanmış ama sonunda zirveye çıkmayı başarmış. Ağacı kısa bir sürede kesip kolu kalınlığında 3 metrelik bir direk yontmuş. Aşağıya inerken de yaralarına yenileri eklenmiş. Son bir sıçrayışla kayak takımlarının yanına düşmüş. Düşer düşmez yanında hurlayan

bir kurt belirmiş. Harald bağırması ve yaptığı direği kurda doğru sallamış. Kurt kenara sıçramış ama hızla yeniden atlayıp sivri dişleriyle Harald'ı kolundan yakalamış. Harald'ın aklına kemerindeki mızrak ucu gelmiş. Hemen çıkarıp kurdun üstüne atlamış ve ucu boynuna saplamış. Kurt oracıkta ölmüş.

“Sen ‘Düşmanların Korkusu’nun tadına bakan ilk yaratıksın. Ama son olmayacaksın,” demiş.

Yaralanmış koluna aldırış etmeden kayak takımını giyip evine doğru yola koyulmuş. Önce demirhaneye uğrayıp mızrak direğini düzleştirmiş ve mızrak ucunu takması için gerekli olan bir delik açmış. Altın bir bant dövüp uçla direğin birleşim yerine takmış. Daha önceden yaptığı çivileri ise mızrak direğinin farklı yerlerine çakmış.

“Ne kadar ağır olursa, o kadar iyi,” demiş.

Mızrağı eline alıp tartmış ve denge noktasını bulmuş. Bir tane daha altın bant yapıp denge noktasına sararak işaretlemiş.

Harald çalışırken Thornstein gelmiş.

“Çok güzel bir mızrak,” demiş.

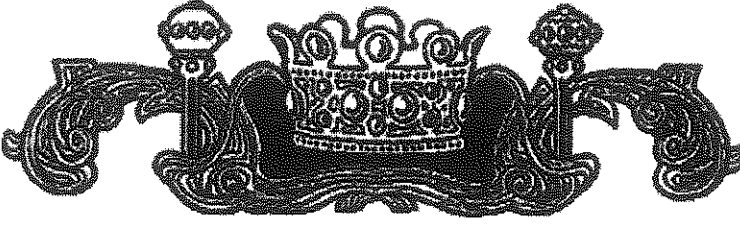
Daha sonra Harald'ın yırtılmış giysisini ve giysisinin altındaki yarayı fark etmiş.

“İlk yaran mı?” diye sormuş.

Harald, “O mu? Sadece bir çizik,” diye yanıtlamış.

“Thor aşkına!” diye bağırması Thornstein, “Görüyorum ki daha önemli yaralar için hazırsın. Bu yarayı gerçek bir savaşçı gibi taşıyacaksın.”

“Bence bu yara son yaram olmayacak,” demiş Harald.

Kral Harald

Harald on yaşındayken babası Kral Halfdan ölmüş. Harald hakkında yazılmış bir kitapta Harald'ın o sırada "Erkeklerin en büyüğü, en güçlüsü, en yakışıklısı" olduğu yazılmıştı. On yaşında bir çocuk için söylenmişti bunlar! Ama oğlan çocukları o zamanlar çok hızlı büyüyorlarmış. Çünkü evde oturmaz, bütün zamanlarını, yüzerek, koşarak, kayarak ve ormanda avlanarak geçirirlermiş. Tüm bunlar da çocukların erken büyümesini sağlamış.

Kral Halfdan ölünce, Harald kral olacaktı. Ancak önce babasının cenaze birasından içmesi gerekiyordu.

Kölelere, "Şölen salonunda asılı goblenleri indirin. Siyah ve gri renkte olanları asın. Yere çam dalları serin. Taze bira ve likör mayalayın. Her tabağı parlayana kadar ovalayın," demiş.

Daha sonra ülkenin dört bir yanındaki akrabalarına ve arkadaşlarına elçiler göndermiş.

"Babamın cenaze birasından içmek için üç ay içinde gelmelerini istediğimi, kimsenin eli boş dönmeyeceğini söyleyin," demiş elçilere.

Böylece üç ay içinde davetliler gelmiş. Bazıları gemiyle gelmiş. Ama çoğu dağlardan geçerek, nehirlerden yüzerek at sırtında

gelmiş saraya. Çünkü o sırada Norveç'te çok fazla yol veya köprü yokmuş. Bu zorlu yolculuk yüzünden Harald'ın verdiği ziyafete hiçbir kadın gelmemiş.

Gece saat dokuzda ziyafet başlamış. Davetliler salonun batı tarafından girmişler. [6] Odanın ortasındaki büyük şenlik ateşleri her yeri aydınlatıyormuş. Bu odun ateşinin ve yere serili çam dallarının kokusu çok hoşmuş. Salonun her bir tarafında toplamda üç yüz kişinin oturabileceği uzun, desteksiz sıralar varmış. Her bir sıranın tam ortasında yüksek bir koltuk varmış. Sıraların arkasında boydan boya siyah ve gri goblenler asılıymış. Konuklar yerlerine otururken kalkanlarını bu goblenlerin üzerine asıyor, mızraklarını da duvara dayıyorlarmış. Bu yüzden her bir duvarda asılı kırmızı, yeşil ve sarı renklerdeki kalkanların altın veya bronz süsleri parlıyormuş. Bunların üzerinde ise bir sıra parlak mızrak ucu varmış. Çatı kirişleri oyularak süslenmiş ve rengarenk boyanmış. Misafirler başlarını kaldırdığında sanki sürünen ejderhalar ve uçan kartallar görüyorlarmış.

Konuklar içeriye öyle gürültülü bir şekilde girmişler ki çatı kirişleri titremiş. Kırmızı, mavi ve yeşil kıyafetleri ve altın bilezikleri, saç bantları ve kılıç kınlarıyla salonun olduğundan daha renkli ve parlak görünmesini sağlıyorlarmış.

[6] **Şölen Salonu:** Şölen salonları uzun ve dar olurmuş. Bir salonun iki köşesinde de birer kapı varmış. Odanın ortasında yerde düz taşlar varmış. Ateş burada yakılmış. Ateşin üzerindeki çatı kısmında dumanın çıkması için küçük delikler açılmış. Yine de dumanın bir kısmı odanın içinde kalır, duvarlar ve kirişler islenirmiş. Ama odun ateşi hoş olduğu için Norveçliler bunu sevmiş. Hiçbir İskandinav evinde veya şölen salonlarında büyük pencereler olmazmış. Saçakların altında veya çatıda rüzgar gözü denilen küçük çatlaklar varmış. Ama içlerinde cam yokmuş çünkü Norveçliler cam yapmayı bilmiyorlarmış. Bu çatlakları fırtınalı günlerde cam yerine ince yağlı postlarla kapatırlarmış. Duman delikleri için de örtüler varmış. Işık sadece bu küçük deliklerden girermiş içeriye. O nedenle karanlık günlerde insanlar ateşe sadece ısınmak için değil aydınlanmak için de ihtiyaç duyarlarmış.

**“Babamın düşmanlarını ayaklarımın altına alacağıma
yemin ediyorum”**

Bütün erkek konuklar salona girip yerlerini aldıktan sonra, Harald’ın annesi yani kraliçe, beraberindeki hizmetçilerle doğu kapısından girip salonun doğu köşesindeki sıraya oturmuş.

Kraliçeden sonra içeriye köleler gelmiş ve sıraların önündeki uzun masaları^[7] donatmaya başlamışlar. Bazıları içeriye üzerinde sıcak etler bulunan tepsilerle koşarak girmişler. Eti eşit parçalarda keserek ahşap tabaklara koymuş ve konuklara servis etmişler. Gümüş tabaklar masaların ortasındaki konukların önüne konulmuş. Çünkü yüksek koltukların yanındaki yerlerde önemli kişiler oturuyormuş.

Etler servis edilirken, herkes susmuş. Çünkü İskandinavlar günde sadece iki öğün yerlirmiş. Harald'ın konukları ise uzun yoldan gelmiş ve gerçekten açlarmış. Üç dört kişi aynı tabaktan yiyor, aynı süt kasesinden içiyormuş. Çatal olmadığı için yemek yerken ellerini kullanıyor, etini sıyırdıkları kemikleri masanın altındaki çam dallarının arasına atıyorlarmış. Bazen eti kesmek için kendi bıçaklarını kullanıyorlarmış.

Konuklar yemeklerini bitirdikten sonra, Harald kölelere,

“Masaları toplayın,” diye emretmiş.

Emri yerine getiren köleler daha sonra iki fiçı likör getirmişler. Bunun üzerine kraliçe ayağa kalkıp bazı hizmetçilerini çağırılmış. Likör fiçılarının yanına gitmişler. Köleler kadehleri doldurup kadınlara veriyor, hizmetçi kadınlar da bunları erkek konuklara servis ediyorlarmış. Bir hizmetçi kadehi bir misafire uzatırken,

“Bu kadehi masanın üzerine koyamayız. O yüzden bir dikişte içmelisiniz,” demiş.

[7] Masalar: Bir yemekten önce köleler şölen salonuna masa ayaklıklarını getirir, sıraların önüne koyarmış. Daha sonra bir ayaklıktan diğerine geniş ve uzun tahtalar serelermiş. Bu dar masalar salonun iki yanına doğru uzanmış. İnsanlar sadece masaların dış kenarına oturabilirlermiş. Böylece köleler onlara odanın ortasından servis yapabiliyorlarmış. Masaların üzerine önce ekmek sepetleri ve ahşap et tabakları koyarlarmış. Yemeğin sonunda ise bütün masaları toplarlarmış. İçki kadehleri her şey temizlendikten sonra getirilirmiş.

Başka bir hizmetçi ise,

“Likör mutlu yüzleri sever,” demiş.

Salonda dolaşan kadınların hepsi çok güzelmiş. Kraliçe ise uzun uçuşan kolları olan kuyruklu mavi kadife bir elbisenin içinde çok şık görünüyormuş. Elbisenin üzerinde altın renginde püskülleri olan ipekten bir önlük, omuzlarında altın işlemeli kırmızı yün bir pelerin varmış. Başındaki beyaz örtüyle örttüğü güzel sarı saçları omuzlarına dökülüymüş. O yürüdükçe, yere değen pelerini çam dallarına sürttükçe hoş bir ses çıkarıyormuş. Kraliçe uzun boylu ve güçlü yapılmış. Maiyetindeki kadınlardan genç olanlar başlarına örtü takmıyormuş, kolları da açılmış. Taktıkları kolyeler ışıltıyormuş. Onlar da kraliçe gibi uzun boylu ve güçlü yapılmış.

Konuklar ateşin üzerinden birbirlerine sesleniyor, yeni haberleri aktarıyor ve birbirleriyle şakalaşıyorlarmış.

Harald’ın yaşlı amcası salonun kuzey tarafındaki yüksek koltukta oturuyormuş. O koltuk onur konuğunun yeriymiş. Ancak güney tarafındaki koltuk boşmuş, çünkü orası kralın koltuğu yani tahtmış. Harald tahtın önündeki basamakların üzerinde oturuyormuş.

Şenlik gece yarısına kadar eğlenceli bir şekilde devam etmiş. Ziyafet sona erince, köleler konukların bir kısmını misafir evine götürmüş. Bazıları ise şölen salonunun etrafındaki yataklarda yatmış. Geri kalanlar da pelerinlerini üzerlerine örterek salondaki sıraların üstünde uyumuşlar.

Ertesi gece yine harika sofralar kurulmuş. Harald yine tahtın önündeki basamağa oturmuş. Yemek bitip de içki servisi başlayınca, ayağa kalkıp bira dolu bir kadehi kaldırmış ve yüksek sesle,

“Bu kadehi artık Valhalla’da yaşayan babam, Gudrod oğlu Halfdan’ın şerefine kaldırıyorum. Ve babamın düşmanlarını ayaklarımın altına alacağıma yemin ediyorum,” demiş.

Birayı içtikten sonra kralın tahtına oturmuş. Bunun üzerine bütün misafirler ayağa kalkıp kadehlerini kaldırmışlar.

“Kral Harald!” diye bağırılmışlar.

Bazıları ise,

“Bu çok cesur bir yemindi,” demiş.

Harald’ın amcası kadehini kaldırıp şöyle bağırmış:

“Kral Harald’ın sağlığına!”

Konuklar kadehlerindeki içkileri bir dikişte içmişler.

Sonra misafirlerin arasından bir adam ayağa kalkıp

“Kral Halfdan’a yazdığım şarkıyı dinleyin!” demiş. Bu adam bir ozanmış.

“Evet, şarkı dinleyelim!” diye yanıt vermiş konuklar. Harald da başını sallamış.

Bunun üzerine ozan arkasındaki duvara dayalı harpını alıp Harald’ın yanına gitmiş. Harpın boyu neredeyse ozanın boyuna eşitmiş. Pirinç çerçevesi ışıktan parlıyormuş. Tellerinin bazıları altın, bazıları gümüşmüş. Harpın sahibi tellere yavaşça dokunmaya ve Kral Halfdan’ın katıldığı savaşlarla, güçlü kollarıyla, harika kılıcıyla, ölümlüyle ve halkın onu ne kadar çok sevdiğiyle ilgili bir şarkı söylemeye başlamış.

Şarkıyı bitirince, Kral Harald kolundan bir bilezik çıkarıp ozana uzatmış:

“Güzel şarkın için sana teşekkür ederim,” demiş.

Konuklar o gecede sarayda konaklamışlar. Ertesi gece şenlik devam etmiş. Likör kadehleri misafirlere dağıtılırken, Kral Harald ayağa kalkmış ve

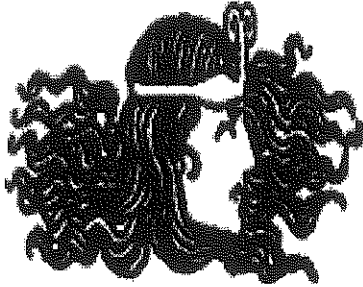
“Hiç kimsenin babamın cenaze birasını içtikten sonra buradan eli boş dönmeyeceğini söylemişim,” demiş.

Başıyla işaret ederek köleleri çağırmış. Bu işaret üzerine köleler içeriye büyük bir hazine sandığı getirmiş ve tahtın önüne koymuşlar. Kral Harald sandığı açıp içinden pelerin, kılıç kemeri, kaliteli kumaş, bilezik ve altın pelerin broşu gibi pahalı hediyeler çıkarmış. Bunları birer birer konuklarına dağıtmış. Konuklar kendilerine verilen bu pahalı ve güzel hediyelere çok şaşırılmışlar.

“Bu genç kral cömert bir kişiliğe ve büyük hazine sandıklarına sahip,” demişler.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra konuklar dışarı çıkıp atlarının yanına gitmişler. Ancak evlerine doğru yola koyulmadan önce köleler her birine bir kadeh likör vermiş. Buna üzengi kadehi (ata bindikten sonra içilen veda kadehi) deniyormuş. Bu yüzden içkilerini bitirenler ayaklarını üzengilere geçirip yola çıkmışlar. Kral Harald ve maiyetindekiler de konuklara bir süre eşlik etmişler.

Herkes bunun şimdiye kadar düzenlenen en gösterişli cenaze ziyafeti olduğunu söylemiş.

Harald'ın Savaşı

Kral Halfdan'ın birçok düşmanı varmış. Fakat Halfdan hayattayken, böylesine güçlü bir savaşçıyla karşı karşıya gelmemek için düşmanları ona karşı savaş açmaktan korkarmış. Ama Harald kral olunca, Halfdan'ın düşmanları şöyle düşünmüşler:

“O daha bir çocuk. Onunla savaşılabılır ve topraklarını alabiliriz.”

Bunun üzerine saldırı için hazırlık yapmaya başlamışlar. Ama Kral Harald bu söylentileri duymuş ve gülmüş.

“Çok iyi! ‘Düşmanların Korkusu’ çok susamıştı. Benim de oturmaktan ayaklarım tutulmaya başlamıştı,” demiş.

Yanına üç adam çağırmış. İçlerinden birine bir ok verip,

“Koş hemen bu oku kuzeye götür. En yakın çiftliğin sahibine ver ve bütün adamlarıyla iki hafta sonra burada olmasını söyle. Savaşa hazır bir şekilde atlarıyla gelmelidir. Ayrıca bu emre uymayan biri çıkarsa veya bu oku alıp komşusuna haber vermezse, o kişinin bu ülkeden sürüleceğini ve topraklarına el konulacağını söylemeyi unutma,” demiş.

Diğer iki adama da oklar vermiş. Birinin güneye, diğerinin de doğuya gitmesini ve aynı mesajı iletmelerini emretmiş.

Böylece kısa süre içinde Kral Harald'ın toprakları üzerinde yaşayan herkes miğferlerini onarmakla, kılıçlarını cilalamakla ve kalkan yapmakla meşgul olmaya başlamış. Bütün demirhanelerden alevler çıkıyor, örslerin metal sesi duyuluyormuş.

Önceden belirlenen gün gelip çatığında, Kral Harald'ın sarayının etrafı insanlarla ve atlarla dolmuş. Kahvaltıdan sonra boru çalınmış. Herkes silahlarını alıp atına binmiş. Aynı yerden gelenler gruplar oluşturmuş. Bu grupların da birer liderleri varmış. Atlarına binen insanlar başlama borusunun çalmasını beklemeye başlamışlar. Şimdiki ordular gibi görünmüyorlarmış. Üzerlerinde belirli bir üniforma yokmuş. Bazıları miğfer takarken, bazıları takmıyormuş. Bazıları zırhlıyken, bazılarının üzerinde sadece ceketleri ve parlak renkli yünden pantolonları varmış. Ama her birinin sol tarafında büyük bir kalkan asılıymış. Sağ omzunun üzerinde kılıç kemeri, sol elinin altında uzun bir kılıç varmış. Birçoğunun başının üzerinde uzun mızraklarının ucu parlıyormuş. Bazı adamlar kemerlerinde baltalar, bazıları ise yay ve oklar taşıyorlarmış. Çoğunun boynunda koçboynuzları asılıymış.

Kral Harald, yanında sancak taşıyıcısıyla birlikte ordunun en önündeymiş. Kralın üzerinde bedenini kaplayan zincirli bir zırh varmış. Omuzlarında kırmızı pelerini göz alıcıymış. Başında önünde ejderha figürleri olan altın bir miğfer takılıymış. Sol koluyla yuvarlak bir kalkan taşıyormuş. Kral bu pirinç kalkanı kendi elleriyle yapmış. İlginç şekillere sahip perçin çivileri gümüştenmiş. Harald'ın atının sırtında kürkle süslenmiş kırmızı bir kumaş varmış.

Kral Harald bayrağa bakıp yüksek sesle gülmüş.

“Seni savaş sever, birlikte neşeli bir yolculuğa çıkıyoruz,” demiş.

Boru tekrar çalmış ve ordu yavaş adımlarla yola koyulmuş. Adamlar ilerlerken bir yandan da bağırırmaya ve boruları çalmaya başlamışlar.

“Artık Kral Harald’ın birasından daha lezzetli bir şeyler tatmalıyız,” diye bağırılmış içlerinden bir adam.

Bir diğeri üzengilerini kaldırıp, havayı koklamış.

“Ah! Savaş kokusu alıyorum,” diye bağırılmış. “Bu koku Arabistan’ın o tuhaf sularından bile tatlı.”

Ordu neşeli bir şekilde ilerliyormuş. Yanlarında çadır veya erzak vagonu yokmuş.

Norveçliler, “Gökyüzü bir asker için yeterince iyi bir çadırıdır. Cıvardaki çiftliklerde bolca bulabileceğimiz erzakları niye taşıyalım ki?” derlermiş.

İki günlük yolculuğun ardından Kral Harald dağlarda bir ordu görmüş.

“Thornstein,” diye bağırılmış. “Beyaz kalkanla Kral Haki’ye git ve ona savaş alanını seçmesini söyle. Bir saatten fazla beklemeyiz. Eğlence için sabırsızlanıyorum.”

Bunun üzerine Thorstein kalkanını mızrağına takmış ve barışla ilgili bir görevle yaklaştığını bildirmek için havaya kaldırmış. Kral Haki’nin yanına gitmiş ama kralın yaklaşmasını beklemeden Harald’ın mesajını yüksek sesle söyleyip geri dönmüş.

“Çocuk kralınıza söyle tereddüt etmeyeceğiz,” demiş Haki Thorstein’in arkasından.

Kral Harald’ın adamları yamaçta düşman ordunun vadiden geçmesini beklemeye başlamışlar. Kral Haki’nin kendilerini işaret ettiğini ve yirmi savaşçının üzerlerine doğru geldiğini görmüşler.

Yirmi adam bir fındık ağacının yanında durmuş, sonra da ağacı baltalarıyla kesmiş.

“Fındık ağacını kesiyorlar,” demiş Thorstein.

“Audun,” demiş Kral Harald yanındaki bir adama, “sancağın yanından bir an için olsa bile ayrılmayacaksın. Şimdiye kadar gördüğün en iyi savaş olacak bu. Bittikten sonra senden bununla ilgili bir şarkı dinlemeyi isterim.”

Audun, Kral Halfdan’ın cenaze içkisinin içildiği gün şarkı söyleyen ozanmış.

Kral Haki’nin adamları vadiye inmişler. Bütün alana kazıklar çakmışlar. Fındık ağacının dallarını ipe geçirerek kazıklara bağlamışlar. Ama bir tanesi Kral Harald’ın ordusuna yakın diğeri Kral Haki’nin ordusuna yakın olan iki boş alan bırakmışlar. Daha sonra bir adam beyaz kalkanı havaya kaldırıp Kral Harald’a doğru dörtnele gelmeye başlamış.

“Biz hazırız!” diye bağurmuş.

Tam o sırada Kral Haki kırmızı kalkanı kaldırmış. Kral Harald’ın adamları kalkanlarını ileri doğru yönelterek savaş çığığı atmaya başlamışlar.

“Savaş kalkanlarınızı kaldırın! Borular çalınsın!” diye bağurmuş Harald.

İki taraftan da boru sesleri duyuluyormuş. Ordular alana doğru dörtnele ilerleyip birbirleriyle karşılaşmışlar. Savaş başlamış.

Bütün gün boyunca uzun kılıçlar birbirine çarpıp durmuş, mızraklar havada uçuşmuş, bazı adamlar çığılık atıyor, bazıları atlarından düşüyormuş. Kılıçlar kalkanlara çarpınca ortaya müthiş bir gürültü çıkıyormuş.

Harald'ın adamlarından biri kralın miğferini göstererek, "Bu ejderhadan zafer fişkırıyor. Kimse onun önünde duramaz," demiş.

Karanlık çökmeden Kral Haki "Düşmanların Korkusuyla" ölmüş. Yere düşer düşmez, savaşçıları bağırmaya başlamış. Birer birer geri dönüp kaçmış. Kral Harald'ın adamları belirli bir yere kadar peşlerinden gitmişler. Ama gece olunca kamp kurmak için geri dönmüşler. Çoğu yanında kılıç, miğfer, bilezik veya gümüş işlemeli eğrer getirmiş.

"Bunları düşmanlardan topladık," demişler.

Ertesi sabah Kral Harald adamlarına,

"Alanı karış karış dolaşıp ölen dostlarımızı toplayalım," demiş.

"Kral Haki düşmanların korkusuyla ölmüş"

Kralın bu emri üzerine adamlar savaş alanını incelemeye başlamışlar. Ölmüş dostlarını birer birer kalkanlarının üzerine koyup bir tepeye taşımışlar. Kılıçlarını omuzlarına asıp mızraklarını yanlarına koymuşlar. Ölen askerlerin hepsi taşındıktan sonra, Kral Harald şunları söylemiş:

“Burası ölüler için huzurlu bir yer. Toprakların tümü görülebiliyor. Denizin sesi buraya kadar ulaşıyor. Rüzgar burada tatlı tatlı esiyor. Norveçliler ve Vikingler için güzel bir mezarlık. Ama bu adamların gitmek zorunda oldukları Valhalla’ya çok uzak. Burada yatan ölülerin en yakınları gelsin ve kendi ayakkabısını yakınına giydirtsin. Hızlıca giydirin çünkü bu zorlu yolculuk için o ayakkabılara ihtiyaçları olacak.”

Arkadaşları ayakkabılarını ölülerin ayaklarına geçirmişler. Sonra Kral Harald,

“Şimdi de yığımı hazırlayalım,” demiş.

Adamlar ellerindeki aletlerle işe koyulmuşlar ve ölülerin üzerine toprak atmışlar. Sonunda büyük bir yığın oluşmuş. Oluşan tümseğin üstüne taşlar dikmişler. Kral Harald bu taşlardan birinin üzerine adamların nasıl öldüklerini anlatan bir yazı yazmış.

İşleri bitince Kral Harald,

“Şimdi de direği dikelim Thornstein. Herkes düşmandan aldığını bu direğin altına koysun,” demiş.

Adamlar kralın dediğini yapmışlar. Herkes elindekini getirdikten sonra toplanan eşyalardan küçük bir tepe oluşmuş. Harald eşyaları ikiye ayırmış.

“Bunlardan bir kısmını zaferimiz için şükranlarımızı sunduğumuz Thor’a vereceğiz. Diğer kısmı ise benimdir çünkü ben kralınızım.

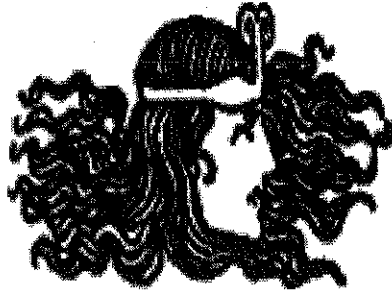
Bazılarını liderlere vereceğim. Geriye kalanları ise aranızda paylaşacaksınız.”

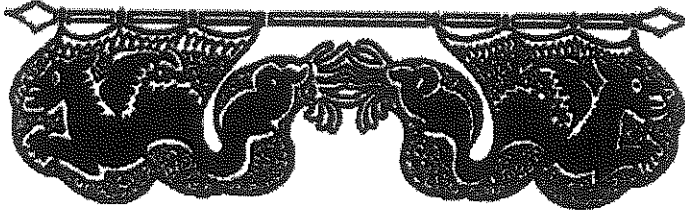
Savaşa katılan herkes evine öncekinden daha zengin bir şekilde dönmüş. Thor da Valhalla'dan olanları izlemiş ve kendisine sunulan hediyeler karşısında çok memnun olmuş.

Kral Harald ertesi sabah ordusuna geri dönüş emrini vermiş. Yolda başka düşmanlarla karşılaşmış, birçok savaşa daha girmişler. Ancak hepsini kazanmışlar. Karşılaştıkları orduların krallarından bazıları savaşta ölmüş, bazıları ise kaçmış. Harald o kralların da topraklarının sahibi olmuş.

Harald'ın adamları, “Kral yeminini gerçekleştirdi ve babasının düşmanlarını ayaklarının altına almayı başardı,” demişler.

Kral Harald da bir süre huzurlu bir şekilde yaşamış.

Gyda'nın Küstah Mesajı

Harald'ın kulağına Kral Eric'in kızı Gyda hakkında yapılan konuşmalar gelmiş.

“Çok güzel bir kız. Ama çok da kibirli. Okumayı da yazmayı da biliyor. Dünyadaki hiçbir kadın bitkiler hakkında ondan daha fazla bilgiye sahip değildir. Her hastalığı iyileştirebiliyor. Tüm bunlarla kibirleniyor!” diyorlarmış.

Kral Harald bunu duyduğunda, kendi kendine şöyle düşünmüş:

“Güzel ve kibirli. En sevdiğim iki özellik. Onunla evleneceğim.”

Amcası Guthorm'u çağırıp

“Pahalı hediyelerle Gyda'nın süt babasına^[8] gidin ve Gyda ile evlenmek istediğimi söyleyin,” demiş.

Yeğenin emri üzerine Guthorm ve adamları Gyda'nın evine gidip kızın süt babasına kralın mesajını iletmişler. Çok güzel bir

[8] Süt Baba: Norveçli bir baba büyümeleri için çocuklarını evden uzaklaştırmış. Üç veya dört yaşına geldiklerinde evden gider, büyüene kadar geri dönmezlermiş. Babalar, “Böyleşi çocuklar için daha iyi. Eğer evde kalırlarsa, anneleri onlarla fazla ilgilenerek onları şımartır,” diye düşünürmüş.

“Benim için bütün Norveç’i hükmü altına almazsa, onun karısı olman”

pelerin giymiş olan Gyda da o sırada salondaymış. Konuşmaları dinlemiş. Başı dik bir şekilde, dudak bükerek gelmiş ve “Benim için bütün Norveç’i hükmü altına almazsa, onun karısı olman”

“Kendimi birkaç kişinin kralı için harcayamam. Norveç tuhaf bir ülke. Her yerde küçük küçük toplulukların küçük küçük kralları var. Ama Danimarka’da bütün topraklara hükmeden tek bir kral var. İsveç’te de öyle. Bütün Norveç’i boyunduruğu altına alabilecek kadar cesur biri yok mu?” demiş.

Küçümseyici bir kahkaha atmış ve odadan çıkmış. Adamlar ağızları açık bir şekilde genç kızın arkasından bakakalmışlar. Bu küstah sözleri Kral Harald’a iletilmesi için söylemiş olabilir miydi? Adamlar kızın babasına bakmışlar. Bıyık altından gülen adam hiçbir şey söylememiş. Guthorm ve adamları evden öfkeli bir şekilde ayrılmışlar. Tam kapıdan çıkmak üzereyken, Gyda gelmiş ve şunları söylemiş:

“Şu mesajı mutlaka Kral Harald’a iletin: Benim için bütün Norveç’i hükmü altına almazsa, onun karısı olmam.”

Guthorm ve adamları Harald’ın sarayına doğru yola koyulmuş. Yol boyunca hiç konuşmamışlar. Hepsini düşünüyormuş. Sonunda içlerinden biri,

“Bu mesajı krala nasıl söyleyeceğiz biz?” diye sormuş.

“Ben de bunu düşünüyordum,” demiş Guthorm. “Öfkesi kötüdür.”

Sarayın bahçesine girdiklerinde çoktan gece olmuş. Çünkü Gyda’nın mesajını nasıl yumuşatacaklarını düşünerek yavaş yavaş gelmişler. Ama hiçbirinin aklına iyi bir fikir gelmemiş.

“Şölen salonundan ışık geliyor,” demiş içlerinden biri.

“Evet, kralın verdiği ziyafet henüz bitmemiş. Ona mesajı konukların önünde vermeliyiz,” demiş Guthorm.

Düşünceli ve tedirgin bir şekilde içeri girmişler. Kral Harald tahtında oturuyormuş. Salondaki sıraların hepsi doluymuş. Masalar toplanmış, içki servisi yapılmıymuş.

“Elçilerimiz gelmiş!” diye bağırmış Kral Harald. “Ne haberler getirdiniz bakalım?”

Guthorm, “Bu Gyda çok cesur ve küstah bir kızmış Kral Harald. Mesajını size söylemeye cesaret edemiyorum,” demiş.

Kral ayağıyla yere sertçe vurmuş.

“Çabuk ne dediğini söyleyin,” demiş.

“Böylesine önemsiz bir kralla evlenmeyeceğini söyledi,” diye cevap vermiş Guthorm.

Harald oturduğu yerden hızla kalkmış. Yüzü kıpkırmızı olmuş. Guthorm ellerini uzatıp

“Bunlar benim sözlerim değil Kralım, bunlar aptal bir kızın sözleri,” demiş.

“Bundan başka bir şey söyledi mi? Çabuk söyle bana!” diye bağırmış kral.

“Danimarka’da ve İsveç’te birer tane kral olduğunu söyledi. ‘Bütün Norveç topraklarının kralı olabilecek kadar cesur bir adam yok mu?’ diye sordu. ‘Kral Harald’a eğer bütün Norveç’i boyunduruğu altına almazsa onunla evlenmeyeceğimi söyleyin,’ dedi.”

Konuklar sessiz bir şekilde Guthorm’a bakıyorlarmış. Kral aniden bir kahkaha atmış.

“Thor’un çekici aşkına!” diye bağırmış. “Bu çok güzel bir mesaj. Sana teşekkür ederim Gyda. Söylenenleri duydunuz mu

dostlarım? Bütün Norveç'in kralı! Biz çok aptalız. Daha önce bunu neden düşünemedik?"

Daha sonra kadehini havaya kaldırmış.

"Şimdi bu sözlerime kulak verin. Tüm Norveç'i hakimiyetim altına alana kadar saçlarımı ne keseceğim ne de tarayacağım. Ya Norveç Kralı olacağım ya da öleceğim!" diye ant içmiş.

Kadehindeki içkiyi bir dikişte içmiş. Bu sırada salonda bulunan herkes ayağa kalkıp kılıcını sallamış. Konuklar bir anda sevinç çığlıkları atmaya başlamışlar. Bu eski salon iki yüz yıldır böylesine bir gürültü duymamış.

"Harald!" diye bağırmış Guthorm. "Şu anda Valhalla'da bulunan Thor eminim yeminini duyunca gülümsemştir."

Adamlar bütün gece kralın söylediği muhteşem şeyleri konuşmuşlar.

Ertesi gün Kral Harald savaşçıları çağırmış. Kısa süre içinde kalabalık bir ordu toplanmış. Ordu ülkenin kuzeyine, güneyine, doğusuna ve batısına gitmiş. Gittiği her yerde evleri yakıp savaşlar çıkarmış. Harald'ın askerlerinden korkan bazı insanlar kendi krallarına, bazıları ormanlara kaçmışlar. Ama bazıları da Kral Harald'a gelip

"Sizin askeriniz olacağız," demişler.

"Öyleyse gelin ve ant için. Biz de size dostumuz diyelim," demiş Harald.

Adamlar kılıçlarını bir yana bırakıp birer birer kralın huzurunda eğilmişler. Kafalarını kralın dizlerine dayayıp,

"Halfdan oğlu Harald, bu günden itibaren senin askerimim. Savaşlarda senin adına dövüşeceğim. Toprağım için vergi

ödeyeceğim. Kralım olarak, ölene kadar sana sadık kalacağım,” diye ant içmişler.

Bunun üzerine Harald,

“Artık sizin kralınızım. Ben de size sadık kalacağım,” demiş.

Birçok kral ve halktan sayısız insan bu yemini etmiş. Harald girdiği bütün savaşlardan galip ayrılmış.

Uzun zamandır kralın saçları ve sakalı ne taranıyormuş ne de kesiliyormuş. Kafasının üzerinde sarı bir hasır varmış gibi görünüyormuş. Bir gün sarayda verilen bir ziyafet sırasında eğlence devam ederken Harald’ın amcası,

“Harald, sana yeni bir isim vereceğim. Bundan sonra sana Harald Fırçakafa desinler. İsim hediyem olarak sana bu kadehi veriyorum,” demiş.

Orada bulunan herkes, “Bu çok güzel bir isim,” demiş birbirine.

O andan sonra herkes krala Harald Fırçakafa demiş.

Bu savaşlar esnasında Kral Harald topraklarına toprak katmış.

“Hiç kimsenin yaşamadığı bataklıklar ve ormanlar da artık benimdir. Herkes kendi çiftliği için bana vergi ödeyecek,” diyormuş.

Her bir kasabaya cesur ve akıllı bir adamını yerleştiriyormuş. Bunlara Kont deniyormuş. Bir gün bütün kontlara,

“Vergileri siz toplayacaksınız ve bana getireceksiniz. Bir kısmını kendinize ayırabilirsiniz. Hırsızlık yapan, adam öldüren veya herhangi bir kötülük yapan herkesi cezalandıracaksınız. Kontrol ettiğiniz insanlar sorunla karşılaştığında, size gelmelidir. Siz de sorunu çözmeye çalışmalısınız. Bulduğunuz kasabada huzuru korumalısınız. İnsanlarımın hırsız Vikinglerle sorun yaşamasını istemiyorum,” demiş.

Kontlar tüm bu söylenenleri ellerinden geldiğince gerçekleştirmeye çalışmışlar. Çünkü çok güçlü adamlarmış. Çiftçiler bu durumdan çok mutluymuş;

“Artık çiftliklerimizde huzurla çalışabiliyoruz. Kral Harald gelmeden önce, bir şeyler hep yanlıştı. Vikingler gelip altınımızı, buğdayımızı çalıyor, evlerimizi yakıyorlardı. Ya da kral bizi sürekli savaşa çağırıyordu. O küçük krallar sürekli kavga ediyorlardı. Kral Harald’ın yönetimi altında daha mutluyuz,” diyorlarmış.

Ancak savaşmayı ve korsanlık yapmayı seven liderler Kral Harald’dan ve getirdiği yeni kurallardan nefret ediyorlarmış. Bu liderlerden birinin adı Solfi’ymiş. Bir kralın oğluymuş. Harald, Solfi’nin babasını bir savaşta öldürmüştü. Solfi de o savaştaymış. Savaşın sonunda iki yüz adamla kaçıp gemiye binmiş.

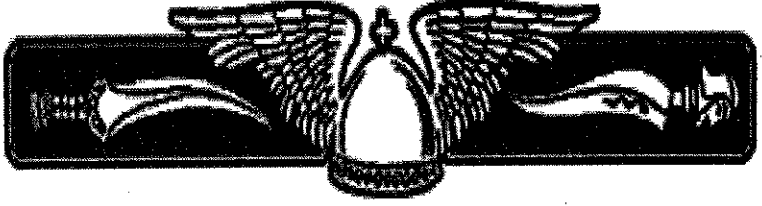
“Bu Fırçakafa’nın aklını başına getireceğiz,” diyormuş.

Bir gün Kral Harald’ın yaşadığı topraklara gelmişler. Gemilerini altınla doldurmuş, başkalarının yemeklerini yemiş, karşılaştıkları bütün çiftlikleri yakmışlar. İnsanlar kontlardan yardım istemişler. Kontlar da gemilerle Solfi’yi aramaya çıkmışlar. Ama Solfi kontların düşündüğünden daha akıllıymış.

Baharda Audbiorn isimli krala gidip,

“Şimdi, yapabileceğimiz iki şey var. Ya bu Fırçakafa Harald’ın kölesi olur, huzurunda eğilir, başımızı dizlerinin üstüne koyarız ya da savaşırız. Babam birinin kölesi olmaktansa savaşta ölmenin daha iyi olacağını söylerdi hep. Siz ne düşünüyorsunuz? Fırçakafa’ya karşı savaşırken benim ve kuzenim Arnvid’in yanında yer alacak mısınız?” diye sormuş.

Kral, “Evet, bundan sonra sizin yanınızdayım,” diye yanıtlamış.

Deniz Savaşı

Solfi gibi düşünen çok kişi varmış. O yüzden Kral Audbiorn ve Kral Arnvid savaş çağrısında bulunduğu anda, sayısız insan toplanmış. İnsanlar deniz yoluyla gelmiş. Uzun pruvaları ve parlak renkleri yüzünden tuhaf deniz yaratıklarına benzeyen iki yüz gemi kıyıya demir atmış. Gemilerin üzerinde kırmızı ve altın renginde uzun boyunlu ve uzun kuyruklu ejderha şekli, gemilerin suya değdiği kısımda ise denizati, yılan ve şahin şekilleri varmış. Tüm bu hayvan şekilleri arasında uzun düz gemi direkleri yükseliyormuş.

Başlama borusu çalınır çalınmaz, yelkenler açılmış. Yüzlerce tuhaf bayrağın aynı anda açılması gibiymiş. Yelkenlerin bazıları siyah, bazıları sarı, mavi veya altın rengindeymiş. Bazılarının üzerinde siyah bir kuzgun, kahverengi bir ayı, beyaz şahin veya güneş şekli varmış. Bazı bayrakların kenarları kürklüymiş. Rüzgar yelkenleri dalgalandırdıkça, gemiler ilerliyor, gemidekiler sahildeki kadınlara el sallıyor ve şarkı söylüyorlarmış:

“Denize! Denize! Yelkenlerimiz rüzgarla, denizimiz yüzümüzle ve savaş kokusuyla doluyor. Gemiler karşılaşıncı, kılıçlar savaacak ve Kral Harald denizin dibindeki mağaralarda yatacak. Norveçliler gülecek.”

Pruvadaki adamlar ileri eğilmiş, tuzlu havayı kokluyorlarmış. Bazıları Kral Harald hakkında konuşuyormuş:

“Dün zorlu bir savaştan çıktı. Bugün dinleniyordur. Yaralarını iyileştiriyor, gemilerini tamir ediyordur. Onu şaşırtacağız.”

Kıyıda ilerliyorlarmış. Solfi gemisi “Şahin”le diğer gemilere öncülük ediyormuş. Adamlar aniden yelkenlerinin ve küreklerinin yön değiştirdiğini görmüşler. Solfi hızla dümeni kırıp geriye doğru kürek çekmeye başlamış. Kral Arnvid’in gemisine yaklaşıp bağırması:

“Harald ileride. Gemileri savaş düzenine geçmiş. Kurnaz uyumuyormuş.”

Kral Arnvid borusunu çalmış. Gemileri yavaşça savaş sırasına girmiş. Bunun üzerine tekrar çalmış. Bir pruvadan diğerine kablolar atmışlar. Gemiler birbirine bağlanmış. Sonra tekrar yelkenler açılmış ve geniş bir koya gelmişler. Karşılarında Kral Harald’ın gemileri varmış. Gemidekiler yeni gelenlerle dalga geçiyor, onlara gülüyorlarmış. Bu pruvaların arkaları yeşil, kırmızı, mavi ve sarı noktalı uzun bir duvar gibi görünüyormuş. Bunun sebebi ok atmaya hazır olan savaşçıların kürekleriymiş. Küreklerin hemen üzerinde kalkanlardan oluşan bir duvar daha varmış.

Arnvid’in adamları yelkenleri indirmişler ama hala rüzgar yüzünden hareket ediyormuş gemiler. Boru çalınır çalınmaz, herkes kürekleri bırakmış. Öfkeyle dişlerini sıkın adamlar kılıçlarını kavramışlar. Kalkanların ardında parlayan gözleri görünüyormuş.

Kral Arnvid’in gemileri kısa bir süre sonra Harald’ın hattına girmiş. Kürek çeken adamlar kılıçlarını çekmişler. Güvertedeki kalkanlı askerler karşılarındaki gemilere taş ve ok atmaya başlamışlar.

“Daha sonra Kral Arnvid’in gemisine atlamış”

Bir süre sonra gemilere taş ve ok yağmuru yağıyormuş. Birçok adam bu sırada ölmüş, birçoğu da yaralanmış. Bir güverteden diğerine mızraklar atılıyor, çoğu karşı tarafın askerine isabet ediyormuş. Kürekçiler karşılarındaki gemideki düşmanlarını kılıçla yaralamaya çalışıyormuş. Bazıları daha da yaklaşmak için filika küpeştesine atlıyormuş.

Kral Harald'ın gemisiyle Kral Arnvid'in gemisi burun buruna duruyormuş. Savaş bir saattir devam ediyormuş. Kral Harald hala güvertedeymiş. Miğferinde büyük bir taşın açtığı bir çukur varmış.

Omzu ise bir mızrakla yaralanmış. Ama hala savaşıyor, savaşıırken de güliüyormuş.

“Bugün kurt kurtla karşılaştı,” demiş. “Ancak işler pruvada kötüye gidiyor. Ivar öldü. Thorstein yaralandı. Gemimdeki birçok asker öldü.”

Güverteden eğilip küpeşteye koşmuş, bir yandan da şöyle bağınyormuş:

“Harald ve zafer!”

Hemen kılıcını çekip adamlarla yüz yüze dövüşmeye başlamış. Arnvid'in askerlerini birer birer öldürmeye başlamış. Harald'ın askerleri krallarını böyle görünce daha da neşelenmişler.

“Harald ve zafer!” diye bağınyorlarmış.

Kral Arnvid'in adamları Harald'ın ölümcül kılıcının karşısında çaresizlermiş. Harald'ın adamları gemiye büyük bir kanca atmışlar ve kendilerine daha da yaklaştırmışlar.

“Haydi gelin, beni takip edin!” demiş Harald.

Harald, Kral Arnvid'in gemisine atlamış, savaşçıları da arkasından.

Kral Arnvid'in adamları, “Çılgın bir kurt gibi geliyor üstümüze,” diye bağırmışlar ve güvertenin altından kaçmaya başlamışlar.

Daha sonra Arnvid de aşağıya atlamış ve kılıcını havaya kaldırmış.

“Bu genç Fırçakafa hepinizi korkuttu mu?” diye bağırmış.

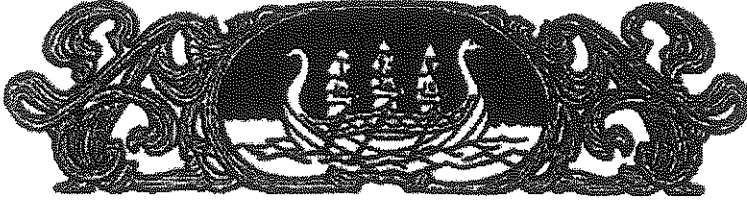
Ama Harald’ın kılıç hamlesi Arnvid’in ölümüne neden olmuş. Bunun üzerine Kral Arnvid’in iri bir savaşçısı geminin kenarına atlayıp bir süre orada durmuş. İçki kadehini ve kılıcını havaya kaldırmış.

“Fırçakafa benim ve diğer savaşçıların canını sen alamazsın! Ancak Ran ^[9] alabilir!” diye bağırdıktan sonra gülerек denize atlamış ve boğulmuş.

O korkunç gün savaşçıların çoğu ölmek için aynı yolu seçmiş.

Gemilerdeki adamlar saatlerce dövüşmüşler. Gemilerin arasındaki birçok kablo kesilmiş ve gemiler birbirinden ayrılmış. İkişer ikişer dağılan gemilerdeki adamlar hala savaşıyorlarmış. Birçok gemi batmış, birçok savaşçı ölmüş. Bazıları gemileriyle kaçıp gitmiş. Ama sonunda savaş kazanan Kral Harald olmuş. Böylece Kral Arnvid’in ve Kral Audbiorn’un topraklarını da ele geçirmiş. Bu kralların adamlarının birçoğu da ant içerek Harald’ın hükmü altına geçmişler. Herkes uzun süre Harald’ın galip geldiği bu muhteşem savaş hakkında konuşmuş.

[9] **Ran:** Ran Deniz tanrısı Aegir’in karısıymış. Ran ve Aegir okyanusun dibindeki bir mağarada yaşarlarmış. Ran’ın büyük bir ağı varmış. Bu ağıyla gemisi batan adamları yakalar kendi mağarasına götürürmüş. Ayrıca gemilerle birlikte batan hazineleri de ele geçirirmiş. Bu nedenle mağarası altın ve diğer parlak eşyalarla doluymuş.

Kral Harald'ın Düğünü

Kral Harald on yılını savaşarak geçirmiş. Tüm bu süre zarfında saçını ne bir kez taramış ne de kesmiş. Bir gün bir kontun evinde ziyafet veriyormuş. Ziyafete katılan birçok konuk varmış.

“Dostlarım ne diyorsunuz, verdiğim yemini yerine getirdim mi?” diye sormuş Harald.

Dostları krala şu cevabı vermiş:

“Yemininizi yerine getirdiniz. Artık Norveç’te sizden başka kral yok.

Kral gülerek “Öyleyse saçımı kesebilirim artık,” demiş.

Bu sohbetten sonra gidip yıkanmış ve üzerine temiz kıyafetler giymiş. Daha sonra kont kralın saçını ve sakalını kesmiş. Bir güzel taradıktan sonra altın rengi bir bant takmış. Sonra krala dönüp şöyle demiş:

“Saçlarınız çok güzel görünüyor.”

Orada bulunan konukların hepsi kralın saçlarının güzelliğine hayran olmuş.

“Ben, Norveç Kralı Harald, siz Gyda’yı eşim olarak alıyorum”

“Size yeni bir isim sunacağım,” demiş kont. “Size artık Fırçakafa denmeyecek. Bundan sonra insanlar size Harald Güzel Saç diyecekler.”

Misafirler, “Çok güzel bir isim,” diye bağırılmışlar.

Harald, “Yapmam gereken bir şey daha var. Guthorm, Gyda’ya on yıl önce söylediklerini tekrar söyleyeceksin,” demiş.

Bunun üzerine Guthorm yola çıkmış ve Gyda’dan kralın mesajına cevap almış.

“Bütün Norveç’e hükmeden kralla evleneceğim,” demiş Gyda.

Düğün zamanı gelip çatığında, Harald, Gyda’nın babası Eric’in evine kadar gitmiş. Maiyetinde sayısız adam varmış. Hepsisi de kadife giysiler içinde çok asil görünüyormuş.

Şenlik üç gün üç gece boyunca Eric’in evinde devam etmiş. Üç gün sonra, Gyda yardımcılarıyla birlikte salondaki çapraz sıralarda oturuyormuş. Üzerinde yüzünü örten yere kadar uzanan beyaz bir duvak varmış. Likör dağıtıldıktan sonra, Eric yüksek koltuğundan inip Kral Harald’ın huzuruna gitmiş.

“Şimdi Gyda ile evlenecek misin?” diye sormuş.

Harald oturduğu yerden kalkıp gülmüş.

“Evet,” demiş. “Uzun zamandır bugünü bekliyorum.”

Eric’in yanına gelmiş ve birlikte salona girmişler. Önlerinde mum taşıyan köleler yürüyormuş. Arkalarında ise Kral Harald’ın kontları varmış. Üç kere salonun etrafında dönmüşler. Üçüncü de çapraz sıranın önünde durmuşlar. Kral Harald ve Eric sıranın bulunduğu platformun üzerine çıkmış.

Eric Harald’a kutsal bir çekiç vermiş. Thor’un çekicine benziyormuş. Harald çekici Gyda’nın kucağına koymuş ve

“Thor’un kutsal çekiciyle, ben Norveç kralı Harald sen Gyda’yı eşim olarak kabul ediyorum,” demiş.

Daha sonra bir deste anahtarı alıp Gyda’nın kemerine bağlamış. Bunu yaparken,

“Bu artık benim evimin hanımı olduğunun göstergesidir,” demiş.

Bunun üzerine Eric yüksek sesle,

“Norveç Kralı Harald ile Eric kızı Gyda’yı karı koca ilan ediyorum,” demiş.

Köleler hemen altın tabaklarda et ve içki getirmişler. Gelin yemeği olarak tam Gyda’ya servis etmek üzereyken, Harald tabağı ellerinden almış ve

“Karıma ilk servisi ben yapacağım,” demiş.

Diz çöküp tabağı uzatmış. Tam o anda Harald’ın adamları bağırırmaya ve kendi aralarında konuşmaya başlamışlar:

“Harald daha önce kimsenin önünde diz çökmemişti. İnsanlar onun önünde diz çöker.”

Gelin yemeği tattıktan, içki kadehini dudaklarına götürdükten sonra, ayağa kalkıp salondan çıkmış. Yardımcıları da peşinden gitmiş. Salonda sadece erkekler kalmış. Ziyafet sabaha kadar devam etmiş.

Ertesi sabah kahvaltıda Gyda ve Harald yan yana oturmuşlar. Kahvaltıdan sonra kral ayağa kalkıp:

“Baba, atlarımız avluda hazır bekliyor. Evde ve denizde beni bekleyen bir dolu iş var. Gyda ile yola çıkmamızın vakti geldi. Vedalaşın,” demiş.

Eric, Gyda'yı elinden tutup salondan çıkarmış. Harald arkalarından gidiyormuş. Kapıdan çıktıktan sonra Eric:

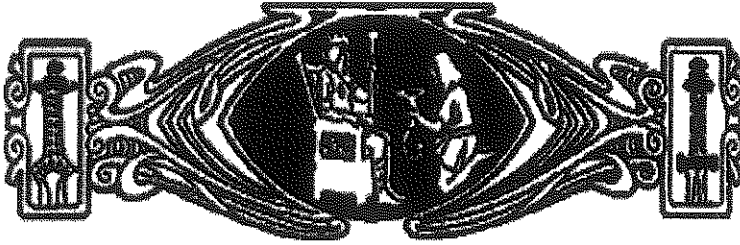
“Elimle kızımı evimden çıkarıyor, karın olması için sana veriyorum Halfdan oğlu Harald. Bütün tanrılar sizi mutlu etsin!” demiş.

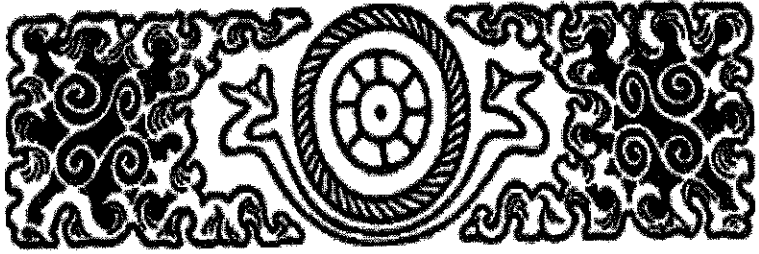
Harald, Gyda'yı atına bindirmiş ve kendi semerini de karısının arkasına koymuş.

“Gyda artık benim karım,” diye bağırmuş.

Daha sonra veda içkilerini içip yola koyulmuşlar.

Harald'ın adamları, “Kral Harald'ın her dileği gerçekleşiyor. Her istediğini elde ediyor; artık bir eşi, uçsuz bucaksız toprakları, tahtı ve sayısız zaferi var. Çok şanslı bir adam,” diyorlarmış.

Kral Harald Batıya Gidiyor

Artık, Kral Harald'dan nefret eden insanların sayısı çoğalmaya başlamış. Birçok kişi şöyle diyormuş:

"Niçin kendisini hepimizin kralı sanıyor? Benden daha iyi değil. Ben de onun gibi bir kral oğlu değil miyim? Çoğumuz kral oğulları değil miyiz? Onun önünde asla diz çöküp onun askeri olmam. Ona vergi ödemem. Kontlarıyla birlikte oturamam. Eski güzel günler geride kaldı. Norveç hapishaneye dönüştü. Buradan gideceğim ve kendime başka bir yer bulacağım."

Böyle düşünen yüzlerce insan gemilerle ülkeyi terk etmiş. Bazıları Fransa'ya gitmiş, oradan toprak alıp yeni bir hayat kurmuş. Büyük Rolf ve adamları Fransız Nehri'ne gidip Fransız kralıyla savaşmışlar. Savaş baltalarını durdurmanın başka bir yolu kalmayınca Fransızlar ona istediğini vermek zorunda kalmışlar. Bu yüzden kral onu düğ yapmış, uçsuz bucaksız topraklar verip kendi kızıyla evlendirmiş. Rolf kendi topraklarına eski Norveç anlamına gelen Normandiya adını vermiş. Ülkesini çok iyi yönetiyormuş. Daha sonraki yıllarda torunları İngiltere kralı olmuş.

Harald'dan memnun olmayan diğer Norveçliler İrlanda, İngiltere ve İskoçya'ya gitmişler. Nehir kıyısında demir atmışlar.

**“Norveç’ten evleri yakıp kadınları ağlatarak
ayrılmışlar”**

Onları kendi topraklarında gören insanlar kaçıp gitmişler. Ama sonra bir ordu oluşturarak Vikinglerle savaşmak için geri dönmüşler. Norveçliler her savaşı kazanamamış olsalar da, en önemlilerini kazanıp toprak sahibi olmuşlar ve yüzyıllar boyunca orada yaşamışlar. Bu yabancı topraklardaki evleri, savaşçı kampları gibi görünüyor. Yeni komşularının yanına her zaman kılıçları ve mızraklarıyla gidiyorlarmış. Her zaman savaşa hazır durumdaymışlar.

İskoçya'nın kuzeyinde birçok ada vardır. Bu adalara Orkney veya Shetland Adaları denir. Adalarda birçok liman vardır. Limanlar ağaçsız ve kayalık koylara kurulmuştur. Limana gelenler tam ortada durunca neredeyse bütün okyanusu görebilirler. Yüzyıllar önce Norveç'ten ayrılan Vikinglerin bir kısmı işte bu adalara göç etmişler.

"Adada yaşamak, sürekli bir gemide olmak gibi. Burası bizim evimiz olacak," demişler.

Bu durum Norveç çevresindeki bütün topraklar Viking doluncaya kadar devam etmiş. Norveçlilerin boyadığı evler yamaçları renklendiriyormuş. Viking gemileri neredeyse bütün denizlerde yelken açmışlar ve her nehre bir liman yapmışlar. Norveçlilerin köleleri toprağı ekip işlemiş, hayvan gütmüş. Sahiplerinin hazine sandıkları da böylece altınla dolmuş. Norveçli savaşçılar istedikleri yere girip çıkıyormuş. Kimse de onlara bir şey demeye cesaret edemiyormuş.

Bu insanlar elbette Norveç'i unutmamışlar. Yazın anavatanlarına geri dönüyorlarmış. Altın, buğday ve kumaşlar alıp yeni yurtlarına gidiyorlarmış. Norveç'ten evleri yakıp, kadınları ağlatarak ayrılıyorlarmış.

Her yaz Kral Harald da gemilerini tamir eder, adamlarıyla beraber bu Vikingleri yakalamaya çıkarmış. Norveç'e yakın

birçok küçük ada varmış. Bu adalar kayalıklarla, mağaralarla ve ormanlarla kaplıymış. İşte Vikingler, Kral Harald'ın geldiğini görünce buralarda saklanırlarmış. Ama Harald her koya, fiyorda, her mağaraya tek tek girip saklanan Vikingleri avlarmış. Birçok adam yakalamış. Ama ellerinden kaçanlar da olmuş. Kaçmayı başaranlar Harald'a gülererek evlerine dönüyor ve ertesi yaz yine aynı şeyleri yapıyormuş. Sonunda Kral Harald:

“Geriye yapılacak tek bir şey kaldı. Bunların yerleştiği batı topraklarına gidip bu vahşi hırsızları kendi evlerinde yakalayacağım,” demiş.

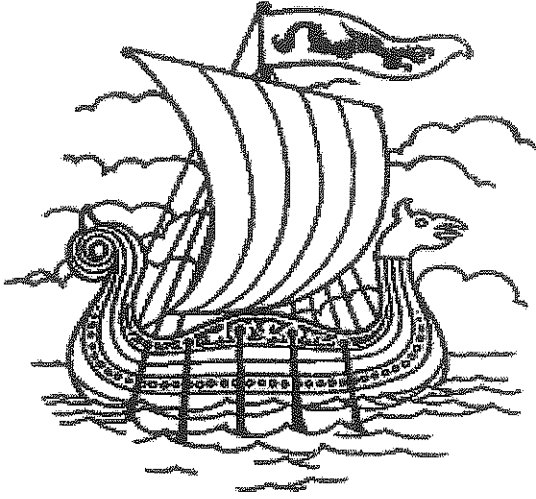
Bunun üzerine çok sayıda gemi hazırlanmış. Çok sayıda cesur savaşçı toplanmış. Bu Vikingler eski cesaretlerini yeni yurtlarına da götürmüşler. Kral Harald'ın sağlam gemileri Vikinglerin attığı taşlarla ve Vikinglerin açtığı ateşle hasar görmüş. Harald'ın savaşçılarının kalkanlarında delikler açılmış. Bu savaşa katılan birçok asker Vikinglerin açtığı yaraların izlerini ölene kadar taşımışlar. Kral Harald'ın savaşçılarının birçoğu Valhalla'ya giden o uzun ve zorlu yolu yürümek zorunda kalmış. Valhalla'da Kral Harald'ın diğer savaşlarında ölenlerle ziyafet çekmişler. Ancak karada ve denizde yapılan sayısız savaşın, sayısız savaşının ölümünden, birçoğunun kaçışından sonra, Kral Harald Vikingleri mağlup etmiş. Hatta ada üzerinde olanlara ant içtirmiş ve onları yönetmeleri için kendi kontlarını görevlendirmiş. Daha sonra Norveç'e geri dönmüş.

İnsanlar, “Kral Harald, söylediklerinden fazlasını yaptı. Sadece Vikingleri yenmedi, aynı zamanda bu deniz aşırı batı topraklarını da hakimiyeti altına aldı,” diyorlarmış.

Bazıları da birbirlerine kralın amnesinin yıllar önce gördüğü rüyayı anlatıyor, yorumluyormuş.

“O büyük ağaç Kral Harald’ı simgeliyor. Ağacın gövdesi girdiği sayısız savaşta dökülen kanlar yüzünden kıpkırmızı. Ama ağacın üst dalları çok güzel, yemyeşil ki bu da huzurlu, barış dolu günleri temsil ediyor. En üstteki dallar beyaz çünkü Harald’ın uzun bir ömrü olacak, genç ölmeyecek. Ağaç nasıl bütün Norveç’i gölgesi altına alana kadar büyüdüyse, Harald da ölene kadar bu ülkenin ve batıdaki toprakların kralı olacak. Ağacın dalları Harald’ın oğullarını temsil ediyor. Onlar da büyüyüp Norveç kralları ve kontları olacaklar. Sonra oğullarının yerine Harald’ın torunları geçecek, bu yüzyıllar boyunca böyle devam edecek.”

2. BÖLÜM

BATIDA- DENİZ AŞIRI TOPRAKLARDA

İzlanda

Ingolf'un evinde verilen ziyafette kimse gülmüyor, kimse birbiriyle şakalaşmıyormuş. Ingolf yüksek koltuğunda mutsuz bir yüz ifadesiyle oturuyormuş. Başı eğik bir şekilde ateşe bakıyormuş. Bir süre sonra kafasını kaldırıp tek tek konuklarına bakmış.

"Yoldaşlarım," demiş. "Ne yapacağız? Herstein ve Holmstein bizim kılıçlarımızla öldü. Akrabaları bizden intikam almak istiyordur. Harald da yaptıklarımızı duyunca Norveç'te hiçbir yer bizim için güvenli olmayacak. O hiçbir zaman adamlarının hilesiz dövüşmesine izin vermez. Nereye gideceğiz?"

Konuklardan biri ayağa kalkmış.

“Shetland Adaları’nda dostlarımız var. Oraya gidelim,” diye atılmış.

Bunun üzerine Ingolf’un karşısında oturan Leif ayağa kalkmış:

“Hayır, Shetland olmaz kardeşlerim. Orası zaten yeterince kalabalık. Ayrıca Harald’ın oraya el atması da an meselesi. Onlar da Norveç’tekilerle aynı kaderi paylaşacak. İngiltere, İrlanda ve İskoçya eski ülkeler. Gözlerim yeni şeyler görmek istiyor. Floki’nin bulduğu o uzak adaya ne dersiniz? Orası boş. Bizim ülkemiz olabilir. Balıkçılık yapabiliriz. Yeşil vadiler var. Thorolf bütün bitkilerden yağ damladığını söyledi. Macera bulabileceğimiz dağlar ve çöller de vardır. Bence dümenimizi İzlanda’ya çevirelim!”

Leif’in sözleri bitince, adamların çoğu,

“Evet! İzlanda!” diye bağırılmışlar.

Ama yaşlı bir adam ayağa kalkmış ve

“Thorolf’un anlattığı hikayeye hepimiz gülmüştük,” demiş. “Ama Floki, adanın etrafındaki denizin tamamen buzla kaplı olduğunu, hiçbir geminin kışın su üzerinde fazla dayanamayacağını ve adanın büyük buz kütleleriyle kaplı olduğunu söylemişti. Bütün hayvanları orada açlıktan ve soğuktan ölmemiş miydi? İzlanda’ya lanet ederek Norveç’e geri dönmemiş miydi?”

“Ah Sighvat yaşlı ve korkaksın,” diye bağırmış Leif gülererek.

Daha sonra gerinip kafasını geriye atmış.

“Buzdan mı korkacağız? Daha önce dalgalı deniz görmedik mi? Daha önce de açlık çektik ama açlıktan ölmedik, değil mi? Denizde balık, vadilerde yeşillik olduğu sürece, her yerde

yaşayabiliriz. Bir tepeye çıkıp etrafımdaki geniş topraklara bakıp 'Bu toprakların hepsi bizim,' demeyi, öfkeli denizde yol alırken, 'Buradan çok uzakta düşmanlarımız. Bize gelmeye asla cesaret edemeyecekler,' diye düşünmeyi çok isterim. Hem orada başımızda Fırçakafa Harald da olmayacak. Oraya gidip dilediğimizce yiyip dövüşebiliriz. Kendi kendimizin kralı oluruz. Eğer sıkılırsak, gemilerimiz de her zaman bizi oradan götürmek için bekliyor olacak. Diğer insanların görmediği şeyleri göreceğiz. Eski şeylerden çok sıkıldım. Belki gelecekte bizim hakkımızda şarkı bile yaparlar: 'Kardeşlerimiz, Ingolf ve Leif, muhteşem topraklarda yeni bir ülke kurdular. Oğulları ve torunları İzlanda'nın güçlü adamlarıdır!'

Ingolf sandalyesinden kalkmış.

"Thor aşkına!" diye bağırmış. "Kulağa hoş geliyor. Şimdi yemin edebilirim."

İçki kadehini kaldırmış.

"Bu İzlanda denilen yeri bulacağıma, kışı orada geçireceğime, eğer yaşayabilirsek oraya geri dönecek ve evimi orada kuracağıma yemin ederim," demiş.

Leif, "Ben de yemin ederim ki kardeşimin peşinden gideceğim," diye bağırmış.

Bunun ardından birçok kişi de aynı şekilde gitmeye yemin etmiş.

Ertesi gün bir gemiyi hazırlamaya başlamışlar. Dikkatle inceleyip boyamışlar. Sağlam kürekler yapıp yeni yelkenler takmışlar.

"Bu geminin çıktığı en uzun yolculuk olacak," demiş Ingolf.

İşler bittiğinde, gemiye erzak, baltalar, çekiçler, balık ağları, pişirme aletleri, bira fiçileri, ekmek ve et sandıkları, un ve su

taşımışlar. Bunları geminin en alt kısmına yerleştirmişler. Bunların ardından dört tane de inek bindirmişler.

“Süte ihtiyacımız olabilir,” demiş Ingolf.

Gitmek isteyen birçok adam varmış ama Ingolf:

“Çok fazla yer ve yiyecek içecek yok. Şimdilik altı aylık bir plan yaptım. Ama belki yolculuğumuz bundan daha fazla sürer. O zaman yiyecek sıkıntısı yaşayabiliriz. O yüzden çok kalabalık olmamalıyız. Gemide otuz kürek var. Her kürek için tek bir adam alabilirim. Leif ve ben de dümende olacağız,” demiş.

Daha sonra yola koyulmuşlar. Leif pruvadan eğilip uzaklara bakmış ve şarkı söylemeye başlamış:

“Yüzan ejderhanın burnuna hangi kokular geliyor? Fırtınalı bir deniz kokusu, açlığın, karanlığın, devlerin ve ateşin kokusu. Leif ve kılıcı bunların hepsine güler geçer.”

Günlerce yol gitmişler ama hiç kara görmemişler. Zaman zaman gemilerle karşılaşmışlar ve her seferinde onları selamlamak için yaklaşmışlar.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye soruyormuş Ingolf gemidekilere.

Cevap genelde, “Norveç’e,” oluyormuş.

“Ticaret için mi yoksa savaşa mı?”

Bu soru üzerine karşı gemidekiler gülüyor ve şöyle cevap veriyorlarmış:

“Kapalı bir ağız iyi bir dosttur.”

Sonra gemiler kendi yollarına devam ediyorlarmış. Adamlar selam vermekten ve kısa da olsa birileriyle sohbet etmekten memnun oluyorlarmış.

Ama sonunda Shetland Adaları'nı görmüşler.

"Orada duralım ve dinlenelim," demiş Ingolf.

Kıyıya doğru kürek çekerken bir Shetland'linin kendilerini izlediğini fark etmişler. Adam gemidekilerin karaya çıkmasını izlemiş ve hepsini tek tek incelemiş. Daha sonra Ingolf'un yanına gidip:

"Siz cesur adamlara benziyorsunuz. Shetland'e hoş geldiniz. Evime gelip misafirim olun. Bacaklarınızı dinlendirmeli ve karınlarınızı doyurmalısınız. Norveç'ten haberler duymak için sabırsızlanıyorum," demiş.

Bunun üzerine adamın evine gitmişler ve üç gün kalmışlar. Ateşin yanında oturabilmek, sessiz bir yatakta uyumak ve güzel yemek yiyebilmek onlara çok iyi gelmiş. Yola devam etmek için sahile gitmeden önce, Shetland'li köleleriyle gemiye bir fıçı bira ve bir kazan dolusu pişmiş et gönderip gemiye koydurmuş.

"Bunları yerken beni düşünün," demiş.

Daha sonra Norveçliler tekrar denize açılmışlar ve uzun süre hiç durmadan yola devam etmişler.

Bir gün korkunç bir fırtına çıkmış. Gökyüzü kapkaraymış. Sert rüzgar yüzünden dalgalar korkutucu bir boyuta ulaşmış.

Ingolf, "Yelkenleri indirin, kürekleri hemen bırakın!" diye bağırarak.

Bu emrin üzerine, adamlar hemen yelkenleri toplamışlar ve direği de indirmişler. Bunları yaptıkları sırada, içlerinden biri gemiden düşüp boğulmuş. Adamlar tekrar kürek çekmeye başlamışlar. Ama gemiye çarpan dalgalar üç küreğin kırılmasına neden olmuş. Adamlar buna rağmen dayanmaya çalışıyorlarmış.

Sırılsıklam olan ve üşüyen adamlar çok yorulmuşlar. Uzun bekleyiş yüzünden çok acıkmışlar. Tüm bunlara rağmen, bir tanesinin yüzünde bile korkudan eser yokmuş.

Ingolf, “Ran, denizin dibindeki mağaralarına çağırıyor bizi, bu gece ona eşlik etmemizi istiyor,” deyip gülmüş.

Bütün gece kürek çekmişler. Ama sabah olduğunda rüzgar dinmiş. Deniz hala dalgalı olsa da, artık yelkenleri açabiliyorlarmış.

Leif bir gün dümen deyken bir anda şarkı söylemeye başlamış:

“Uzarlara bakmaktan yorulmuş gözlerin önünde aniden bir ada belirdi. Denizde olmayı sevenler için güzel bir yer, dalgalı denizde kürek çekmekten yorulmuş olanlar için sessiz bir yatak, kıvı bir ateş yakmak için uygun bir toprak ve rüzgarın dondurduğu kanı eriten bir ada.”

Ama yaklaştıklarında gördükleri kara değilmiş. Ada, suyun üzerinde duran kayalık bir dağa benziyormuş. Kıyıları dikmiş. Çevresinde dolaşmışlar ama tırmanabilecekleri bir yer bulamamışlar.

“Burada başka adalar da var,” demiş Leif. “Başka bir tanesini deneriz.”

Bunun üzerine başka bir adaya doğru yönelmişler. O da çok kayalıklı ve dik bir adaymış. Bir kıyısı hafif eğimliymiş ve yemyeşilmiş.

“Annemin yüzünü ilk görüşümden beri bu çimenler kadar güzel bir şey görmemiştım,” demiş adamlardan biri.

Kıyıda küçük bir koy varmış. Adamlar hızla küreklere asılıp gemiyi kıyıya yanaştırmışlar. Daha sonra iterek sahile çıkarmayı başarmışlar. Gemiden iner inmez çimenlere uzanıp yuvarlanmaya,

neşeyle birbirleriyle şakalaşmaya başlamışlar. Bir müddet sonra ateş yakıp ısınmışlar ve yemek pişirip aç kurtlar gibi yemişler. O gece orada uyumuşlar.

Sabah olduğunda Ingolf adamlarıyla yola koyulmadan önce, tepeye çıkıp etrafa bakınmışlar. Hiçbir adanın üzerinde bir tane bile ev yokmuş. Ama bir tepeden yükselen duman görmüşler.

Ingolf, "Bizim gibi denizden yorulup dinlenmek için durmuş birileri olmalı," demiş.

Önceki gece etrafında dolaştıkları adayı da görmüşler.

Sighvat, "Eminim o adada kuş yuvasından başka bir şey yoktur," demiş.

Başka bir adam, parmağıyla işaret ederek, "Bakın!" diye bağırmış.

O adadaki dağın zirvesinde duran adamları görmüşler. Halatlarla bağlı bir gemiyi dik uçurumdan indirmeye çalışıyorlarmış. Gemi suya indiğinde, halatı bir kayaya bağlayıp teker teker gemiye inmişler ve oradan uzaklaşmışlar.

"İskoçya veya İrlanda'dan gelen hırsız Vikinglerden olmalılar," demiş Leif gülererek. "Ada hazine saklamak için oldukça uygun bir yer."

Kısa bir süre sonra Ingolf ve adamları da gemilerine binip yola koyulmuşlar. Yaşlı Sighvat şikayet etmeye başlamış:

"Bu ada yeterince yeni, yeterince ıssız, yeterince uzak değil miydi? Denizden bıktım usandım."

Ingolf, "İzlanda'ya gitmek için yola çıktık. Oraya varmadan önce bir yerde duramam. Bir yemin ettim. Sen de etmedin mi Sighvat?" demiş.

Sonra haftalarca hiçbir kara parçası görmeden yola devam etmişler.

“Suyu yara yara ilerleyen bir gemi görmek ve gemidekilerle sohbet edebilmek için sağ elimi bile verirdim,” demiş Sighvat.

“Maalesef,” diye yanıtlamış Ingolf. “Bu suları bizden önce sadece üç gemi aşabildi. İnsanlar zevk için veya zenginlik bulmak için buralara kadar gelmiyor.”

Etraflarında engin denizden başka bir şey yokmuş. Bazen çarşaf gibi dümdüz olan deniz güneşin altında parlıyormuş. Bazen de rüzgarlarla kuduruyor, üzerine gri bir gökyüzü çöktüyormuş. İnsanlar da yağmur altında sırlıklam oluyorlarmış. Bir seferinde öyle bir sis kaplamış ki etraflarını, üç gün üç gece boyunca ne güneşi ne de yıldızları görebilmişler. Kuzey yönünün ne tarafta olduğunu bile anlayamamışlar. Üç gün sonra sis dağıldığında, yanlış yönde ilerlediklerini fark etmişler. Geri dönüp aynı yolu tekrar geçmek zorunda kalmışlar. Ama sonunda bir öğle vakti uzaklarda beyaz bir bulut görmüşler. Ona doğru ilerlerken, bulutun ardında siyah kayalık kıyıları olan mavi bir buz dağı olduğunu fark etmişler. Güneş o dağın ardından batıyormuş. Gökyüzünü pembe, yeşil, mor renkte gölgeler kaplamış.

“İşte İzlanda!” diye bağırmış adamlar.

“Tıpkı Parlak Asgard’a benziyor,” demiş Ingolf.

Ama hala çok uzaktaymış. Adamlar da hala gitmeleri gereken uzun bir yolun olduğunu biliyorlarmış çünkü gökyüzü çok açılmış ve her yer görünebiliyormuş. Ingolf ve adamları saatlerce kürek çektikten sonra bir koya varmışlar. Koyun yanında küçük yeşil bir vadi varmış. Bir tarafında parlak buz dağı, arkasında bomboş siyah ve kıvil tepeler varmış. Ingolf ve adamları gemiyi o vadiye

çekmişler ve orada kamp kurmuşlar. O gece yemek yerken adamlardan biri:

“Neredeyse daha önce hiç ısınmamış ve ağzıma bir lokma yiyecek koymamış gibi hissediyorum,” demiş.

Diğerleri bu söze gülmüş.

Ingolf, “Norveç’ten ayrılmış dört ay oluyor. Çok az insan deniz üzerinde bu kadar uzun süre dayanabilir,” demiş.

O gece gemideki güneşlikleri çıkarıp altında yatmışlar.

Bir süre sonra oraya alışmaya başlamışlar. Her gün birkaç kişi gemideki kayıkla balık avlamaya çıkıyormuş. Ingolf ise diğer adamlarla birlikte gemiye binip adanın etrafında geziyor, yabancı toprakları tanımaya ve keşfetmeye çalışıyormuş. Ancak kış yaklaşıyormuş. Bir gün Ingolf:

“Floki’nin kışın buzla ve denizle ilgili ne söylediğini hatırlayın. Kısa bir süre sonra yelken açamayacağız. Hemen kalacak bir yer seçip bir kulübe yapalım ve hayvanlar için saman toplayalım,” demiş.

Adamlar Ingolf’un dediklerini yapmışlar. Kulübeleri taştan ve tezekten inşa etmişler. İnekleri ve samanları kulübenin içine sokmuşlar. Bazen hava çok soğuduğunda kendileri de kulübede kalıyormuş. Ama çoğu zaman dışarıda büyük bir ateş yakıp onun yanında yemek yiyip uyuyorlarmış. Bir gün Leif:

“Sıcak olsa da, kötü kokulu bir evde oturmaktansa soğuk deniz havasını içime çekerek uyumayı tercih ederim,” demiş.

Artık her gün Ingolf, Leif ve adamları adanın etrafında yürüyormuş. Geceleri ise kamp ateşinin etrafında oturup gün içerisinde gördükleri şeyler hakkında sohbet ediyorlarmış.

“Burası gerçekten de mükemmel bir yer,” demiş Ingolf bir seferinde. “Hem Niflheim’a hem Asgard’a benziyor. İnsanlar için tatlı bir beşik burası, hem yeşil hem yumuşak. Ama biraz ilerleyince insanın donarak ölebileceği buz dağı var. Onun ardında ise içinde büyük bir ateş yakılabilecek bir kayalık var. Dün deniz kıyısında bir mağara gördüm. Kapısı bir devin geçebileceği genişlikteydi. Dalgalar eşige kadar ulaşıyordu. Mağaranın içinden bir kükreme sesi geldi. Bence orada bir dev yaşıyor. Bence bu adayı buz devleri ile ateş devleri yaptı. Kayaların oyuklarında sıcak su dolu havuzlar gördüm. Devlerin yıkanma yerlerine benziyorlardı. Yerden fışkıran kaynar sular gördüm. Yürüdükçe bastığım yerin altından sesler geldiğini ve yerin titrediğini hissettim, sanki yer altında uyuyan devler uykularında dönmüşler gibiydi. Bir gün şu dağın zirvesine çıkıp adayı inceledim. Üzerinde kırmızı ve siyah taşların olduğu geniş bir çöl gördüm. Rüzgar yüzünden gözüme toz ve kum kaçtı. Soğuk hava ise kemiklerime işledi. Bunları gördüğümde, bu topraklara lanet ettim ve ‘Tanrılar İzlanda’ dan nefret ediyor. Burada kalmayacağım,’ dedim. Ama sonra rüzgarın erişemediği güzel sıcak vadiden geçtim. O vadiye çiçekler açtığını ve hayvanlarımızın otladığını, denizin balıkla dolu olduğunu, inşa ettiğimiz evleri, evimin içinde oturan karımı, çiçeklerin arasında oynayan çocuklarımı ve onlara anlattığım buz dağlarıyla ilgili masalları hayal ettim. Harald ve düşmanlarımız ile aramızdaki geniş ve öfkeli denize baktım. Sonra kendi kendime, ‘Burası dünya üzerindeki en güzel yuva,’ diye düşündüm. Ben burada yaşamaya karar verdim. Siz ne diyorsunuz yoldaşlarım?”

“Ben seni takip edeceğime yemin etmemiş miydin kardeşim?” demiş Leif. “Gerçekten de buradan daha fazla sevdiğim bir yer görmedim şimdiye kadar. Bahsettiğin devlere inanmıyorum. Kılıcım benim tanrımıdır, gemim benim tapınağım. Bu topraklarda ben de yaşayacağım.”

O gece boyunca ateşin başında oturup planlar yapmışlar.

Leif, “Sen artık evimize geri dönmeli ve ailelerimizle eşyalarımızı buraya getirmelisin, Ingolf,” demiş. “Ben İrlanda’ya gidip biraz eğleneceğim. Bu boş topraklarda kılıçlarımızı kullanamıyoruz. Savaş bıçağımı kaldırmadan önce son bir kez daha eğlenmek istiyorum. Ayrıca, sana altınla, giysiyle ve ev aletleriyle dolu bir gemiyle geri döneceğim. Bunlar için hiç para harcamayacağım, sadece kılıcımı sallayacağım.”

Bunları konuştukları sırada, Ingolf başını kaldırıp gökyüzüne bakmış. Kuzey ışıkları parlıyormuş. Sarı, yeşil ve kırmızı kıvılcımlar gibi görünüyormuş.

“Bakın,” demiş eliyle işaret ederek. “Tanrıların bizi unutacağı kadar uzakta sayılmayız. Bunlar Valkürlerin zırhının yansımaları.^[10] Bir yerlerde savaş yaşanıyor. Odin de Valhalla’ya kahraman seçmeleri için kızlarını gönderdi.”

Leif sadece gülmüş ve uyumaya çekilmiş.

Bahar geldiğinde, hep beraber Norveç’e gitmişler. Leif gemiyi tekrar hazırlayıp neşeyle İrlanda’ya doğru yola çıkmış.

“Oraya yeni ülkemiz için zenginlik kazanmaya gidiyorum,” demiş.

Ingolf adamlarının bir kısmını ormana ağaç kesmeye, bazılarını ise yeni bir gemi yapmaya göndermiş. Kölelerine toprağı

[10] Valkürler: Bunlar Odin’in kızlarıymış. Valhalla’daki masalara servis yaparlarmış. Ama ne zaman bir savaş yapılsa, havada atlarıyla süzülür, Valhalla’ya gidecek kadar cesur savaşçıları izlerlermiş. Bazen bir savaş esnasında savaşçılardan biri Valkürleri gördüğünü düşündürmüştü. O zaman Valhalla’ya gideceğini anlayıp çok mutlu olurmuş. Eski bir İskandinav hikayesinde Valkürler hakkında şöyle denirmiş: “Etraflarında yıldırımlarla, kanlı zırhlı gömlekleriyle, ısıldayan mızraklarıyla okyanusun üzerinde uçarlarmış. Atları yelelerini sallayınca, derin vadilerin üzerine çığ düşer, ormanlara dolu yağarmış.”

işlemelerini, un yapmalarını, yeni fiçılar ve ahşap sandıklar hazırlamalarını emretmiş. Kendisi de demirhanede çalışıyor, baltalar, çekiçler, av bıçakları, pişirme gereçleri ve kürekler işliyormuş. Kadınlar ise örgü örmekle, yeni giysiler dikmekle meşgultmüş. Ingolf evini, topraklarını kısacası yanında götüremeyeceği her şeyini satmış.

Yaklaşık iki yıl sonra Leif geri dönmüş. Yanında İrlanda'dan topladığı on köle varmış. Ingolf'u gemiye çıkartıp büyük sandıkların kapaklarını açtırmış. Sandıkların içinden altın miğferler, gümüş işlemeli kadehler, güzel giysiler ve kılıçlar çıkmış.

"Dolu bir gemiyle geri döneceğimi söylememiş miydim?" diyip gülmüş.

Sonunda İzlanda'ya doğru yola çıkmak için her şey hazırmiş.

Ingolf, "Bugün Thor ve Odin adına kurban keseceğim. Eğer alametler iyi çıkarsa, yarın yola koyulacağız," demiş.

"Pekala, kardeşim," demiş Leif ve gülmüş. "Ama benim yapacak başka işlerim var. Hayvanları gemiye yükleyeceğim ve her şey tamamlanmış olacak."

Bunun üzerine Ingolf ve adamları ormana gitmişler. Ormanın içinde açık bir alanda geniş bir bina varmış. Tapınağın önünde adamlar Odin için iki at kesmişler. Ingolf akan kanın bir kısmını pirinç bir kaseye akıtmış. Kaseyi havaya kaldırıp:

"Her şeyi bilen, Ulu Tanrı Odin ve gök gürültüsünü seven Thor bu atları size sunuyorum. İzlanda'ya gitmemizi isteyip istemediğinizi gösteriniz bana," demiş.

Ingolf bunu söyler söylemez, başının üzerinden bir kuzgun geçmiş. Ingolf kuzgunu izlemiş.

“Odin gitmemizi istiyor,” demiş. “Bu kuzgunu^[11] bize bunu bildirmek için gönderdi. Kuzgun İzlanda yönüne doğru uçtu.”

Adamlar sevinçle bağırılmışlar.

Kısa bir süre sonra kesilen atları tapınağın yanındaki bir ağaca asmışlar.

“Bunlar Odin’in kuzgunları için,” demişler.

Ingolf kan dolu kaseyi tapınağa taşımış. Arka taraftaki ziyafet salonunu geçip küçük odaya girmiş. Bu salonda yarım daire içinde tanrı heykelleri varmış. Bu heykellerin önünce ise taş bir sunak varmış. Ingolf sunağın üzerinde duran dallardan bir tanesini alıp kana batırmış ve heykellere serpmiş.

“Kurbanımızın tadına bakmalısınız,” demiş. “Asgard’daki mutlu yuvanızdan bize güzelliklerle bakın.”

Daha sonra ziyafet salonuna girmişler. Üç köle at etini ateşin üzerinde pişirmeye başlamış. Masalar hazır bekliyormuş. Ingolf yüksek koltuğa doğru yürümüş. Diğerleri de yerlerini almışlar. Kadehler geldiğinde, Ingolf şunları söylemiş:

“Bu sütunlar nereyi gösterirse, evimi oraya yapacağıma ant içerim.”

Elini yüksek koltuğun yanındaki uzun sütunun üzerine koymuş. Koltuğun iki tarafında da bu sütunlardan varmış. Ama ikisi de

[11] **Odin’in Kuzgunları:** Odin’in Asgard’daki sarayında büyük bir tahtı varmış. Tahtına oturduğunda bütün dünyayı görebiliyormuş. Ama bazen çok uzakta yaşanan şeyleri izleyemiyormuş. O yüzden kendisine yardımcı olan iki kuzgunu varmış. Eski bir İskandinav hikayesinde şöyle der: “Odin’in omzunda iki kuzgun oturuyor ve gördükleri duydukları her şeyi Odin’in kulaklarına fısıldıyor. Odin bütün dünyayı görmeleri için onları şafak sökerken gönderiyor. Akşam yemek zamanı geldiğinde geri dönüyorlar. İşte bu nedendir ki Odin o kadar çok şey biliyor.”

neredeyse çatıya değiyormuş. Sütunların üzerinde insan ve ejderha şekilleri varmış. İkisinin de üstünde Thor ve çekicinin heykeli varmış.

Ingolf kölelerine bu sütunları kazıyıp çıkarmalarını emretmiş. Sunağın altındaki sandığı toprakla doldurmuş.

“Bu koltuğun yanındaki sütunları İzlanda’ya götüreceğim,” demiş. “Bu sandığın içindeki atalarımın üzerinde yürüdüğü, Thor’un çok sevdiği Norveç toprağının üzerine sunağımı dikeceğim.”

Adamlar bu sözler üzerine sütunları, toprakla dolu sandığı ve tanrı heykellerini gemiye taşımışlar.

“Geminin içinde yok yok,” demiş adamlar. “Hiç boş yer kalmadı.”

İki geminin içi de araç gereçler, yiyecek dolu sandıklar, içki fiçileri, giysi sandıkları ve balık ağıları ile doluymuş. Gemilerin alt kısmına uzun ve ağır kütükler yerleştirilmiş.

Ingolf, “İzlanda’daki ağaçlar çok küçük. Ev yapmak için bu kütükleri almak zorundayız,” demiş.

Bu kütüklerin üzerinde ise birkaç sığır, koyun, at ve domuz varmış. Kürekçilerin oturduğu yerler kenarlardaymış. İki geminin de arka kısmında küçük bir kamara varmış. O kamaralarda kadınlar ve çocuklar kalacaktı. Adamlar ise geminin ortasındaki kerestelerin üzerinde bazen de güneşliklerin altında yatacaklardı.

Sonunda herkes gemilere binmiş. Adamlar gemileri bağlayan halatları kesmişler ve gemiler de suya inmiş. Ingolf ve Leif İzlanda’ya doğru çevirmişler yönlerini. Denize açıldıkları sırada gemideki herkes dönüp eski Norveç sahiline bakmış. Kadınlar ağlıyormuş. Leif’in karısı Helga,

“Burada doğdum. Burada evlendim. Babamın kemikleri bu toprakların altında. Sevdiğim dağlar, tarlalar, dereler ve kayalıklar burada. Evler, tapınaklar, kadınlar, savaşçılar, şenlikler, gemiler, şarkılar ve kavgalar, hepsi burada. Kalabalık ve neşeli bir ülke. Şimdi ise boş topraklara gidiyorum,” diye bir şarkı söylemiş.

Yolculukları önceki gibi fırtınalı ve sisliymiş. Ama sonunda insanlar o beyaz bulutu ve ardında büyüyen toprakları ve dağları görmüş. Bunun üzerine Ingolf sütunları alıp denize atmış.

“Ey Thor, onları güzel bir yere yönlendir!” diye bağırmış.

Dalgalar sütunları yakalayıp yuvarlamış. Ingolf gemisiyle onları takip ediyormuş. Ama kısa bir süre sonra büyük bir fırtına kopmuş. Adamlar yelkenleri ve direkleri indirmek zorunda kalmışlar. Küreklerini kullanamıyorlarmış. İki gemi de dalgaların onları sürüklediği yere doğru ilerliyormuş. Sütunlar ise bu karmaşa içinde gözden kaybolmuş.

“Ey Thor sütunlarımı unutma!” diye bağırmış Ingolf.

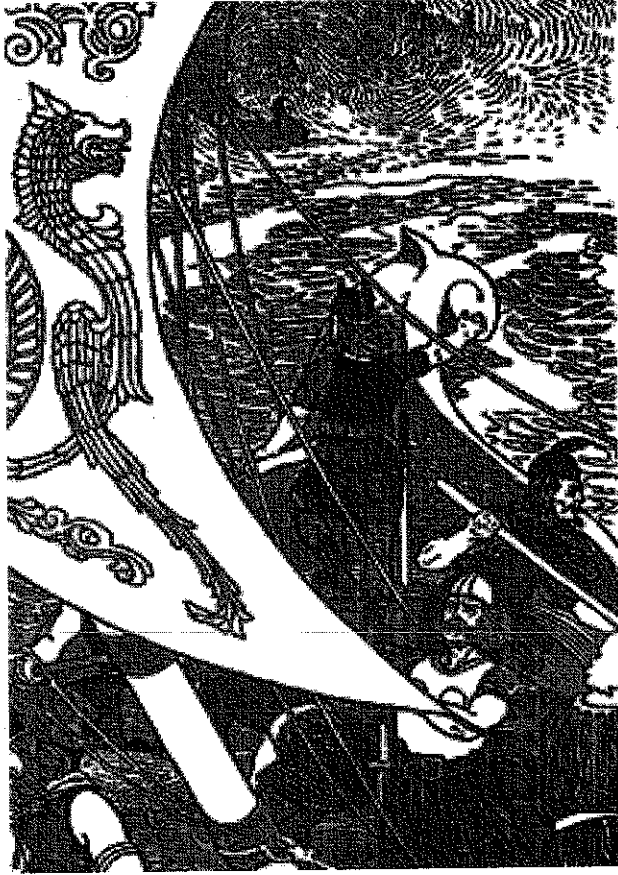
Sonra kafasını bir çevirmiş ki Leif’in gemisinin uzaklara sürüklendiğini görmüş.

“Ah kardeşim,” diye düşünmüş. “Bu boş topraklarda sensiz ne yapacağım? Ey Thor, yalvarırım Ran’in mağaralarına gitmesin! O çok iyi bir adam.”

Ertesi gün fırtına dinmiş. Ingolf da güzel bir koya sığınmış. Koyun yanında çevresinde küçük adalar olan geniş bir körfez varmış. Kayalıklı ucun arkasında yemyeşil bir alan ısıldıyormuş.

Bir iki gün sonra Ingolf,

“Gidip sütunlarımı arayacağım,” demiş.

“Leif’in gemisinin uzaklara sürüklendiğini görmüş”

Bunun üzerine yanına birkaç adam alarak bir sandalla denize açılmış. Bütün kıyıları dolaşmış ama sütunları bulamamış. Bir hafta sonra geri dönmüşler. O zaman Ingolf,

“Buraya bir ev inşa edeceğim. Ben sütunları ararken kadınlar ve çocuklar da evde kalır,” demiş.

Dediğini de yapmış. Sütunları aramak için tekrar yollara dökülmüş ama yine şansı yaver gitmemiş ve eli boş geri dönmüş.

“Evde kalıp saman toplamalı, balık kurutmalıyım. Kış geliyor. Yiyeceklerimizi şimdiden hazırlamalıyız,” demiş.

Aldığı bu kararlar evde kalmış ve iki kölesini sütunları aramaya göndermiş. Köleler iki haftada bir geri gelip henüz sütunları bulamadıklarını söylüyorlarmış.

Ingolf’un karısı bir gün, “Noel zamanında verdiğimiz ziyafeti hatırlıyor musun? Bütün arkadaşlarımız gelmişti. Evimizden kahkaha ve şarkı sesleri yükseliyordu. Masalarımız yiyecek güzel şeylerle doluydu. Duvarlarımızda renkli kumaşlar asılıydı. Yerde güzel kokan çam dalları seriliydi. Bir de bu eve bak: her yer kir içinde. Duvarlarımızda hiçbir şey yok. Ev küçük ve karanlık! Şu zayıf yüzlerimize bak. Burada kimsenin şarkı söyleyecek hali yok. Eski Norveç’imi çok özleyorum!” demiş.

“Bu Thor’un suçu!” diye bağırarak Ingolf. “Sütunlarımı bulmama izin vermiyor.”

Öfkeyle evden çıkıp taşlarını çatarak gri denizi izlemeye başlamış.

“Ah kardeşim!” demiş. “Sen yanımdayken hiç bu kadar üzgün olmuyordum. Şimdi neredesin? Neşeli kahkahanı bir kez daha duyamayacak mıyım? Avucumun içi acıyor. Kalbim senin özleminle dolu. Gözlerim doluyor. Ettığımız yeminler kulaklarımda çınlıyor.”

Sonunda uzun ve kasvetli kış bitmiş, bahar gelmiş.

“Neşelen, karıcığım,” demiş Ingolf. “Güzel günler var önümüzde.”

Aynı gün köleler gelmiş.

“Kötü bir haberimiz var,” demişler. “Sütunları bulmak için kıyıda ilerlerken, yerde yatan bir adam gördük. Yanına gittik. O Leif’ti ve ölmüştü. Yakınlarda iki ev vardı. Evlere bakmaya gittik. Kapılardaki işaretler Leif’in inşa ettiği evler olduğunu gösteriyordu. İçeri girdik. Odalar bomboştu. Kıyıda ve evin arka tarafında Leif’in adamlarını bulduk. Hepsi ölmüştü. Yaşayan kimse kalmamıştı.”

Ingolf hiçbir şey söyleyememiş. Ama yüzü bembeyaz olmuş. Eve girip mızraklarını ve kalkanı almış. Adamlarına,

“Beni takip edin,” demiş.

Gemiye erzak yükledikten sonra denize açılmışlar. Kölelerin Leif’i gördükleri yere gitmişler. Leif’in ve bütün adamlarının ölü olduğunu kendi gözleriyle de görmüşler. Adamların kılıçları ve mızrakları yokmuş. Ingolf, Helga’ya ve kölelere seslenerek evin içinde dolaşmış. Ama kimse cevap vermemiş. Erzak odası ve ahırlar bomboşmuş. Evin duvarlarında asılı olan pahalı kumaşlar da alınmış. Gemileri de görünmüyormuş.

Ingolf dışarı çıkıp denize çıkıntı yapan bir kayanın üzerine durmuş. Sahilden çok uzakta birkaç küçük ada görmüş. Adamlarına dönüp:

“Bunu köleler yaptı. Bence onları şuradaki adalarda bulabiliriz,” demiş.

Daha sonra Leif’in yanına gidip uzun uzun bakmış eski dostuna.

“Böylesine cesur bir adamın köleleri tarafından öldürülmesi ne kadar yazık! Ancak biliyorum ki böyle şeyler tanrılara kurban vermeyenlerin başına geliyor. Ah Leif! Kardeşlik yeminlerimizi ederken böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Ama korkma.

Verdiğim sözü hatırlıyorum. Bir adamın kanının bu boş topraklarda değerli olduğunu düşünmüştüm ama benim yeminim daha da değerli,” demiş.

Bu sözler üzerine Ingolf ve adamları ölmüş dostlarının hepsini birbirine bağlayıp kendi ayakkabılarını giydirmişler.

“Senin için kılıcıma ihtiyacım var kardeşim. Bunu sana veremem. Ama mızrağımı ve içki kadehimi alabilirsin,” demiş Ingolf. “Şurası kesin ki, Odin seni Valhalla’da istiyor, sen kurban vermemiş olsan bile. Niflheim’a gidemeyecek kadar iyi bir insandın. Valhalla’dakileri de eğlendireceğinden eminim.”

Ingolf mızrağını ve içki kadehini Leif’in yanına koymuş. Adamları ölümlerin üzerine toprak yığmış. Daha sonra, gemilerine binip Ingolf’un gördüğü adalara doğru yelken açmışlar. Adalara vardıklarında akşam olmuş.

Ingolf, parmağıyla işaret ederek, “Şuradan duman yükseliyor,” demiş.

Dümeni o yöne kırmış. Faroe Adaları’ndakine benzeyen dik bir kayalık gibi görünüyormuş ama vardıklarında bir koy bulmuşlar ve oraya demir atmışlar. Dik tepeyi tırmanıp zirveye çıkmışlar. Büyük bir ateşin başında yemek yiyen on köle görmüşler. Helga ve Leif’in hanesindeki diğer kadınlar da korkmuş bir halde oturuyorlarmış. Kölelerden biri aniden kahkaha atmış ve şöyle bağırmış:

“Böylesi Leif’in sabanını sürmekten daha güzel. Yarın hazineleriyle birlikte İrlanda’ya gideceğiz.”

“Yarın Niflheim’da donuyor olacaksınız,” diye bağırmış Ingolf ve kılıcını sallayarak tam ortalarına atlamış. Adamları da onu takip etmiş ve kölelerin hepsini öldürmüşler.

Sonra Ingolf, Helga'ya dönmüş. Helga Ingolf'a sarılıp ağlamış. Bir süre sonra şunları anlatmış:

“Bahar geldiğinde Leif buğday ekmeyi düşünüyordu. Sadece bir tane öküzü vardı. Diğerleri kışın öldüler. O da kölelere saban sürmelerini emretti. Bu emir üzerine ona nasıl baktıklarını gördüm ve korktum. Ama Leif buna güldü ve ‘Kölelerden başka ne beklenir ki? Onlardan sakın korkma karıcığım,’ dedi.

Bir gün köleler eve koşarak geldiler.

‘Öküz öldü! Öküz öldü!’ diye bağıyorlardı.

Leif bunun nasıl olduğunu sordu. Ormandan bir ayının çıktığını ve öküzü öldürdüğünü, sonra da ayıyı korkutup kaçırdıklarını söylediler. Ayının ne tarafa kaçtığını gösterdiler. Bunun üzerine Leif adamlarını çağırıp,

‘Ava çıkacağız! Burada böyle hayvanlar olduğunu tahmin etmiyordum. Ama bu ayıyı yakalayınca güzel bir ziyafet çekeceğiz,’ dedi.

Adamlar da mızraklarıyla ormana gittiler. Leif ve adamları gider gitmez, köleler koşarak eve geldiler ve duvardaki bütün kılıçlarla mızrakları alarak kaçtılar. Bir şekilde Leif ve adamlarını ormanda bulup onları öldürdüler. Sonra geri gelip evdeki her şeyi aldılar. Bizi de gemiye sürükleyip buraya getirdiler.”

“Ah kardeşim!” demiş Ingolf. “‘Kardeşlerimiz, Ingolf ve Leif, muhteşem topraklarda yeni bir ülke kurdular. Oğulları ve torunları İzlanda’nın güçlü adamlarıdır!’ Şarkısına ne oldu? Benimle gel Helga.”

Kadınları, Leif’in eşyalarını ve gemisini alıp geri dönmüşler. Ertesi gün Ingolf’un evine vardıklarında, Helga,

“Senin de evini kalabalıklaştırdık Ingolf. Leif’in evlerini alıp orada oturamaz mısın? Artık Leif’in onlara ihtiyacı yok. Onları senin almanı isterdi,” demiş.

“Orada yaşamak hoş olur,” demiş Ingolf. “Teşekkür ederim.”

Böylece ertesi gün bütün eşyaları gemiye yükleyip Leif’in inşa ettiği evlere gitmişler. Orada yaklaşık bir sene kalmışlar. Ingolf bu süre içinde kölelerine sütunları aratmaya devam etmiş. Hayvanları iyi beslersin diye her zaman saman olmasına dikkat etmiş. O bahar buğday ekmiş ama iyi ürün alamamışlar.

“Bu işe yaramaz,” demiş Ingolf. “Çok fazla zaman ve emek gerektiriyor. Toprağı saman için kullanmak daha iyi. Belki un almak için Norveç’e gideriz.”

Sonunda bir gün köleler eve gelmiş ve

“Sütunları bulduk,” demişler.

Ingolf hemen ayağa kalkmış ve bağırmış:

“Beni üç yıl beklettin, Thor. Evimi ve tapınağımı yapar yapmaz, senin için üç at keseceğim.”

“Bu çok uzun sürer efendimiz,” demiş köleler. “Adanın etrafında dolaşırken çok daha iyi yerler bulduk.”

“Thor en iyisini bilir,” diye yanıtlamış Ingolf. “O beni nereye yönlendirirse oraya yerleşeceğim.”

Böylece o yaz bütün eşyalarını yine gemilere yükleyip batıya doğru gitmişler. Sonunda sütunların olduğu yere varmışlar. Toprak verimli ve yemyeşilmiş. İki tarafında da alçak tepeler hatta küçük bir göl bile varmış. Vadide ise sıcak dereler ve duman çıkan kaynaklar akıyormuş.

“Bu buhara benziyor,” demiş adamlar. “Burada sıcak su ve yerden buhar çıkması çok ilginç.”

Bu güzel yeşil toprakların önünde küçük adaların olduğu bir körfez, kuzey sahiline doğru ise büyük bir buz dağı varmış.

“Burayı sevdim,” demiş Ingolf. “Buraya yerleşeceğim.”

Daha sonra nehrin kenarına ateşler yakmışlar ve hep birlikte oturup konuşmuşlar. Ingolf,

“Ateşi bu nehrin kenarında yaktım. Nehirlerin geçtiği bütün topraklar benimdir. Benden başka kimse bu topraklar üzerinde hak iddia edemez. Buranın adı Reykjavik olacak,” demiş. [12]

Ingolf önce şölen odasını inşa etmiş. Kirişleri ve kapıları kendisi yapmış. Kapıların üzerine rengarenk ejderhalar çizmişler. Kolonlara ise kavga eden hayvanların ve insanların resimlerini yapmışlar. Kapılar için demirden menteşeler işlemiş. Şölen salonunun yanına erzak odası, mutfak, demirhane, ahır ve kadınlar için de bir çardak yapmış.

“Konuklar için odalar yapmamıza gerek yok,” demiş. “Kim bize misafir olacak ki?”

Yaptığı bütün bu küçük binalara tezekten çatılar yapmış. Yeşile boyayarak gayet hoş görünmesini sağlamış. Bunların dışında bir de tapınak yapmış. Tapınağın üzerine güzel figürler oydurmuş. Eski tapınağındaki heykelleri ve uzun zamandır aradığı sütunları da tapınağın içine yerleştirmiş. Altlarına ise küçük bronz bir sandıkla getirdiği Norveç toprağını koymuş.

[12] Reykjavik: Reykjavik “dumanlı deniz” anlamına gelir. Ingolf o topraklara deniz kenarında bulunan, buharı tüten sıcak kaynak suları yüzünden bu ismi vermiş. Bilindiği üzere, ülke hala aynı ismi taşımaktadır. Orada küçük bir şehir vardır, İzlanda’daki tek şehirdir. Reykjavik ülkenin başkentidir.

“İzlandalılar onları omuzlarına almışlar”

“Sözümü tuttum Ey Thor!” diye bağırmış.

Daha sonra Thor için daha önce bahsettiği üç atı kurban etmiş. İşi bitince,

“Burası yaşamak için uygun bir yer. Eskiden oynadığımız oyunları burada da oynayabiliriz. Haydi, kim benimle güreşmek ister?” diye sormuş.

Bunun üzerine birbirleriyle güreşmiş, koşu yarışları yapmış, nehirde yüzmüşler. Kadınlar ise çardakta oturup onları izliyormuş.

“Bunları görmek çok güzel!” demiş Helga. “Eski Norveç’ten olduğumuz kadar mutluyuz artık.”

Ama birkaç hafta sonra Ingolf’un dudaklarından şu sözler dökülmeye başlamış:

“Keşke şu körfezde başka yelkenler de görebilsem. Keşke ‘Şu tepelerin arkasında başka bir çiftlik daha var, bir tane de şu körfezin arkasında var. Çok yalnız kaldığımda oralara gidiyorum,’ diyebilsem. Keşke bir ziyafete davet edilebilsem. Keşke arada sırada kılıç sesi duyabilsem. Burası güzel bir yer ama dört yıldır burada yalnız yaşıyoruz. Yeni yüzler görmeye ve Norveç’ten haberler duymaya hasretim.”

Bir gece adamlarıyla birlikte şölen salonundaki ateşin başında otururken hizmetçilerden biri ateşe bir parça odun atmış. Odunun üzerinde solmuş boyalar ve oyuklar varmış.

“Bakın,” demiş Ingolf odun parçasını göstererek, “Bakın güzel geminin pruvasından geriye ne kalmış! Ey ejderha başı, hangi diyarları gördün? Hangi savaşlarda savaştın? Sahibinin adı neydi? Fırtınayla nerede karşılaştın? Belki de İzlanda’ya gidiyordun yoldaşlarım. Sahibinin açtığı yelkenlerini görmek, onun elini sıkmak ve onu İzlanda’ya davet etmek hoş olmaz mıydı? Ama

ne yazık ki řu an Ran'ın mağaralarında. Bize ulaşabilen tek şeyi parçalanmış gemisinden odun parçaları.”

Birkaç ay sonra adamlardan biri şölen salonuna heyecanla girmiş.

“Bir gemi! Körfezde bir gemi var!” diye bağırmış.

Bir anda herkes neşeyle bağırmağa başlamış. Kalpleri çıkacak gibi çarpıyormuş. Hemen koşup sahile varmışlar ve meraklı gözlerle izlemeye başlamışlar. Gemideki adamlar karaya ayak basar basmaz, İzlandalılar onları omuzlarına almışlar. Gözyaşlarına hakim olamıyorlarmış. Bir süre boyunca sadece “Hoş geldiniz!” diyebilmişler.

Bir müddet sonra Ingolf onları şölen salonuna davet etmiş. Hemen yemekler hazırlanmış. Köleler masaları sererken, adamlar oturup sohbet etmeye başlamışlar. O zamana kadar şölen salonunda öyle bir gürültü duyulmamış.

Liderleri, “Ateşlerimizi çoktan yaktık, sahilde bir bölgeye yerleştik bile. Norveç'tekiler sürekli Ingolf ve Leif'ten bahsediyorlar ve onlara ne olduğunu çok merak ediyorlar,” dedi.

Bunun üzerine Ingolf şimdiye kadar İzlanda'da yaşadıkları her şeyi anlatmış ve sonra onlara Norveç'i sormuş.

Misafirleri, “Ah! Ne yazık ki her şey daha da kötüye gidiyor,” demişler. “Harald her geçen gün daha fazla güç kazanıyor. Kral dışında kimse kılıç sallamaya cesaret edemiyor. Buraya ondan kaçmak için geldik. İzlanda hakkında konuşan birçok insan var. Kısa bir süre sonra Norveç ile burası arasındaki deniz yolu ejderha başlı gemilerle dolacak.”

Dedikleri de olmuş. Bir süre sonra İrlanda'dan, Shetland Adaları'ndan ve Orkney Adaları'ndan gemiler gelmeye başlamış.

“Harald batıdaki topraklara bile ulaştı,” demiş bu gemilerdeki adamlar. “Adalarda da hüküm sürmeye başladı. Kontlarını yerleştirdi. Özgür insanlar için oralarda yer kalmadı.”

Ingolf yaşlandığında, İzlanda artık boş bir ülke değilmiş. Her vadi evlerle, yeni tapınaklarla doluymuş. Atlar ve hayvan sürüleri yamaçlarda otluymuş. Mutfak ve demirhane bacalarından duman çıkıyormuş. Adanın etrafı gemilerle dolmuş. İzlanda’dan kumaş, yün, balık, yağ ve kuş tüyü alıp Norveç’te satıyorlarmış. Norveç’ten ise odun, un ve tahılla dönüyorlarmış.

Ingolf ölünce, adamları İzlanda’ya geldiği gemiyi kıyıya çekmişler. Gemiye boyayıp altınlarla süsleyerek başına parlak bir ejderha kafası eklemişler. Yaşlı Sighvat büyük bir taşı kaldırıp geminin yanına taşımış. Bütün gücüyle geminin alt kısmına atmış. Keresteler çatlamış.

“Eğer bu gemi buradan hareket ederse, o zaman ben gemi bağlamayı bilmiyorum. Burası Ingolf’un mezarı olacak,” demiş.

Adamlar daha sonra Ingolf’u kalkanının üzerine yatırıp gemiye çıkarmışlar. İzlanda’ya gelirken hiç ayrılmadığı dümenin yanındaki güverteye yerleştirmişler. Yanına mızrağını, eline içki kadehini koymuşlar. Gemiye bileziklerle, güzel kıyafetlerle ve saç bantlarıyla dolu büyük bir hazine sandığı koymuşlar. Sandığın yanına kılıçlar, mızraklar ve kalkanlar yerleştirmişler. Üç atın üzerine altın işlemeli eyerler ve dizginler koyup atları öldürmüşler ve gemiye götürmüşler. Av köpeklerini de öldürüp onları da atların yanına yatırmışlar. Sonra da şöyle demişler:

“Ingolf’un Valhalla’da bunlara ihtiyacı olacak. O şölen salonunun kapısından girdiğinde, Odin içeriye zengin ve cesur bir adamın girdiğini anlamalı. Gün içinde oradaki kahramanlarla dövüşürken, yanında kendisine layık silahlar olmalı. Avlanması

için köpeklere ihtiyacı olacak. Geceleri oradaki kahramanlarla birlikte yemek yerken güzel kıyafetler giymeli ki böylece yanındakiler onun zengin ve cömert bir adam olduğunu ve dostlarının onu çok sevdiğini anlayabilsinler.”

Ingolf’un oğlu babasının çıkacağı uzun yolculuk için ayakkabılarını giydirmiş.

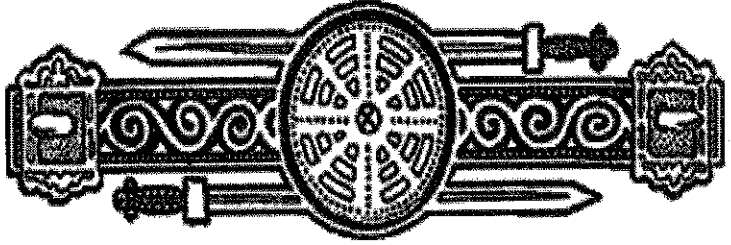
“Eğer bu ayakkabıların bağları çözülürse, o zaman ben ayakkabı bağlamayı bilmiyorum,” demiş.

Daha sonra gemiden inip ailesinin yanına gitmiş. İzlanda’da yaşayan herkes oradaymış.

“Bu muhteşem bir görüntü. Daha önce hiçbir gemi bundan daha önemli bir yük taşımadı. Geminin içi ve dışı altın ve bronzla parlıyor. İçinde sahip olduğu zenginliklerin üzerinde dümene geçip Valhalla’ya gitmeye hazır olan büyük Ingolf yatıyor. Valhalla’daki kahramanlar onu ayakta karşılayacaklar,” diyormuş insanlar.

Daha sonra köleler geminin üzerine toprak atmaya başlamışlar. Oluşan küçük tepe, gökyüzüne “Burada çok önemli bir adam yatıyor,” diyormuş sanki. Sighvat en üste üzerinde bu mezarın kime ait olduğunun yazılı olduğu bir taş koymuş. Tüm bu süre boyunca bir ozan oturmuş, Ingolf’un İzlanda’ya geldiğinden beri yaşadıklarını anlattığı bir şarkı söylüyormuş. Şarkıda Ingolf’a İzlanda’nın babası diye sesleniyormuş. O ülkenin halkı hala uzun zaman önce Ingolf hakkında yazılan o hikayeyi okur. Orada yaşayan insanlar hala Ingolf’u çok severler çünkü cesur bir adam olmasının yanı sıra O “İzlanda’ya ayak basan ilk insandır.”

Kızıl Eric

Ingolf'un ölümünden yıllar sonra bir bahar günü, İzlanda'nın batısındaki bütün özgür adamlar buluşmuşlar. Kendilerine kanunlar çıkarıp yanlış davranışlar sergileyenleri cezalandırmışlar. Bu toplantıdan sonra insanlar gruplar halinde bir yandan yürüyor bir yandan da konuşuyorlarmış. Herkes çok heyecanlı görünüyormuş. İnsanlar heyecanlarını yüksek sesle konuşarak, kollarını havada sallayarak gösteriyorlarmış.

"Bu adaletsiz bir karar oldu," demiş biri bağırarak. "Eric adil bir dövüşte öldürdü onları. Hakimler onu sürgüne gönderdiler çünkü ondan korktular. Eric'in düşmanı Thorgest'in ona arka çıkacak birçok zengin ve güçlü adamı var."

"Hayır, hayır!" demiş bir diğeri. "Eric kana susamış bir adam. İzlanda'dan sürüldüğü için çok mutluyum."

Tam o sırada kalabalığın arasında kızıl saçlı ve sakallı iri yarı bir adam girmiş. Konuşan kişinin gözlerinin içine bakıp kaşlarını çatmış.

**“Konusan kişinin gözlerinin içine bakıp kaşlarını
çatmış”**

“İşte gidiyor,” diye seslenmiş biri, insanlar da dönüp ona doğru bakmış.

“Elleri de sakalı kadar kırmızı,” demiş bazıları ve somurtmuş.

Ama kimileri de ona bakıp gülümstüyor,

“Tıpkı Korkusuz Thor gibi yürüyor,” diyorlarmış.

Yine kalabalığın içinden biri, “Hikayesinden güzel bir şarkı çıkar,” demiş. “Thor kadar güçlü, cesur ve kızıl! Her zaman bir kavgada. Tek bir yere bağlı kalamaz, Norveç’te, İzlanda’nın kuzeyinde, İzlanda’nın batısında ve İzlanda yakınlarındaki adalarda bulunmuş ama hepsinden bu kavgaları yüzünden sürülmüş. Şimdi nereye gidecek merak ediyorum.”

Eric peşindeki adamlarıyla beraber sahile inmiş.

“Şu an çok öfkeli,” demiş adamları. “Öfkesi kötüdür. En iyisi hiç bir şey söylemeyelim.”

Bu yüzden gemiyi hazırlarken tek kelime etmemişler. Eric dümene geçer geçmez yelkenleri açıp hızla denize açılmışlar. Kısa bir süre sonra kendi sahillerine varmışlar. Eric eve girmiş ve yemek hazırlamalarını emretmiş. İçki kadehleri doldurulunca, Eric gülümsemiş ve gür sesiyle bağırarak:

“İçki gibi dost yoktur. Her zaman bir adamın yüreğini ısıtır, onu neşelendirir.”

Eric’in öfkesi geçtiği için evi yine kahkahalar ve konuşmalar kaplamış. Bir süre sonra Eric:

“Bir yere gitmeliyim. Fırtınadaki bir deniz kuşu gibi bir yerden bir yere sürülüp duruyorum. Ben de her zaman bir fırtınanın içine

giriyorum. Bu benim kılıcımın suçu. Barış bandını [13] koparıp oyun oynamak için sabırsızlanıyor. Bana Norveç'i ve şimdi de İzlanda'yı yasakladı. Şimdi nereye gideceğiz, eski dostum?" demiş ve kılıcını çıkarıp gülümsemiş.

Ateşin başında oturan adamlardan biri, "Nereye gidersen git, bazılarımız her zaman senin peşinden gelecek Eric," demiş.

"Öyle mi?" diye bağırması Eric. Ayağa fırlamış ve "Öyleyse eğlenceli günler yaşayacağız. Kim gelecek benimle?"

Salondakilerin yarısından fazlası bir anda ayağa kalkmış. İçki kadehlerini sallayarak bağırması:

"Ben! Ben geleceğim! Ben de!"

Eric koltuğuna oturup neşeyle kahkaha atmış.

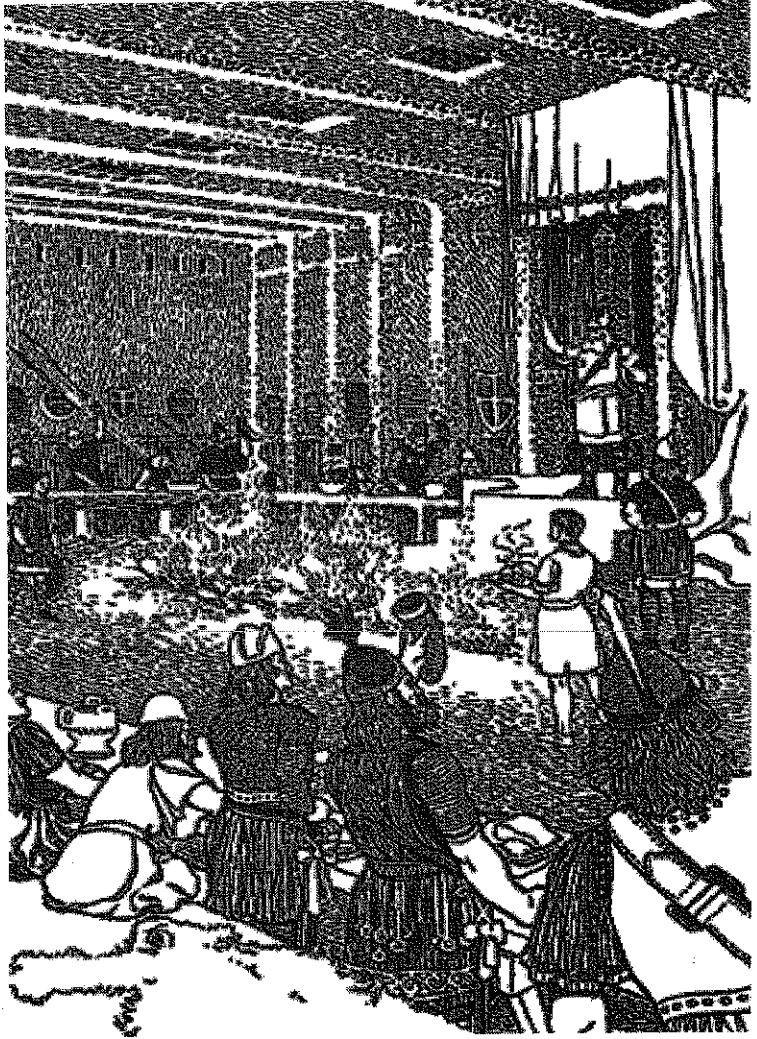
"Ey sizi kana susamış savaş kuşları!" diye bağırması. "Her zaman yeni eğlencelere açsınız! Kılıçlarımız kan kardeşlerimiz. Biz de macera kardeşiyiz. Kalbimde yapmak istediğim şey ne biliyor musunuz?"

Bir anda yerinden kalkmış, yüzü kıpkırmızı olmuş. Adamlarına bakarken gülmüş.

"Gözlerinizden görebiliyorum yanıtınızı," demiş. "İsteğim Niflheim'a gidip ölülerin soluk benizli kraliçesi Hela'yı bulup getirmek olsa bile, benimle geleceğinizi söylüyorsunuz."

Adamlar masaları yumruklayıp bağırışlar:

[13] Barış bantları: Bir İskandinav kılıcını her zaman yanında taşımış, bir yemekte bile. Çünkü ona ne zaman ihtiyacı olacağını bilemezmiş. Ama barışla ilgili bir mesele için bir yere gittiğinde ve tartışma yaşanmayacağı zamanlarda kılıcını kınına barış bandı denilen beyaz bir bantla sarmış. Eğer aniden kılıcını kullanması gerekirse, barış bantlarını söküp kılıcını çekermiş.

“Salondakilerin yarısından fazlası bir anda ayağa kalkmış”

“Evet! Evet! Eric’le her yere gideriz!”

Eric, “İsteğim Niflheim’a gitmek değil,” deyip gülmüş. “Gunnbiorn’un anlattığı hikayeyi hiç duydunuz mu? İzlanda’ya doğru giderken bir anda sis çökmüş. Daha sonra çıkan rüzgar onu açığa sürüklemiş. Sürüklenirken mavi denizin içinden çıkan beyaz parlak ve tuhaf bir yer görmüş. Oradan gelen devasa buz gemileri onu karşılamış ve hayatını kurtarmış. O ülkeye yelken açmak istiyorum.”

Bu sözleri biter bitmez, adamlar sevinçten öyle bir bağırarak ki kırımlar sallanmış. Daha sonra oturup planlar yapmışlar. Onlar konuşurlarken, salona bir yabancı girmiş.

“İçki içmeye vaktim yok,” demiş. “Dostunuz Eyjolf’tan bir mesaj getirdim. Thorgest’in adamlarıyla beraber bu gece buraya gelip sizi yakalayacağını söylüyor. Eyjolf sizi kendi evine davet etti. Sizi sevdiği için, yola çıkmaya hazır olana dek sizi saklayacakmış.”

“Dünyanın bir köşesinden diğerine giderken bir kurt gibi avlanacak mıydım!” demiş Eric öfkeyle. “Verdiğim ziyafeti bitirmeme bile izin vermeyecekler mi?”

Bu sözlerinin ardından gülmüş.

“Eğer bir kurt gibi avlanırsam, bir gün beni de avlayabilirler. O halde bu gece bu güzel yataklarda değil, ormanda Eyjolf’un evinin yakınlarında uyuyacağız dostlarım. Zaten bu ilk kez olmayacak.”

“Ve çok da kötü bir yer değil,” demiş bazı adamlar.

“Her zaman evde yanan ateşin yanında uyumaktansa yıldızların altında uyumayı tercih ederim,” demiş içlerinden biri.

Eric, “Kötü şans sizin mutluluğunuzu hiç bozmaz mı?” demiş Eric gülerek. “Artık yola çıkmalıyız. Herkes yanına taşıyabildiği kadar eşya alsın.”

Bunun üzerine adamlar aceleyle altınları, giysileri, kılıçları, mızrakları ve yiyecekleri toplamışlar. Eric de karısı Thorhild ile iki küçük oğlu Thornstein ve Leif’i almış. Hep birlikte gemiye binip Eyjolf’un çiftliğine gitmişler. Yaklaşık bir hafta çiftliğin yakınlarında konaklamışlar. Thorgest’in çiftliğe geldiğini öğrendiklerinde Eyjolf’un gizli bir mağarasına saklanmışlar. Eyjolf adamlar gider gitmez, bir adamıyla mesaj göndermiş:

“Thorgest gitti. Evime gelin de hep beraber ziyafet yapalım.”

Tüm bu süre boyunca yolculuk için hazırlanıyorlarmış. Bir yandan gemiyi tamir ediyor, diğer yandan erzakları yüklüyorlarmış. Eric’in aklındaki plan konuşulunca adamları gültüyor ve:

“Eric’in yapacağı bir şeye benzemiyor? Ama onda her şeyi yapacak güç var,” diyorlarmış.

Bazı adamlar planı beğenmişler ve Eric’e gidip,

“O tuhaf diyara seninle biz de geleceğiz,” demişler.

Her şey tamamlandığında Eric’in ailesi ve gönüllü adamlar gemiye binmişler. Yanlarına atlar, sığırlar ve her çeşit aletle yiyeceği almışlar.

“O ülkenin nerede olduğunu çok iyi bilmiyorum,” demiş Eric. “Gunnbiorn İzlanda’ya geldiğinde sadece doğuya doğru ilerlediğini söylemişti. O yüzden ben dümeni batıya yönlendireceğim. Eminim bir şey bulacağız. Sadece ne kadar sürer onu bilmiyorum.”

“Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük gemi”

Böylece okyanusta ilerlemeye başlamışlar. Karşılarına ne çıkacağıнын hayalini hiç kurmamışlar. Birkaç gün dinlenecekleri bir ada bile bulamamışlar. Hava sürekli sisliymiş.

Bir gün Eric yine dümendeyken,

“Sanırım Gunnbiorn’un buzdan gemilerinden birini gördüm. Ona doğru gidip nasıl bir gemi olduğuna bakalım mı?” demiş.

Adamları, “Evet!” diye bağırılmışlar.

Gemiye doğru ilerlemeye başlamışlar.

Adamlardan biri, “Soğuk bir nefesi var,” demiş.”

Gemiye yaklaştıkça üşümeye başlayıp ceketlerini sıkı sıkı kapatmışlar.

Eric, “Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük gemi. Beyaz direği dağ kadar uzun,” demiş.

“Gemide devler olmalı, buz devleri,” demiş adamlardan biri.

Ama gemiye yaklaştıkça, Eric birden bire kahkaha atmış ve yüksek sesle:

“Thor aşkına, bu Gunnbiorn aptal bir adam. Neden mi, bakın! Bu sadece yüzen bir buz parçası. Bazen biz de İzlanda’da görüyoruz bunlardan. Bu gemi falan değil, üstünde de kimse yok,” demiş.

Adamları da gülmüş ve bir tanesi:

“Ve siz de bunun buz devlerinin gemisi olduğunu düşündünüz!”

Bunun üzerine günlerce yol almışlar. Buna benzer birçok küçük buzdağıyla karşılaşmışlar. Hatta bir tanesinin üzerinde beyaz bir ayı varmış.

“Şunun tuhaf bir kaptanı var,” demiş Eric gülerek.

Yaşlılardan biri, “İzlanda’nın kuzey sahiline böyle buz kütlelerin üstünde gelen aylar görmüştüm daha önce. Belki de bizim bulacağımız diyardan geliyorlardır,” demiş.

Eric bir gün:

“Uzakta gördüklerimizden daha büyük bir buzdağı gördüm. Belki de bizim diyarımız orasıdır,” demiş.

Ama bu sözleri söyler söylemez gemisinin sallandığını, ayaklarının altından kaydığını hissetmiş. Dümeni sıkı sıkı tutmuş ama gemiyi döndürememiş.

“Bu da ne böyle?” diye bağırmış. “Burada güçlü bir akıntı var. Gemimizi bu diyardan uzaklara sürüklüyor. Gemiye o tarafa yönlendiremiyorum. Hemen küreklere asılın !”

Kürekleyle, yelkenlerle ve dümenle akıntıya karşı mücadele etmeye başlamışlar. Ama hiçbir işe yaramıyormuş. Bir süre sonra küreklere bırakmışlar ve sürüklenmeye devam etmişler.

“Talih bizi avucuna aldı,” demiş Eric gülerek. “Ama bu da diğer yoldan daha kötü değil.”

Zaman zaman o ülkeyi görece kadar yaklaşıyor ama sonra yine açığa sürükleniyor ve orayı bir daha göremeyeceklerini düşünüyorlarmış.

“Bu akıntı bizi bir girdaba sürükleyebilir ve bataabiliriz,” demiş adamlar.

Ama Eric sonunda akıntının eskisi kadar güçlü olmadığını hissetmiş.

“Hemen küreklere!” diye bağırmış.

Hemen akıntıyla savaşmaya başlamışlar. Akıntıdan çıkar çıkmaz, o ülkeye doğru ilerlemeye başlamışlar. Kıyıya ulaştıklarında, demir atacak bir yer bulamamışlar. Kıyıda dik siyah kayalar varmış. Üstlerinde hiçbir şey yokmuş. Adamları uçuruma doğru bakınca, gökyüzünü kesen uzun beyaz bir çizgi görmüşler.

“Burası buz diyarı,” demiş adamlar.

Güneye doğru yelken açmışlar ve demir atacak bir yer aramışlar.

“Şu engin denizden bıktım usandım,” diye şikayet etmiş Thorhild. “Burası diğerlerinden de kötü.”

Bir müddet sonra kenarları yosunlu küçük düz toprak parçaları görmüşler. Bu koya demir atıp ateş yakmışlar ve yemek yemişler.

“Bunlar mezar kadar genişler” demiş adamlar. “Burada yaşayamayız.”

Bunun üzerine yeniden yer bulmaya çıkmışlar. Hava gittikçe daha da soğuyormuş. Eric’in adamları bütün kalın giysilerini giymişler ve başlarına atkılar sarmışlar.

“Bir de şu an yaz mevsimindeyiz!” demiş Thorhild. “Kışın ne yapacağız?”

Eric, “Kış gelmeden önce burada ev yapacak bir yer bulmalıyız. Yoksa burada donarak ölürüz,” demiş.

Bunun üzerine çevresinde rüzgarı kesen küçük tepelerin olduğu küçük bir düzlük bulmuşlar. Taşlardan bir ev yapmışlar. Çünkü çok sayıda irili ufaklı taş varmış çevrelerinde. O kışı orada geçirmişler. Deniz kıyısı olduğu gibi donmuş, denizin üstü de buzla kaplanmış. Her yer bembeyaz olmuş. Adamlar kutup ayısı ve fok avlamaya çıkıyorlarmış. Hayvanların etini yiyor, postlarıyla ısınyorlarmış. En zor şey ateş için odun bulmakmış. Çünkü bu topraklarda ağaç yetişmiyormuş. Adamlar sahilde küçük bir odun parçası bulmuşlar ama yeterli değilmiş. O yüzden öldürdükleri hayvanların kemiklerini ve yağını yakıp ısınmaya çalışıyorlarmış.

Thorhild, “Bu koku beni hasta ediyor,” demiş. “Haftalardır şu pis evden dışarıya çıkmadım. Karanlıktan, dumandan ve hayvanlardan bıktım. Sürekli gürültüler duyuyorum, sanki bir dev burayı parçalara ayırıyor.”

“Haydi neşelen karıcığım,” demiş Eric gülerek. “Önümüzde güzel günler var, hissediyorum!”

Bir gün Eric ve adamları uçurumdan tırmanıp ülkenin orta kısmına gitmişler. Eve geri döndüklerinde, şunları anlatmışlar:

“Burası buz ülkesi. Her yer bembeyaz ve parlak. Yosun dışında burada yetişen başka bir ağaç veya bitki yok. Uzaktan bakınca dümdüz görünen yerler, üstüne bastığında birçok deliği ve çatlağı olan topraklar aslında. Bunların ötesinde başka bir şey göremedik. Bir buz adasının kenarında bir sınır var gibi görünüyor.”

Kış geceleri çok uzunmuş. Bazen güneş bir saatliğine görünüyormuş. Bazen birkaç dakika, bazen de bir hafta boyunca hiç ortaya çıkmıyormuş. Adamlar ay ışığında veya kuzey ışıkları altında avlanıyormuş.

Havalar ısındıkça, denizdeki buzullar çatlamaya, hareket etmeye, erimeye ve yüzmeye başlamışlar. Eric denizde açık bir geçit bulana kadar beklemiş. Bulunca, gemisine atlayıp güneye doğru gitmiş. Sonunda Eric’in sevdiği bir yer bulmayı başarmışlar.

“Evimi buraya inşa edeceğim,” demiş.

Bunun üzerine o yaz orada kalmışlar. Sığırlarını otlatmışlar ve kış için saman toplayıp balık tutmuş, avlanmışlar.

Bahar geldiğinde Eric:

“Bu topraklar kuzeye kadar genişliyor. Kuzeyde ne olduğunu çok merak ediyorum,” demiş.

Böylece hep beraber gemiye binip kuzey yönüne doğru yelken açmışlar.

Eric, “Burada kimseyi bırakmayacağız,” demiş. “Aramıza ne gireceğini bilemeyiz. Belki devler, belki ejderhalar, belki de tuhaf

insanlar yaşıyordur burada ve gelip bizi öldürebilirler. O yüzden birlikte hareket etmeliyiz.”

Kuzeye ilerledikçe, tek buldukları çıplak donmuş bir ülkeymiş. Bu yüzden bir süre sonra evlerine geri dönüp orada kalmaya devam etmişler.

Dört yıl boyunca orada yaşamışlar. Yine bir bahar günü Eric:

“Gözlerim insanlar ve yeşil alanlar görmek istiyor. Fok ve ayı yemekten midem ağrıyor. Boğazım içki içmeyi özledi. Burası soğuk ve verimsiz bir ülke. İzlanda’daki dostlarımı ziyaret edeceğim,” demiş.

“Kılıçlarımız uzun zamandır kullanılmıyor,” demiş adamlar. “Belki İzlanda’da onlara yeni bir oyun bulabiliriz.”

Eric aniden, “Bir planım var,” demiş. “Sahilden giderken diğer şölen salonlarını ziyaret etmemiz hoş olmaz mı?”

“Ah! Bu çok güzel olur,” demiş adamlar.

“Pekala,” demiş Eric. “İzlanda’dan dönerken yanımda yeni komşular getirmeyi deneyeceğim. Artık ülkemize bir isim bulmalıyız. Grönland* kulağa nasıl geliyor?”

Adamları gülmüş ve

“Burası oldukça beyaz bir yeşil ülke. Ama insanların kulağına hoş gelecek. En azından İzlanda’dan daha güzel,” demişler.

Eric ve adamları yelken açıp İzlanda’ya gitmişler ve kış dostlarıyla geçirmişler.

“Ah Eric! Senin kahkahanı yeniden duymak ne kadar güzel,” demiş dostları.

* Greenland (Yeşil ülke)

Eric birçok ziyafete katılmış ve sayısız insan görmüş. Sürekli Grönland hakkında konuşuyormuş.

“Deniz balina, fok ve balık dolu,” diyormuş. “Ülkede birçok ayı ve ren geyiği var. Hiç insan yok. Benimle gelin ve kendi topraklarınıza sahip olun.”

Birçok kişi bu teklifi kabul etmiş. Bazıları bu fikri sadece yeni bir ülkeye gitmek eğlenceli olacağı için, bazıları ise İzlanda’da fakir oldukları için beğenmişler.

Fakir olanlar şöyle düşünüyorlarmış:

“Grönland’da buradakinden daha kötü bir duruma gelemem. Hatta belki orada zenginleşebilirim.”

Bazıları ise sadece Eric’i sevdikleri ve onun komşuları olmak istedikleri için kabul etmişler gitmeyi.

Böylece yaz geldiğinde kadınlarla adamlarla ve yeni eşyalarla, erzaklarla dolu otuz beş gemi Eric’in peşinden Grönland’a gitmiş. Yolda birçok fırtınaya yakalanmışlar. Bazı gemiler batmış, bazı insanlar boğulmuş. Kimileri ise korkunç fırtınalardan, uzun yolculuktan ve hiç kara görememekten sıkılıp daha doğrusu korkup İzlanda’ya geri dönmüşler. Kısacası, otuz beş gemiden geriye sadece on beş gemi kalmış.

“Buraya sadece en cesur ve en şanslı adamlar gelebilir,” demiş Eric. “Mükemmel komşulara sahip olacağız.”

Kısa bir süre sonra sahile birçok ev yapılmış.

“Artık sahilde dolaşmak daha keyifli,” demiş Eric. “Evlerden çıkan dumanları, kıyıda demir atmış gemileri ve el sallayan dostları görünce çok mutlu oluyorum.”

Leif ve Yeni Ülkesi

Eric Grönland'a geledi on beş yıl olmuş. Oğulları Thorstein ve Leif büyüyüp güçlü adamlar olmuşlar. Bir bahar günü Leif babasına:

"Anayurdumuz Norveç'i hiç görmedim. Oraya gidip önemli insanlarla tanışmayı ve ozanların hakkında şarkı söyledikleri yerleri görmek istiyorum," demiş.

Eric şu cevabı vermiş:

"Evet gitmen gerekiyor. Hiç kimse Norveç'i görmeden dolu dolu yaşamış sayılmaz."

Böylece Leif'in gemi hazırlamasına yardımcı olmuş. Hazırlıklar bitince de onu uğurlamış. Leif'in yolculuğu aylar sürmüştü. İzlanda'yı, Faroe Adaları'nı ve Shetland Adaları'nı geçmişti. Tüm bu ülkelerde durup aklındaki yeni şeyleri denemişti, eğlenmişti. Her yerde insanlar onu çok hoş bir şekilde karşılamışlar. Çünkü Leif çok yakışıklı ve çok akıllıymış. Sonunda Norveç'e yaklaşıyor, Karayı görünce dümende şarkı söylemeye başlamış:

"Gözlerim sonunda toprağımı görebildi. Güçlü adamların anasını, ünlü savaşların alanını. Gökyüzünde Güzel Asgard'ın

parlayan çatılarını görüyorum, Thor'un uçuşan saçlarını, Odin'in kuşlarının kanatlarını, kahramanların geçtiği yolu. Şimdi ben de tanrıların diyarındayım, güçlü adamların ülkesindeyim."

Bir süre bir rüyadaymış gibi yürümüş. Her şeye tek tek dikkatle bakmış ve gördüğü her şeyi sevmiş. Çünkü burası Norveç'miş.

"Kralı görmeye gideceğim," demiş.

Daha önce hiç kral görmemiş Leif. İzlanda'da veya Grönland'da kral yokmuş. Bu yüzden kralın sarayının bulunduğu şehre gitmiş. Kralın adı Olaf'mış. Yüzyıl önce vefat eden Harald Güzel Saç'ın torunuymuş Olaf.

Kral o akşam bir ziyafet veriyormuş. O nedenle Leif de en güzel kıyafetlerini giymiş. Mavi yünden pantolonunu ve mavi kadife ceketini giymiş. Ceketinin üzerine altın rengi bir kemer takmış. Ayakkabıları kırmızı, bağcıkları altın rengiymiş. Kenarları fok kürkünden olan kırmızı kadife bir atkı takmış. Pelerinin altından uzun kılıcı görünüyormuş. Başına parlak renkli örgü bir şapka takmış. Daha sonra kralın şölen salonuna doğru yürümüş ve kapıdan içeriye girmiş. Salon çok büyükmüş. İçeride muhteşem giyimli adamlar varmış. Yanan ateş adamların üzerindeki saç bantlarının, bileziklerin, duvarlarda asılı mızrak ve kılıçların ışıldamasına neden oluyormuş. Konuşma ve kahkahalar yüzünden öyle bir gürültü varmış ki Leif ilk başta ne yapacağını bilememiş. Ama sonunda gidip en yakınındaki sıranın en sonundaki boş yere oturmuş.

Ziyafet devam ederken, Kral Olaf yüksek koltuğunda oturmuş konuklarına bakıyormuş ve sürekli birileriyle sohbet ediyormuş. Yine meraklı gözlerle konuklarını incelerken en uzak köşede oturan Leif'i görmüş.

Kendi kendine, “Şurada dikkatimi çeken biri var. Tanımaya değer biri olduğu belli. Yüzü bir aptalın yüzüne benzemiyor. Başını sanki bir Lordmuş gibi taşıyor,” demiş.

Bir kölesini Leif’in yanına gönderip çağırmış. Leif de uzun salonu bir baştan bir başa yürüyüp kralın huzuruna çıkmış.

“Sizi konuk olarak ağırladığım için çok memnunum,” demiş. “İsminiz nedir ve nereden geliyorsunuz?”

“Ben Eric oğlu Leif’im. Sizi ve eski Norveç’i görmek için Grönland’dan geldim.”

“Grönland öyle mi!” demiş kral. “Bir Grönland’lıyla çok sık karşılaşmıyorum. Çoğu Norveç’e ticaret amacıyla gelirler. Ama nadiren saraya uğrarlar. Ülkeniz hakkında yeni bir şeyler duymayı çok isterim. Gelin ve bana anlatın.”

Bunun üzerine Leif de kralın yanına oturup ona Grönland’la ilgili her şeyi anlatmış. Yemek sona erdiğinde, kral:

“Eric oğlu Leif bu kışı benim sarayımda geçirmelisin. Başımızın üstünde yeri olan bir misafirimizsin,” demiş.

Leif de o kışı sarayda geçirmiş. Bahar geldiğinde geri dönmek için hazırlanmaya başlamış. Kral sevdiği konuğuna yola çıkmadan önce iki köle hediye etmiş.

“Bunları sana olan saygımı göstermek için hediye ediyorum, Eric oğlu Leif,” demiş. “Senin hatırına Grönland’ı asla unutmayacağım.”

Leif evine doğru yelken açmış. İzlanda’yı geçene kadar şanslı yaver gitmiş ve hiçbir zorlukla karşılaşmamış. Ancak sonra kuzeyden sert rüzgarlar esmeye başlamış. Gemiye öyle bir savuruyormuş ki adamların elinden hiçbir şey gelmiyormuş.

“Ömrünü göstermiş ve güllerle gözlerini çevirmiş”

Günlerce güneye doğru sürüklenmişler. Nerede olduklarını bile bilmiyorlarmış. Bir süre sonra kara görmüşler. Leif,

“Eminim şansımız bizi yeni bir ülkeye getirdi. Demir atıp buranın nasıl bir yer olduğunu keşfedelim,” demiş.

Gördükleri kara parçasına doğru yöneltmiş dümeni. Yaklaştıkça, adamlar,

“Şu güzel ağaçlara, yumuşak yemyeşil sahile bakın. Eminim burası Grönland’dan hatta İzlanda’dan bile daha güzel bir yerdir,” demişler.

Karaya ayak basar basmaz, kendilerini yere atmışlar.

İçlerinden biri, "Daha önce bu çimenler kadar yumuşak bir yataкта yatmadım," demiş.

Bir diğeri, "Norveç'te buradakiler kadar uzun ağaçlar yetişmiyor," demiş.

Leif, "Burada Norveç'tekilere benzeyen bir kayalık bile yok. Sadece kara kum var. Daha önce hiç bu kadar verimli topraklar görmemiştım," demiş sevinçle.

Adamların karnı acıkınca hep birlikte büyük bir ateş yakmışlar.

"Burada hiç yakacak sıkıntısı çekilmez," demişler.

Birkaç hafta bu ülkede kalmışlar. Sürekli etrafı keşfetmeye çıkıyorlarmış. Leif'in yanında Tyrker isimli bir Alman varmış. Kısa boylu, geniş alınlı ve küçük burunlu bir adammış. Gözleri büyümüş. Uzun yıllar boyunca Eric'le yaşayan Tyrker, Leif küçükken onunla ilgilenirmiş. O nedenle Leif, Tyrker'i çok severmiş.

Bir gün yine etrafı dolaşmışlar ama gece herkes kampa geri döndüğünde Tyrker'i bulamamışlar. Leif dostlarına dönüp

"Tyrker nerede?" diye sormuş.

Kimse cevap verememiş. Kimse nerede olduğunu bilmiyormuş. Leif buna çok sinirlenmiş.

"Bu boş topraklarda sizin için bir adam önemsiz mi, kaybediyorsunuz?" demiş. "Niçin bir arada kalmıyorsunuz? Gittiğini görmediniz mi? Neden onu aramaya çıkmadınız? Bu ormanda kim bilir başına ne gelmiştir?"

Daha sonra ormana girip onu aramaya başlamış. Adamları da sessiz ve utanmış bir şekilde peşinden gidiyorlarmış. Bir anda

karşıdan Tyrker'in kendilerine doğru koşarak geldiğini görmüşler. Bir yandan gülüyor bir yandan da kendi kendine konuşuyormuş. Leif ona doğru koşup sevinçten sarılmış.

"Neden bu kadar geç kaldın?" diye sormuş. "Neredeydin?"

Ancak hala gülümseyen ve başını iki yana sallayan Tyrker Almanca cevap vermiş. Ormanı göstermiş ve gülerek gözlerini devirmiş. Leif aynı soruları tekrar sormuş ve elini Tyrker'in omzuna koyarak hafifçe sallamış. Bunun üzerine Tyrker İzlanda dilinde cevap vermiş:

"Çok uzağa gitmeden muhteşem bir şeyle karşılaştım."

Leif'in adamları, "Nedir o?" diye sormuşlar heyecanla.

"Yabani üzüm buldum," diye cevap vermiş Tyrker. Bir kahkaha atmış. Gözleri parlıyormuş.

"Hayır bu olamaz," demiş Leif.

Grönland'da, İzlanda'da veya Norveç'te üzüm yetişmezmiş. O nedenle üzüm Norveçliler için mucizevi bir şeymiş.

Tyrker, "Onları gördüğümde üzüm olup olmadığını anlamaz mıyım? Ben Almanya'da büyüdüm. Orada her yamaçta asmalar vardı. Ah! Burası tıpkı eski yurduma benziyor," demiş.

"Bu harika," demiş Leif. "Asmalarda yetişen üzümler gördüğünü söyleyen birçok gezginle karşılaşmıştım. Ama şimdiye kadar kendi gözlerimle hiç görmedim. Yarın sabah hemen bizi oraya götüreceksin Tyrker."

Böylece ertesi sabah erkenden ormana gidip üzümleri görmüşler. Görür görmez yemeye başlamışlar.

"Bunlar hem yiyecek hem içecek gibi," diye bağınyorlarmış.

Leif o gün şunları söylemiş:

“Yazın büyük bir kısmını okyanusta geçirdik. Kış gelmek üzere. Grönland’ın çevresindeki deniz donmuş olacak. O nedenle hemen yola koyulmalıyız. Yurdumuzdaki insanlarımıza göstermek için bu ülkeden bir şeyler götüreceğim. Kayığı bu üzümlerle dolduracak, onu geminin arkasına bağlayacağız. Gemimize de bu ağaçlardan kestiğimiz keresteleri yükleyeceğiz. Ne üzüm ne de ağaç olan Grönland’da dolu gemimiz herkesi sevindirecek. Simdi iki gruba ayrılalım, bir kısmımız önümüzdeki birkaç gün boyunca üzüm toplayacak, diğerleri ise ağaç kesecek.”

Onlarda böyle yapmışlar ve bir hafta sonra Grönland’a doğru yelken açmışlar. Geminin içi kereste doluymuş. Gemiye bağladıkları kayık ise üzümle. Geride bıraktıkları sahile dönüp bakarken, Leif:

“Bu topraklara orada yetişen üzümler nedeniyle Vinland* ismini veriyorum,” demiş.

Adamlardan biri filika küpeştesinden atlayıp yelken direğine tutunarak şarkı söylemeye başlamış:

“Güzel Vinland, sıcak Vinland, yeşil Vinland, harika Vinland. Ejderhamızın karnı doydu. Tok karınla ve tembel ayaklarla yola koyuldu. Mor kuyruğu ne kadar da uzun! Karnı doyunca boyu iki katına çıktı, büyüdü ejderhamız.”

Daha sonra bütün adamlar sahile doğru el sallamışlar ve “Vinland” diye bağırılmışlar.

* Wineland (Asma/Üzüm diyarı)

Yolculukları boyunca hava hiç bozulmamış. Kış gelmeden Eric'in limanına girmeyi başarmışlar. Eric gemiyi görür görmez sahile koşmuş. Leif'e sarılarak,

"Ah oğlum yaşlı gözlerim sonunda seni görebildi. Yaptıklarını ve gördüklerini dinlemek için sabırsızlanıyorum," demiş.

"Bütün yolculuğum boyunca talih yanımdaydı," demiş Leif. "Bak eve ne getirdim."

Grönland'lılar merakla gemiye bakmışlar.

"Kereste! Kereste!" diye bağırmışlar. "Bu altından bile daha önemli bizim için."

Daha sonra üzümleri görmüşler. Hemen yemeye başlamışlar.

"Siz Asgard'ı yağmalamış olmalısınız," demişler ağızlarını sapırdattırken.

O gece verilen ziyafette Eric:

"Leif onur koltuğuna oturacak," demiş.

Bunun üzerine Leif de Eric'in karşısındaki onur koltuğuna oturmuş. Herkes onun çok yakışıklı ve çok zeki olduğunu düşünüyormuş. Leif o gece ziyafete katılanlara yakalandıkları fırtınadan ve Vinland'dan bahsetmiş.

"Vinland'da kimsenin pelerin giymesine gerek yok. Toprak Norveç toprağından bile daha zengin. Tahıllar sağlıklı bir şekilde yetişiyor. Oradan getirdiğimiz üzümleri siz de gördünüz, tattınız. Ormanlar uçsuz bucaksız. Deniz balıkla dolu."

Grönland'lılar tüm bunları ağızları açık bir şekilde dinlemişler. Daha sonra yolculukta Leif'in yanında olan ve o sırada salonun dört bir yanına dağılmış adamlarla konuşmaya başlamışlar.

Leif'in dikkatini salondaki iki yabancı çekmiş. Biri Eric'in yanında oturan yaşlı bir adam, diğeri ise çapraz sırada oturan genç bir kadınmış. Yanında oturan kardeşi Thorstein'a dönüp:

"Kim bu yabancılar?" diye sormuş.

Thorstein, "Thorbiorn ve kızı Gudrid," diye yanıtlamış. "Buraya baharda geldiler. Babamız Thorbiorn'u görünce çok memnun oldu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. İzlanda'dan ayrılmadan önce arkadaşlarıymış. Birbirlerini yeniden bulduklarında eski zamanlardan konuşmaya başlamışlar ama anlatacakları bir türlü bitmiyormuş. Baharda Eric ona sahilde bir çiftlik verecek. Öyle görünüyor ki bu Thorbiorn İzlanda'nın zengin ve önemli bir ailesinden geliyor. Thorbiorn zaten babamla ilk tanıştığında da çok zenginmiş. Herkesin sevdiği bir adammış. Ama sonra şans kötü gitmeye başlamış ve fakirleşmiş. Bu da onun gururunu incitmiş. Kendi kendine, 'İzlanda'da kalıp bir dilenci olmayacağım. İnsanların bana bakıp babam gibi olmadığımı düşünmelerini istemiyorum. Grönland'daki dostum Kızıl Eric'in yanına gideceğim,' demiş."

"Daha sonra büyük bir ziyafet verip bütün dostlarını davet etmiş. Yıllardır İzlanda'da verilen en büyük ziyafetmiş. Thorbiorn geriye kalan bütün servetini o şenliğe harcamış. Çünkü orayı utanç içinde terk etmek istemiyormuş. Dostlarının onu verdiği son ziyafetle hatırlamasını arzuluyormuş. Verdiği ziyafetten sonra da yola çıkıp Grönland'a gelmiş."

"Gudrid çok güzel, değil mi? Çok da akıllı. Babası izin verirse onunla evlenmek istiyorum."

Leif, Grönland'a yerleşip önemli bir adam haline gelmiş. O kadar meşgulmuş ve o kadar zenginleşmiş ki bir daha Vinland'a gitmek aklına gelmemiş. Ama insanlar onun anlattığı hikayeleri

unutmamışlar. Birçok gece adamlar büyük ateşin başında oturup o muhteşem ülkeden bahseder ve onu görmeyi istediklerini söylerlermiş.

Güzel Vinland

Leif'in eve dönüşünden bir ya da iki yıl sonra bir sonbahar günü, Eric ve adamları sahilde demir atmaya hazırlanan gemiler görmüşler.

"Ticaret gemilerine benziyorlar," demiş Eric. "Haydi gidip onları karşılayalım."

Gudrid de, "Ben de geleceğim. Belki güzel kıyafetler ve mücevher getirmişlerdir. Uzun zamandır güzel bir elbise göremedim," demiş.

Bunun üzerine hep beraber sahile inmişler ve iki büyük ticaret gemisiyle karşılaşmışlar. Sahilde ateş yakmaya çalışan birçok adam varmış.

"Grönland'a hoş geldiniz!" diye bağırarak Eric. "İsimleriniz nedir ve hangi ülkeden geliyorsunuz?"

Soru üzerine, aralarından iri yarı bir adam kalkıp Eric'in yanına gelmiş.

"Benim adım Thorfinn," demiş. "Bir tüccarım. Bu yaz kırk adam ve bir gemi dolusu malla İzlanda'dan yola çıktım. Yolda

İzlanda'dan gelen bu gemiyle karşılaştık. O geminin kaptanın adı ise Biarni. Haydi gelin ve getirdiğimiz mallara bakın."

Bir kayıkla Eric ve Gudrid'i gemisine götürmüştü. Thorfinn sandıkları açıp Eric'e ışıldayan kılıçları, bilezikleri, baltaları ve çiftlik gereçlerini göstermiş. Gudrid'in önüne ise güzel kumaşları sermiş, onun için altın bilezikleri çıkarmış. Eric ve Gudrid eşyalara bakarken, tüccar onlara İzlanda'da olanları anlatmış ve Grönland'da işlerin nasıl gittiğini sormuş.

"Bu çıplak topraklarda böyle güzel şeyler görmüyoruz," demiş Gudrid. Mor kadifeden bir elbiseyi eliyle düzeltirken, "İzlanda'daki kadınların güzel kıyafetlerini kıskanıyorum," demiş.

Thorfinn, "Böyle hissetmenize gerek yok," demiş. "Çünkü bu elbise ve sandıkta beğendiğiniz her şey artık sizindir. Almanızı çok istediğim bir de bilezik vereceğim size. Bunu Yunanistan'dan aldım ve sizden daha güzel bir sahibi olamaz."

"Gerçekten çok cömert bir tüccarsınız," demiş Gudrid.

Daha sonra Thorfinn, Eric'e de altından bir kını olan harika bir kılıç vermiş. Bir süre sonra onları Biarni'nin gemisine götürmüştü. Orada da onlara hediyeler vermiş. Hep birlikteyken sürekli konuşup gülmüşler.

"Çok neşeli insanlarmışsınız," demiş Eric. "Sizden ve adamlarınızdan kışı evimde geçirmenizi rica ediyorum. Mallarınızı da erzak depoma koyabilirsiniz."

"Kılıçlar aşkına! Ne kadar cömert bir teklif!" demiş Thorfinn. "Ben davetinizi kabul ediyorum. Seve seve gelirim."

Biarni ve diğerleri de daveti kabul etmişler. Thorfinn, Eric ve Gudrid'le eve girerken diğerleri gemileri iyice kıyıya yanaştırmış.

Daha sonra Thorfinn ve adamları malları gemilerden boşaltıp Eric'in erzak deposuna taşımış.

"Gudrid sizin kızınız mı?" demiş Eric bir gün.

"Oğlum Thorstein'in dul eşi," demiş Eric. "Evlendikleri kış oğlum öldü. Gudrid'in babası da kısa bir zaman önce vefat etti. O yüzden Gudrid benimle birlikte yaşıyor."

O sene Noel zamanına kadar Eric her gece ziyafet düzenlemiş. Evden kahkahalar eksik olmamış. Ziyafetlerde bazen kadınlarla oturmak için kura çekerlermiş. Thorfinn bazen şansına Gudrid'in yanına oturuyormuş. O zamanlarda sohbet ediyor, içki içiyorlarmış.

Sonunda Noel zamanı gelmiş. Eric günlerce etrafta hüzünlü bir şekilde gezmiş. Bir gün Thorfinn elini Eric'in omzuna koymuş ve

"Sizin canınızı sıkın bir şey var Eric. Hepimiz eskisi kadar neşeli olmadığınızı fark ettik. Söyleyin bana sorun nedir?" diye sormuş.

"Evinde asil adamlar gibi yaşıyorsunuz," demiş Eric. "Sizi misafir olarak ağırlamaktan memnunum. Ama size layık bir ev bulamadığım için kendimden utanıyorum. Buradan ayrıldıktan sonra insanlara geçirdiğiniz en kötü Noel'in Grönland'da Kızıl Eric'in evinde geçirdiğiniz Noel olduğunu söyleyeceğiniz için utanıyorum. Çünkü dolaplarım bomboş. Sizi iyi ağırlayamıyorum."

"Ah bu sorun kolaylıkla çözümlenebilir," demiş Thorfinn. "Hiçbir ev seksen kişiyi doyurmaya yetmez. Daha önce sizin kadar cömert bir ev sahibiyle karşılaşmamıştım. Gemimde yeterince un, buğday ve likör var. Hepsini sizin evinize taşıyabilirim."

Sadece erzak deponuzun kapılarını açmanız yeterli. Bu benden size küçük bir hediye.”

Bunun üzerine Eric getirilen un ve buğdayı kullanmış. O zamana kadar geçirilen en neşeli Noel yaşanmış.

Noel sona erdiğinde, Thorfinn, Eric’e,

“Gudrid çok güzel ve çok akıllı bir kadın. Onunla evlenmek istiyorum,” demiş.

Eric de, “Ona layık bir adama benziyorsunuz,” diye yanıtlamış.

Böylece aynı kış Gudrid ve Thorfinn evlenmiş ve Eric’in evinde yaşamaya devam etmişler.

Thorfinn bir gün Eric’e:

“Buraya geldiğimden beri muhteşem Vinland hakkında hikayeler duyuyorum. Öyle görünüyor ki oraya gitmek ve orayı görmek her şeye değer,” demiş.

“Oğlum Thorstein ve ben bir kez bunu denemiştik,” demiş Eric. “Leif geri geldikten bir yıl sonra gitmiştik. Yola çok güzel bir gemiyle ve mutlu bir şekilde çıktık. Ama bütün yazımızı denizde geçirip hiçbir yere varamadık. Fırtına yüzünden ıslandık, açlıktan ve hastalıktan belimiz büküldü. Kötü talihimizden dolayı çok üzüldük.”

Thorfinn ise, “Ancak bu kez şansımız yaver gidebilir. Hava güzel olabilir. Hiç görmediğimiz kadar güzel bir diyar olduğunu hissediyorum,” demiş.

Daha sonra Leif’in yanına gidip Vinland hakkında sorular sormuş. Uzun uzun konuşmuşlar. Leif eve geri dönmek için hangi yönden gideceğini ve geçtiği kıyıların nasıl göründüğünü anlatmış.

“Sanırım yolu bulabilirim,” demiş Thorfinn. “Kalbim bu macerayı yaşamam için beni kışkırtıyor.”

Thorfinn bu konuyu Gudrid’le de konuşmuş.

“Ah evet!” diye çığlık atmış Gudrid. “Haydi hemen gidelim. Uzun zamandır gemiyle yolculuğa çıkmadım. Oturup durmaktan çok sıkıldım. Sıcaklığı hissetmeyi ve yumuşak çimenlere basmayı, uzun ağaçları görmeyi ve Güzel Vinland’ın üzümlerini tatmayı çok istiyorum,” demiş.

Thorfinn daha sonra kendi adamlarıyla ve Biarni ile konuşmuş.

Hepsi, “Biz hazırız. Sadece bizi yönlendirecek bir lider istiyoruz,” demiş.

“Öyleyse hemen yola çıkalım!” diye bağırması Thorfinn.

Böylece bahar gelir gelmez, gemilerini hazırlamaya başlamışlar. Erzakları ve birkaç sığır gemiye yüklemişler. Eric’in adamlarından bazıları da bir gemi hazırlamış. Toplamda yüz altmış adam taşıyan bu üç gemi Eric’in limanından Vinland’a doğru yola çıkmış. O sırada Gudrid güverteye çıkıp şarkı söylemiş:

“Gözlerim yeni şeylerle ziyafet çekecek. Güçlü ağaçlar, mor üzüm, çiçek yatakları ve yumuşak çimenler göreceğim. Sıcak bir ülkede güneşleneceğim.”

İlerledikçe Leif’in bahsettiği o sahilleri geçmişler. Ne zaman ilginç bir yer görseler, hemen oraya gidip yeni yerler keşfediyor ve orada dinleniyorlarmış.

Güneye doğru ilerledikçe birçok ormanlı kıyı geçmişler. Bir gün Gudrid şunları söylemiş:

“Burası yanında yemyeşil dümdüz bir tarla, arkasında ise büyük dağlar olan güzel bir körfez. Bir süre burada konaklamayı öneriyorum.”

Bunun üzerine oraya doğru yön değiştirmişler ve kıyıya demir atmışlar. Güneşlikleri de yanlarına alıp sahilde onları açmışlar.

Thorfinn, “Bunlar bizim evlerimiz olsun,” demiş.

Ama çok tuhaf görünüyorlarmış. Sarı kumların üzerinde renkli astarları olan parlak ejderha şekilli güneşlikler... Norveçliler bunların yanına ateş yakıp yemek pişirmişler. O gece gemilerde uyumuşlar. Ertesi sabah Gudrid:

“Şu dağın ardında ne var görmek istiyorum,” demiş.

Böylece hep beraber dağa tırmanmışlar. Zirveye ulaştıklarında bütün toprakları görebiliyorlarmış.

Thorfinn parmağıyla işaret ederek, “Mutlaka görmemiz gereken bir göl var şurada,” demiş.

Biarni ise, “Şu körfezin etrafından dolaşmayı isterim,” demiş.

“Ben şuradaki vadiye doğru yürüyeceğim,” demiş adamlardan biri.

Herkes gitmek istediği bir yer görmüş. O yaz boyunca orada kamp yapmışlar ve ülkenin dört bir yanını gezip yeni şeyler keşfetmişler. Ormanda avlanıp, tavşan, kuş, ayı ve geyik yakalamışlar. Adamlar her gün denize açılıp balık tutuyorlarmış. Körfezde binlerce kuşun yuva yaptığı küçük bir ada bile varmış. Adamlar oradan yumurta topluyormuş.

“Burada Grönland ve İzlanda’dakinden daha fazla yiyeceğimiz var,” demiş Thorfinn. “Hiç çalışmamıza da gerek yok. Hepsi oyun gibi.”

Yaz sonunda Thorfinn dostlarıyla konuşmuş:

“Buradaki her şeyi görmedik mi? Artık başka bir yere gitmemizin zamanı geldi. Üzümlü diyarını da hala bulamadık.”

Thorfinn ve Biarni ile adamları güneye doğru yola koyulmuşlar. Ama Eric'in adamlarından bazıları gemilerine binip başka bir tarafa gitmişler. Yıllar sonra Grönland'lılar gruptan ayrılan o adamların gemilerinin battığını ve İrlanda'da esir düştüklerini duymuşlar.

Thorfinn ve Biarni günlerce yol gittikten sonra, yemyeşil bir sahil görmüşler ve oraya demir atmışlar. Sahil dağlarla çevriliymiş. Vadide de küçük bir göl varmış.

"Bu yamaçlarda acaba ne yetişiyor?" diye sormuş Thorfinn elleriyle gözlerine gölge yaparak.

Birkaç adamla birlikte o yamaçlara gitmiş. Kıydakiler onların bağırışlarını duymuşlar. Kısa bir süre sonra elleri dolu bir şekilde yanlarına gelmişler.

"Üzüm! Üzüm!" diye bağınıyorlarmış.

Hep beraber oturup adamların getirdiği üzümleri yemişler. Daha sonra üzümlerin olduğu yamaca gidip daha fazla toplamışlar.

"Gerçekten de Vinland'dayız," demişler. "Leif'in anlattığı kadar güzel bir yer. Burada kesinlikle uzun süre kalmalıyız."

Hemen ertesi gün ormana gidip ağaç kesmişler. Küçük kulübeler yapmışlar. Kulübelerin pencereleri yokmuş. Kapı yerine de adamlar pelerinlerini asmışlar.

Gudrid, "Bu sıcak diyarda istediğimiz kadar dışarıda kalabiliriz. O yüzden evlerimizin mükemmel olmasına gerek yok," demiş.

Kulübeleri de yan yana yapmamışlar. Bazıları göl kenarında, bazıları sahilde, bazıları da yamaçtaymış. Gudrid kendi kulübeleri yapılmadan önce:

"Göl kenarında yaşamak istiyorum. Oradan ormana bakabilir, kuşların tatlı seslerini duyabilirim," demiş.

Thorfinn de kendi kulübelerini göl kenarına yapmış.

Bir gece kamp ateşinin başında otururken, Biarni:

“Bu kadar güzel bir yerin boş kalması çok tuhaf. Sanırım bizim yaptıklarımız Vinland’ın ilk evleri. Bu topraklarda yalnız olduğumuz düşüncesi çok muhteşem bir şey,” demiş.

O kış boyunca Vinland’a hiç kar yapmamış. Hayvanlar otlamaya devam etmiş.

“Grönland’daki soğuk kışları düşünmek bile kötü hissettiriyor artık. Burası güneşin kendi ülkesi,” demiş Gudrid.

O yıl kış mevsiminin ilk ayında Gudrid’le Thorfinn’in bir oğulları olmuş.

“İlk Vinland’lının sağlığına!” diye bağırmış adamlar ve Vinland üzümlerinden yaptıkları şaraplarından içmişler.

Biarni, “O da Ingolf gibi büyük bir ülkenin babası mı olacak?” diyerek düşünmeye başlamış.

Gudrid bebeğine bakıp gülümsemiş.

“Umarım bu güzel ülke kadar güneşli bir hayatın olur,” demiş.

Gudrid ve Thorfinn oğullarına Snorri ismini vermişler. Snorri çok hızlı büyüyormuş. Altın rengi kumların üzerinde emeklerken, kısa bir süre sonra üzüm bağlarının arasında yürümeye başlamış. Gemilere tırmanıp yavaş yavaş konuşmayı da öğrenmiş. Adamlar ona “Vinland kralı” diyorlarmış.

Adamlardan biri, “Daha önce bir bebekle bu kadar yakın olmamıştım,” demiş.

Bir başkası, “Hayır,” demiş. “Kılıçlar kıskançtır. Ama kınlarının içindeyken, birçok başka şey yapabiliriz, hatta bebeklerle bile oynayabiliriz.”

“Bu sessiz diyarda kılıç sallamayı unuttum mu acaba, gerçekten merak ediyorum,” demiş bir başkası.

Bir bahar sabahı adamlar uyandıktan sonra kulübelerinden çıkıp yemek pişirmek için ateşin başına gittiklerinde koyda kanolar görmüşler. Kanoların içindeki adamlar kıyıya doğru yaklaşıyorlarmış.

Norveçliler birbirlerine bakıp “Bu da ne böyle? Bunlar nereden geldiler? Düşmanlar mı? Daha önce böyle bir kayık gören var mı? Adamların yüzleri kahverengi,” gibi sorular sormuşlar.

“Herkes kılıcını hazırlasın,” diye bağırmış Thorfinn. “Ama ben emredene kadar bir şey yapmayın. Haydi, şimdi onların yanına gidelim.”

Thorfinn’in sözleri üzerine sahile adamların yanına gitmişler. Kanolardaki adamlar da bu sırada karaya çıkıp Norveçlilere bakmaya başlamışlar. Yabancıların derileri kahverengiymiş. Yüzleri geniş, saçları siyahmış. Kısa boylu olan bu adamlar deri kıyafetler giyiyorlarmış. Aralarındaki bir adam lidere benziyormuş. Ellerini açık bir şekilde Norveçlilere doğru kaldırmış.

“Silahlı olmadıklarını gösteriyor,” demiş Biarni. “Barış için geliyor.”

Bunun üzerine Thorfinn de ellerini açarak göstermiş ve sormuş:

“Ne istiyorsunuz?”

Yabancı bir şeyler söylemiş ama Norveçliler anlamamış. Başka bir dilde konuşuyormuş. Adam kulübelerden birini işaret ederek, ona doğru yürümeye başlamış. Adamlarıyla beraber kulübenin çevresinde dolaşmışlar. Keresteyi elleriyle yoklayarak içeri girmişler. İçeride bulunan her şeyi –kürekleri, pelerinleri ve içki kadehlerini- tek tek incelemişler. Bir yandan da kendi aralarında

**“Elindeki pelerini ise sıkıca tutup Thorfinn’e
göstermiş”**

konuşuyorlarmış. Bütün kulübeleri birer birer dolaşıp içindekileri aynı şekilde incelemişler. İçlerinden biri kırmızı bir pelerin bulmuş. Açıp diğerlerine göstermiş. Pelerinin etrafında toplanan adamlar kumaşı okşayıp bir şeyler söylemişler.

Biarni, “Benim pelerinimi sevdiler galiba,” demiş.

Yabancılardan biri kanoların yanına gitmiş ve bir süre sonra bir sürü kürkle geri dönmüş. Elinde tilki kürkü, samur kürkü ve kunduz kürkü varmış. Liderleri adamın elindekilerin bazılarını alıp Thorfinn’e uzatmış. Elindeki pelerini ise sıkıca tutup Thorfinn’e göstermiş.

“Değiş tokuş yapmak istiyor,” demiş Thorfinn. “Bunu yapar mısın Biarni?”

“Evet,” demiş Biarni ve kürkleri almış.

Diğer adamlardan biri, “Eğer kırmızı kumaş istiyorlarsa, onlaraatabileceğim bir top kırmızı kumaşım var,” demiş.

Gidip bahsettiği kumaş topunu getirmiş. Yabancılar bunu görünce gidip daha fazla kürk getirmişler. Ticaret yapmaya hevesli görünüyorlarmış. Thorfinn de kumaşı parçalara bölüp her bir parçayı karşılığında bir kürk olarak satmış. Yabancılar kumaş parçalarını alınca, başlarına bağlamışlar. Hallerinden oldukça memnun görünüyorlarmış.

Değiş tokuş devam ederken ve herkes gayet iyi anlaşıyorken, Thorfinn’in boğalarından biri ormandan böğürerek gelip kalabalığa doğru koşmuş. Yabancılar boğanın sesini duyunca ellerinde ne varsa yere atıp kanolarına koşmuşlar ve ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde kürek çekip oradan uzaklaşmışlar.

Norveçliler onların ardından gülmüşler.

“Müşterilerimizi kaybettik,” demiş Biarni.

“Daha önce hiç boğa görmemişler mi?” demiş adamlardan biri ve kakhaha atmış.

Bu olaydan üç hafta sonra Norveçliler koyda yine kanolar görmüşler. Ama bu kez çok kalabalıklarmış. Kanoların içindekiler korkunç bir şekilde bağıryorlarmış.

“Bu bir savaş çılgılığı,” demiş Thorfinn ve kırmızı kalkanını kaldırmış. “Bizim bir adamımıza karşılık yirmi adamları var. Yine de dövüşmeliyiz. Bir arada kalın ve onlara kılıcınızı tattırın.”

Thorfinn’in sözleri bitmeden üzerlerine taş yağmaya başlamış bile. Taşlardan bazıları birkaç Norveçlinin kafasına gelmiş ve onları yere sermiş. Biarni’nin kolu kırılmış. Taşların ardı arkası kesilmiyormuş. Yabancılar karaya çıkıp Norveçlilere doğru koşmaya başlamışlar. Taşları sapanlarla atıyorlar, bir yandan da bağıryorlarmış.

Thorfinn öfkeyle, “Bu cesur adamlara yakışan bir savaşma tarzı değil!” diye bağırmış.

Norveçliler kılıçlarını sallamaya başlayınca yabancıların büyük bir kısmı ölmüş. Ama hala gelmeye devam ediyorlarmış. Taş atıyor, taş baltalar savuruyorlarmış. Vahşi adamların korkunç çılgınlıkları ve yaptıkları tuhaf şeyler Norveçlileri korkutmuş.

İçlerinden biri, “Bunlar insan değil!” diye bağırmış.

Daha önce hiçbir şeyden korkmamış olan bu Norveçliler bir süre sonra dönüp kaçmaya başlamışlar. Ama dağın zirvesine geldiklerine Thorfinn adamlara şunları söylemiş:

“Ne yapıyoruz biz? Burada bizi gömecek kimse olmayan bir yerde mi öleceğiz? Kadınlarımızı aşağıda bıraktık.”

Birkaç dakika sonra kadınların saklandığı bir kulübeden bir kadın koşarak çıkmış.

“Bana bir kılıç verin!” diye bağırmış. “Onları geri püskürtebilirim. Norveçliler bu vahşi insanlardan daha mı güçsüz?”

Kadının bu sözleri üzerine savaşçılar kendilerinden utanmışlar. Vahşi adamların karşısına çıkıp öylesine öfkeli bir şekilde savaşmışlar ki yabancılar kanolarına binip hızla orayı terk etmişler.

“Gittikleri için çok mutluyum!” demiş Thorfinn. “Çok çirkin bir savaştı.”

“Thor bu savaşı görse, hiç hoşlanmazdı,” demiş adamlardan biri.

Bir diğeri, “Bu savaş falan değildi. Bu, zehirli sinek ordusuna karşı mücadele etmekti,” demiş.

Thorfinn ve adamlarının hemen hemen hepsi yaralıymış. Kulübelerine gidip yaralarını temizlemişler. Kadınlar da onlara yardımcı olmuş. Yemek vakti geldiğinde bir araya toplanıp saatlerce yaptıkları tuhaf savaş hakkında konuşmuşlar.

“Burada kalmak istemiyorum,” demiş Gudrid yemekte. “Bu vahşi adamlar belki daha fazla adam toplamaya gittiler. Daha kalabalık bir şekilde geri gelip bizi öldürecekler. Çok korkunç görünüyorlar!”

“Kahverengi adamlar belki de şu an ormandaki ağaçların arkasından bizi izliyorlardır,” demiş Biarni de.

Asıl evlerine geri dönmek artık hepsinin ortak isteğiymiş. Bu yüzden birkaç gün sonra Grönland’a doğru yola çıkmışlar. Yolda

hiçbir zorlukla karşılaşmamışlar. Eric'in evindeki insanlar onları gördüklerine çok sevinmişler.

"Ölmüş olabileceğinizi düşünmüştük," demişler.

"Ben de bir seferinde Vinland'dan canlı ayrılamayacağımızı düşünmüştüm," diye cevap vermiş Thorfinn.

Sonra başlarına gelen her şeyi anlatmışlar.

Leif, "Biz neden öyle kötü bir sürprizle karşılaşmadık merak ediyorum," demiş. "Ama sizin geminiz benim geminden daha dolu."

Bunları söylerken kürklere ve şarap fiçilerine bakıyormuş.

"Evet," demiş Thorfinn. "Eskisinden daha zengin bir şekilde döndük. Ama bir daha asla oraya geri dönmem."

Ertesi yaz Thorfinn, Gudrid, Snorri ve kendi adamlarıyla birlikte anavatanı İzlanda'ya geri dönmüş. Ölene kadar orada yaşamış. İnsanlar ona merakla ve hayranlıkla bakarlarımış.

İnsanlar Thorfinn'i gösterip "Vinland'a gidip orada vahşi adamlarla savaşıp adam işte bu. O ilk ve son Vinland'lı. Çünkü ondan sonra oraya bir daha kimse gitmedi. Orası her zaman boş kalacak ve gelecekte de unutulacak," derlermiş.

Bunlar çok uzun zaman önce yaşanmış. Bazı zeki insanlar bu yolculukların ve o toprakların hikayelerini yazmışlar. İnsanlar bu hikayeleri okumuşlar ve beğenmişler. Ama hiç kimse o diyarları hatırlayamamış. Tüm yazılanlar masal gibi geliyormuş. Uzun bir süre sonra, insanlar bu hikayeleri daha dikkatle okumuşlar ve merak etmeye başlamışlar. Birlikte tahminler üretip bunları birbirleriyle paylaşmışlar. Ülkelerin tarihini araştırmışlar. Hikayeleri

tekrar tekrar okumuşlar. Sonunda Vinland'ın Amerika'nın doğu kıyılarında bir yer olduğunu öğrenmişler. Snorri'ye ilk Amerikalı demişler ve Amerika'ya giden ilk insan Eric oğlu Leif'in heykellerini dikmişler. ^[14]

[14] Eskimolar: Eskimolar artık Grönland'da, Alaska'da veya Kanada'nın kuzey kıyılarında yaşıyor. Ama eskiden daha güneyde yaşıyorlarmış. Bir süre sonra diğer yerli kabileler güçlenmeye başlayınca Eskimoların yaşadığı toprakları ve deniz kıyılarını istemişler. Bu yüzden yerlilerle Eskimolar savaşmışlar. Yerliler savaşı kazanarak onları kuzeye sürmüşler. Sonunda Eskimolar soğuk denizin kıyısına kadar gitmişler ama yerliler onları uzaklaştırmaya devam etmiş. Bazıları gemilere binip dar denizi geçip Grönland'a gitmişler ve orada yaşamaya başlamışlar. Kimileri bunların Eric'in Grönland'ı bulmasından önce olduğunu savunurlar. Eğer öyleyse orada Eskimoları görmüş olmalı. Thorfinn'in Vinland'da karşılaştığı insanlar ise Kızılderililer olmalı. Bazı insanlar ise bunların Eric'in Grönland'a gidişinden sonra yaşadığını düşünmektedirler. Eğer doğru olan buysa, o boş bir ülke bulmuştu ve Thorfinn'in Vinland'da karşılaştığı insanlar Eskimolardı.

SON SÖZ

Bu kitap dört veya beş hikayeden oluşmaktadır. Aynı hikayeler olmalarına rağmen tek bir konu etrafında toplanmaktadır: Norveç'ten batıya doğru yapılan göçler. Harald'ın hikayesi bu kitabın konusu bağlamında iki amaca hizmet ediyor. Kitabın arka planı için kıyafetler, evler, amaçlar ve alışkanlıklar hakkında genel bir fikir veriyor. Ayrıca anavatandan yapılan göçlerin nedenini açıklıyor. O anlamda bir giriş bölümüdür. Diğer hikayeler ise kitabın konusunun gelişim basamaklarıdır. Bir dizi ada Norveç'le Amerika'yı birbirine bağlamaktadır: Orkney Adaları, Shetland Adaları, Faroe Adaları, İzlanda ve Grönland. İşte Norveçliler yeni yurt ve macera arayışlarını doğrudan bu adalar zincirine yöneltmişlerdir. Yaptıkları keşiflerin hepsi bir kaza sonucu meydana gelmiştir. Gemiler rüzgar ve fırtına yüzünden bilinen bir adadan henüz keşfedilmemiş bir adaya sürüklenmiştir. İşte kitapta bu iki noktadan (Norveç'ten Amerika'ya gidişi mümkün kılan ada bağlantıları ve fırtınaların keşiflere katkısı) çarpıcı bir biçimde bahsettim. Özellikle vurguladım ki okuyucular bu noktaları fark etsin ve hayallerinde canlandırabilsinler.

Hikayelere uygun imgelemelerden de bahsedelim. Olayı sık sık betimlemelerle bölmediğimi düşünüyorum. Bunun sebebi hikayeden tam anlamıyla zevk alınmasını istemem ve kitaptaki resimlere ve okuyucunun hayal gücüne güvenmemdir. Bu betimlemelerin ve açıklamaların bazılarını, okuyucu anlatılan şeyi

tamamen anlamak için çaba harcasın diye kitaba not şeklinde* dahil ettim.

Norveç'in, İzlanda'nın ve Grönland'ın manzarası muhteşemdir ve bu ülkelerin resimleri hikayelere kesinlik ve gerçeklik katılmasına yardımcı olacaktır. Bu tür materyallere kolaylıkla ulaşabilirsiniz. Kütüphanelerde kolaylıkla bulabileceğiniz resimli kitaplar da var: Walton'un yazdığı "Coast of Norway," Mackenzie tarafından yazılmış olan "Travels in the Island of Iceland" ve J.P. Gaimard'ın eseri olan "Voyage en Islande et au Grönland." Manzara resimlerine hikayeleri okuduktan sonra bakacağınız için, resimlerde gördüğünüz yerler size oraları tanıyormuşsunuz gibi hissettirebilir. Ayrıca bu araştırmanın coğrafya bilgisi için de değerli olduğunu fark edeceksiniz.

İskandinav evleri ve kıyafetleriyle ilgili güvenilir resimler bulmak zor olabilir. "Viking Age" ve "Story of Norway" (Boyesen) eserlerinde İskandinav antik dönemindeki silahlar, kalkanlardaki kabartmalar, madeni para, mücevherat ve ahşap oymacılığından örnekler bulabilirsiniz. Her okuyucunun ilgisini çekmese de, bu hikayelerle ilgili doğru bir imgeleme yapmak adına değerlidir.

Metal işleme ve ahşap oyma İskandinavların en önemli sanatlarıdır. Eğer bunlarla ilgilenen okuyucular varsa, hikayedeki kişilerle daha kolay empati kuracaklar ve onların gücünü daha iyi takdir edeceklerdir.

Bu İskandinav hikayeleri üç bağlamda değerlidir: cesaretli ve tuhaf maceralara atılmış insanlar aynı zamanda doğruluk sevgisini, dayanıklılığı ve verilen söze bağlılığı da temsil ediyorlar. Eski İskandinav edebiyatı da form ve konu olarak okumaya ve incelemeye değerdir. Okuyucuların bu hikayeleri okuyup hikayelerden zevk alıp tarzın sadeliğini beğenmesi gerçekten çok

önemlidir. Leif Ericsson'un ve diğerlerinin hikayelerinin tarihi değeri Amerika'yı Kolomb'dan önce İskandinavların keşfettiğinin öğrenilmesiyle ilgili değildir. İlk deniz ulaşımının, yolculukların süresinin, denizde karşılaşılan tehlikelerin tamamen anlaşılması açısından değerlidir. Ayrıca Amerika'nın Ortaçağ Avrupa'sında bilinmemesi, İskandinavların neden seyahate çıkmadıkları ve okyanusa açılmadan önce neler yapıldığının anlaşılması da önemlidir. İskandinav hikayesi Amerika'nın keşif hikayesinin sadece bir bölümünü oluşturur.

Bu çalışmaları planlayan tarih bölümünün şefi bunun bir anlamda coğrafi bilginin gelişiminin dramatizasyonu" olduğunu da belirtmiştir.

İskandinav mitolojisiyle ilgilenenlerin araştırması için önerilen diğer konular da şunlardır:

Gemilerin yapılarının zamanla değişimi

Viking hikayeleri

Yolculuk ve keşif hikayesi olan seferler

İş merkezleri olan manastırlar

Matbaa

Marco Polo'nun hikayesi

Kolomb'un keşfi.

Vasco da Gama'nın hikayesi

Macellan'ın hikayesi

OKUMA LISTESI

COĞRAFYA

NORVEÇ: "The Earth and Its Inhabitants," Reclus. *D. Appleton & Co., New York.*

İZLANDA: "The Earth and Its Inhabitants," "Iceland," Baring-Gould. *Smith, Elder & Co., London, 1863.*

"Iceland, Greenland, and the Faroes." *Harper Bros., New York.*

"An American in Iceland," Kneeland. *Lockwood, Brooke & Co., Boston, 1876.*

GRÖNLAND: "The Earth and Its Inhabitants," Reclus. *D. Appleton & Co., New York.*

"Iceland, Greenland, and the Faroes." *Harper Bros., New York.*

GELENEKLER

"Viking Age," Du Chaillu. *Charles Scribner's Sons, 1889.*

"Private Life of the Old Northmen," Keyser; translated by Barnard. *Chapman & Hall, London, 1868.*